

Kleinheincz Csilla

Város

két fül között

és más elvarázsolt történetek

© Minden jog fenntartva.

E dokumentumnak, vagy részletének nyomtatott formában történő rögzítése, illetve akár ingyenes, akár ellenérték fejében történő közléte, sokszorosítása és terjesztése tilos. A tilalom kiterjed a más honlapon történő közlétekre is. A kiadóra mutató weboldalhivatkozás (link) elhelyezéséhez külön engedély nem szükséges.

Város
két fül között

Kleinheincz Csilla

Túl az ébrenlét határán létezik egy rejtélyes város, amely örvényként húzza magához az álmodókat. Vali, a budapesti légtornásztanuló élete egyik pillanatról a másikra változik meg, amikor egy éjszaka álomból habarcsolt falak között találja magát. Rejtélyek és idegen álmodók vesznek körül – gondolataik hatálmára sötét virágként bomlik ki a város, és megelevenedik a múlt. Ám az éhes kapualjakban sötét árnyék lapul, és Valinak hamar rá kell döbbsennie, hogy a múlt nem mindig olyan, mint ahogyan az emlékeinkben él...

Álmok és rémálmodok vesznek körül a kötetben található négy novella szereplőit is. Az élőket tébolyba taszító, suttogó fantomok, végső megállójuk felé utazó holtak és gyönyörű paraziták bukkannak fel a könyv lapjain; mind ennek a valóság és misztikum határára épített városnak lakói, ahol a múzsa csókja egyaránt nyújthat mámort és halált.

KLEINHEINCZ CSILLA:
VÁROS KÉT FÜL KÖZÖTT
© 2005 Delta Vision Kft.
Szerkesztő: Bencsik Antal
Korrektúra: Czene István
Nyomdai előkészítés: Bárány Tamás
Borítógrafika: Sánta Kira
Kiadja a Delta Vision Kft.
Felelős kiadó: Terenyei Róbert

ISBN 963-7041-54-0

Delta Vision Kft.
Budapest 1094 Ferenc krt. 27.
Telefon: 36 (1) 216-7053
Telefon/fax: 36 (1) 216-7054
www.deltavision.hu

Zsoltnak

*Köszönettel tartozom a segítségért, a beszélgetésért és az inspirációért
a MOL-TO artistacsoportnak.
Köszönöm a támogatást Palinak, Robinak és Bepének;
az együtt írás örömét és a kíméletlen őszinteséget a Cohors Scriptorium tagjainak,
s legfőképpen Abdulnak.*

TARTALOMJEGYZÉK

Város két fül között	.9
Előszó	.9
Hap	.11
Baleset	.23
Hinta	.33
Város	.41
Flikk	.51
Hot Pink XXX	.59
Házibuli	.71
Török utca	.81
Tartó	.91
Évek	.101
Zuhanás	.113
Határ	.119
Kisértetek	.125
Álmok	.129
Forgás	.137
Igazolás	.149
Szaltó	.155
Harcos	.161
Tempó	.175
Sínék	.185
Vérkép	.191
Állomás	.197
Piruet	.209
Gyerekek	.221
Mandulafagyalt	.225
Forgó	.231
Hercegnő	.243
Álomtrapéz	.249
Válasz	.259
Tus	.269
Utószó	.281
Írók, rítusok	.283
A ganconer	.285
Szolgálati járat	.293
Éjfél után, hajnal előtt	.303
Írók, rítusok	.311

ELŐSZÓ

Hintázik alattam a város. Lábam a trapéz rúdjára szorul. Felettem háztetők imbolyognak, utcalámpák sárga fénye inog a szűk sikátorokban.

A trapéz két templomtorony közé van kifeszítve, holdsugárból szőtt kötélén. Tátongó utcák, éhes kapualjak lesnek rám.

Felhúzó magam a trapézra, és felállok. Lágyan himbál a rúd. Körülnézek a birodalmamon, a városon, mely addig él, ameddig én. Örökké. A padlások alattam mormolnak üresen. A terek konganak, csupán a szobrok népesítik be őket. Szél játszik szabadon a kihalt gádorokban.

Holdtollas kalap fejemen a sötét. A város gazdája vagyok. Megküzdöttem érte, és kit érdekel, hogy egy lélek sem jár benne rajtam kívül? Idővel majd lesznek lakosok is, tudom. Nem-sokára a világban valahol felsír egy gyerek, mert álmaiban ugyanazokat a sötétlő utcákat járja, és ráébred, hogy felfalta a város. Ha megérkezik, készen állok majd rá. Eljátszom vele.

Pillantásom a templom előtti térre esik. Már nincs ott a macskaköveken a széttárt kabátszármýú, zúzott test. Sokáig nézem hült helyét, és valami bizsereg a szívem helyén. Nem tudom pontosan, milyen érzés ez: sajnálat vagy elégedettség, a beteljesült bosszú nyugalma. Egyelőre megelégszem azzal a tudattal is, hogy élek. Ő pedig halott.

A többiek meg? Néha azt kívánom, bárcsak tudnám, mi lett velük! Miért hagytak egyedül?

Néha nagyon üresnek érzem ezt a várost. Olyankor fel-alá szaladok az utcákon, és a cipőkopogásomat hallgatom, mert a visszhangja olyan, mintha velem rohanna valaki. Valamelyikük. Időnként pedig megpróbálom le hagyni a hangot, mert félek, hogy a mögöttem szaladó láthatatlan szellem a gyilkos. Nem tudok végkimerülésig futni: itt, a városban nincsen igazi fáradtság. A hajsza gyakran csak napok múltán ér véget, amikor bátorságomat összeszedve megtorpanok, és farkasszemet nézek a félelmeimmel.

Akkor újra rádöbbenek: hiszen ő halott. A templomtéren fekiüdt, míg el nem tüntette a város. Ekkor felnevetek, és aztán megint indul a rohanás előlről.

Lábam alatt a trapéz. Még nem tudom, át bírok-e lendülni a templomtoronyba. Lenézek a macskakövekre, a holttest hideg nyomára.

Azt sem tudom, meg tudok-e halni. Ideje kipróbálni.

Hap!

I. fejezet

HAP

– Hap!

Vali összerándult az ágyban. Az álom – amelyben egy magas, sötét hajú fiút követett egy eleven, összeomló, aztán virágként kibomló házakból álló városban – kiröppent a szeméből, és csak kínzó nyugtalanságot hagyott maga után, viszkető érzést, hogy valami fontosat látott, csak éppen az értelmét nem volt képes megfejteni.

– Hányszor mondtam, hogy ne kelts így? – morogta álmos hangon, és kidugta lábát a takaró alól.

Az anyja visszahajtotta az ajtót, de mögüle még beszűrődött a válasz. – Megint bal láb?

Vali megfordult a paplan alatt. Nem válaszolt. A „hap” az ő szava volt, az elrugaszkodásra buzdító kiáltás, a feltétlen bizalmat kiváltó „itt vagyok”. Az anyja sosem fogja megérteni, hogy másra nem használható.

Kikászálódott az ágyból, és kicsoszogott a fürdőszobába. Az álom pókhálóként tapadt gondolataira. Volt valami

nyugtalanító abban, ahogy a fiú válla felett lebegve, kívül-állóként suhant a kihalt, sötétlő utcákon a másik nyomában. Valóságosabbnak tetszett az egész, mint amit a tudat nyugalommal elkönyvelhet. Mintha álmában élt volna igazán, és most csak álmodná a szappanos vizet.

Miközben a fogát mosta, a konyhai rádió belopakodó egércincogását hallgatta. A szavakat nem értette, de nem ez volt a lényeg: a reggel megnyugtató hangjai közé tartozott ez is. Kávé illata kúszott be a fürdőszobáján.

Anyja öklendezését hallotta a visszhangos vécében, aztán kiáltást: „Francba!”.

Vali megdermedt, aztán eltökélten megengedte a vizet, hogy a csobogás elnyomja a hangokat. Vadul rángatta a fogkefét.

– Jól vagy, mókus? – hallotta Miklóst, aki bekopogott a vécéajtón. Vali habzó szájú pofát vágott a tükörbe.

– Jól.

Nekem vajon mikor mondják meg? – töprengett. Előző este az előszobában a kabátoknak támaszkodva hallgatta a hálósoba-nappaliban suttogó felnőtteket, a halk nevetést, és nem mert átvágni a saját szobájába, nehogy azok megtudják, hogy kihallgatta őket. Végül visszasurrant a vécébe, meghúzta a láncot, és úgy indult el ismét. A beszélgetés abbamaradt, aztán az anyja bejött jó éjszakát kívánni, mintha még mindig kisgyerek lenne, akivel nem kell megosztani a felnőttek gondjait és örömeit.

Vali arca égett a sötétben a jóéjtpuszi könnyű érintése alatt. Sokáig tartott, míg álomba ábrándozta magát.

A reggel sem volt békésebb. Vali összeszedte a tanszereit, a délelőtti edzés váltózniját és kimosott topját, a délutáni tanórák könyveit – *meg kell írnom a házi feladatot a kávézóban az edzés előtt* –, és elbúcsúzott. Az anyja ugyan-

úgy pusztította meg, mint máskor. Egy szó sem esett arról, hogy gyereket vár. Bőrük szárazon és némán dörzsölődött össze. Miklós beosont a fürdőszobába.

Pedig rám is tartozik, gondolta Vali, és ajkát rágva lero-
hant a lépcsőn. Bakancsának kopogását visszapattintották a lépcsőfokok.

Kilépve megcsapta a hársfák édes illata. A tavasz beké-
redkedett piros kabátja alá, és Vali lassított a léptein. Most, hogy maga mögött hagyta a házukat, már nem volt olyan sietős elhagynia a Vár területét. A macskakövek és a fehérre meszelt épületek látványa megnyugtatta. Szükség volt egy kis nyugalomra a kezdődő naphoz. Az álom még mindig a vérében keringett és zsbongott.

A város, amit álmában látott, különbözött minden, éj-
szaka feltűnő, s hajnalhasadtán elillanó látomástól. Való-
ságosnak tűnt, egy szilárd foltnak az éjszakai képek szöve-
dékében. Talán az volt az oka, hogy nem először látta: tu-
datának peremén időről időre két, takaróba gabalyodott
forgolódás között felsejlettek a házak. A magáénak érezte,
különlegesnek, s tudta, hogy ezt nem lenne képes elmesél-
ni senkinek. Nem történt más, mint hogy ott volt a meg-
dőlt, lehetetlen szimmetriájú épületek és kavargó, őszi le-
velek között, és egy fiút lesett – egy fiút, aki ismerősnek
tűnt, de akárhogy próbálta felidézni, hol látta már az ar-
cát, az kicsúszott emlékezetéből.

A Várbusz elöregött a szomszéd utcán. Egy nagy hátí-
zsákos kisgyerek elviharzott mellette, házilag varrt torna-
zsákjával oldalba vágta a lányt, és vágatva eltűnt a Bécsi
kapu boltíve alatt.

Vali előrenézett. Nem volt kedve legyalogolni a hegy-
ről. A Hadtörténeti Múzeum ágyúí ráátották sötétlő tor-
kukat.

Megtorpant. A szél arcába fújta a hárs illatát és a haját, de nem mozdult, hogy kisimítsa a szeméből. Nézte a kopott, leláncolt ágyúkat, és elszorult a torka.

Az ágyúra pillantva látta magát Kolossal, ahogy a csövnön lovagolnak, és azt hiszik, hogy örökké élni fognak. Minden nap erre ment az Artistaképzőbe, mégis csak ritkán jutott eszébe a kép. Túl sok emlék pihent az utcán leben állva.

A következő Várbusz hangosan végigzörgött az utcán. Vali felkapta a fejét, hirtelen eszébe jutott, hogy nem csinálta meg a leckéjét, és tulajdonképpen át kellene olvasni a történelmet is. Utolérte a késők és lógósok reggeli viselkedése. Még a táskájában turkált, amikor felszállt a buszra és levágta magát az első ülésre. Csak akkor nézett körül, amikor kihúzta a spirálfüzetet.

Savanyú lőreszag. Vele szemben egy meghatározhatatlan korú férfi ült. Öregnek látszott, de a haja és a bajsza világosbarna volt. Talán az ital húzta a ráncokat az arcára. Ruháján koszfoltok sötétlettek, de a körme fényesen csillogott, mintha kisuvickolta volna.

Különös, gondolta Vali, aztán fellapozta a füzetet, hogy ne kelljen foglalkoznia a részeggel.

Halk motyogást hallott.

– Vajon hány óra lehet? Hm, itt biztos nem mondja meg senki, minek is mondaná... ne is törődjön velem, uram... jól van, jól van, nem számít – duruzsolt a férfi. – Jaj, hány óra? – tért magához újból, és Vali azonnal rávágta:

– Fél nyolc.

Találkozott a tekintetük. A férfi szeme homályos volt a részegségtől, és ugyanolyan színű, akár a haja. Morzsák ültek meg a bajszaán.

– Jó kislány, köszönöm... ez rendes, olvas.

Vali ismét beletemetkezett a füzetbe, és úgy tett, mintha olvasna, de az állandó mormogás lekötötte a figyelmét.

– Amikor én fiatal voltam, egy egész éjszakát áttáncoltam... szoktál táncolni? Egy egész éjszakát... nem dicsekvésből mondom, csak úgy. – A férfi maga elé gesztikulált, noha látszólag senki nem hallgatott rá. – Ez a diszkó meg a videjő... de ez itt olvas. Jól van, jó kislány.

Vali szája szélét megcibálta egy mosoly, holott szomorú volt hallgatni ezt a vákuumba motyogást. *Miért beszél, ha nem figyelnek rá?*

– ... aztán megcsúszott a jégen, és elesett. – Reszelős, lőreszagú nevetés hallatszott. – De te csak olvass. Tanulni kell. Benne vagyok?

Vali felpillantott, és önkéntelenül visszakérdezett.

– Miben?

A részeg a füzetre mutatott.

– Abban benne vagyok?

A történelemfüzetben? – Vali mosolyogva megrázta a fejét, aztán gyorsan körülnézett. Senki más nem derült fel. Reggeli, komor maszkok mindenki arcán.

– Hát persze, hogy nem vagyok benne – nevetett fel a férfi, és meglegyintette Vali karját. A lány elhúzódott egy kicsit, és ismét lehajtotta fejét.

A busz fékezett, és kinyílt az ajtó.

– Hoppá! – pattant fel a férfi, és belenézett Vali arcába. A szeme könnyörgött, mintha azt kérte volna, hogy vegye észre, ismerje el a létezését. – Örültem.

– Viszlát! – mondta Vali, és úgy érezte, az a legkevesebb, hogy visszamosolyog. Aztán a részeg leszállt, de a szaga még ott terjengett egy kicsit a levegőben.

Vali visszatért a leckéhez. A felismerés pillanata elmúlt, a férfi pedig kihullott a tudatából mint olyan sok másike-

ból. Egy idő után már az orra sem jelezte, hogy nemrég még ott ült vele szemben.

– Hap!

Hagyjátok a gondokat a küszöbön! Ezt mindannyian megtanulták, de mégis nehéz volt betartani. Az életet le kellett szűkíteni arra a pár percre, míg ég és föld között lengenek. Számukra nem létezhet más, csak a levegő simítása a bőrön, az egymás alkarját markoló kezek, az izmok folyékony mozgása.

Vali azonnal elengedte magát, amint az indítást jelző szót meghallotta, és csak mikor már átlendült a holtpontra, döbbsen rá, hogy nem figyelt a ritmusra. Gyorsan homorított, majd előrerúgta a lábát, hogy lendületet szerezzen, és szorosan belekapaszkodott Rolandba. Ismét visszafordította figyelmét a testére és a mozdulatokra.

A gondokat tedd le! Ne lépjenek be veled!

Vali összeszorította az ajkát, és elengedte Rolandot. Lábát szétcsapta. Amint zuhanni kezdett, a tartó két keze kinyúlt felé. A lány magnéziumporos tenyere rácsattant Roland alkarjára, és a fiú kiemelte a sztrapáléból.

Ismét lengés. A levegő szinte elsüvített mellette. Kezdeti visszatérni a magabiztossága. Felszúrta a lábát, hogy megnövelje a lendületét, aztán visszaröppenve megcsinált egy szaltót. Érezte, hogy minden önbizalma ellenére a mozdulat nem tökéletes, és ez elkedvetlenítette.

Testvérem lesz. Féltestvérem.

– Monté! – szólt fel rekedten Rolandnak, aki nem válaszolt, csak szisszent egyet, hogy jelezze, értette.

Vali bevette a lábát, és amikor Roland megtolta, fellejtett a szitra. Belekapaszkodott a merevtrapéz, a fémkeret tartókötélébe, és lenézett Bandi bácsira.

A tanár nikotinsárga bajszerű, magas, szikár férfi volt. Lazára engedte a biztosítókötetet, és fejét hátravetve felnézett Vali és Roland párosára.

– Kicsit lobbant a lábkivétel, tündérke.

Vali félszegen mosolygott.

– Éreztem. Egy kicsit tényleg halacszkás volt.

– Nem baj, most megnézzük Éviéket, aztán megint megpróbáljuk.

Vali átlépett a szit másik rúdja, hogy Roland kényelmesen felülhessen, és a keretre akasztott zacskóból elővette a magnéziumoxid-tömböt. Évi és Gábor felé fordult, de nem látta, hogyan lengenek. Minden homályos volt. Elgondolkozva dörzsölte tenyerére a port.

Tudta, hogy figyelnie kéne, de nehezen ment. Óceán zúgott a fejében, s tört meg a homlokcsonkján. Az álom és az előző nap felfedezett titok egybefonódva hullámozott a tudatában.

– Vali!

Felrezzent. Roland nézett rá kérdően, kék szemében meglepetés.

– Hallod, amit mondok?

– Mit kérdeztél?

– A ziót kértem.

Vali Roland kinyújtott tenyerébe pottyantotta a magnéziumtömböt, és a tartókötélhez simította a fejét.

– Kissé el vagy varázsoltva ma.

– Furcsát álmodtam.

– Mit? – kérdezte Roland, visszafricskázva a ziót, de Vali nem tudott válaszolni, mert Bandi bácsi felkiáltott hozzájuk.

– Mehet? Lábben tartós sima szaltó, rendben? Utána monté, és fel lehet jönni.

Roland sima mozdulattal hátradőlt, és lábát beakasztva, fejfelé lefelé lógva várta Valit. A lány átlépett a másik rúdra, és lenyújtotta a kezét. Érezte, hogy Roland felül, és tenyere rásimul az alkarjára.

– Mehet – mondta Vali összeszorult torokkal.

– Hap!

A szó zuhanást jelentett, Roland erős kezét, és repülést. Vali elsötétült gondolatokkal suhant előre. Láta az Artistaképző gyakorlótermének szürke hullámpala tetőzetét, a vöröstre festett gerendákat, a padló kékjét, érezte a loncs övének érintését a derekán, ahol a biztosítókötél fogta, de mégsem volt egészen jelen. A tenger a gondolatai között haragosfeketére duzzadt. Az álomban látott házak felmegasodtak a tudatában.

Vali visszalendült, és készült a szaltóra. Időben leejtette a fenekét, de aztán, amikor elengedte Roland kezét, és pörgött – padló-mennyezet, Bandi bácsi melegítónadrágos alakja, a lent figyelő zsonglőrfiúk, Éviék –, hirtelen más is bevillant. *Házak között forgott a levegőben, őszi este volt, lámpaoszlopok csillogtak nyirkosan. A sötétségbe néha bevillant egy-egy vörös csík, az Artistaképző fémgerendái, de Roland nem volt sehol.*

Sötét szemű ablakok, az utcán pedig egy barna hajú fiú, amint felhajtott gallérral, zsebre tett kézzel merőn nézi. Aztán két fehérre porozott tenyér jelent meg előtte, de már túl messze. Talán öt centi volt csak a kinyújtott kezek között, de ez egyenlő volt a végtelennel.

Bandi bácsi kiáltott, Vali hatalmas rántást érzett a derekán – *de csak a jobb oldalon!* – villant az eszébe; aztán eltűnt a város, és csak a közeledő fal látszott, ahogy a fél-száron elengedett biztosítókötél odacsapta.

Az ütközés előtt Vali az utcán látott fiúra gondolt, és arra, hogy valami nagy baj van. Aztán fájdalmas ütést érzett,

egy tompábbat és egy élesebbet – egy *karabiner* –, és a fal visszalökte a levegőbe. Felkiáltott, hallotta, hogy Évi is kiabál valamit, aztán Bandi bácsi teljes súlyával ráakaszkodott a loncsra, és Vali puhán, akár egy falevél megérkezett a tornaszőnyegre. A fájdalom szétsugárzott a testében, aztán eltompult.

Csak a szíve zakatolt örülden, és nem a zuhanás miatt.

– Fáj? – kérdezte Roland a földalattin.

Vali elgondolkodott. Nem érezte, hogy beütötte volna magát. Tulajdonképpen csak egy kicsit érintette a falat, mert a loncs másik szára megfogta.

– Nem.

– Mi bajod volt? – kérdezte a fiú, és lenyírt fején, melyen csak hátul maradt meg egy kis varkocs, megcsillant a fény.

Vali habozott. Az Artistaképző olyan kis közösség volt, ahol minden hír csak egy napig maradt titok. Roland ugyan más volt – ha őt megkérte, hogy tartsa a száját, a fiú időnként valóban meg is tette –, viszont Évi és Gábor is a közelben ültek. Végül a biztonságos választ választotta.

– Testvérem lesz.

– Hm. – Roland örökösen magánál tartott grépfrútnyi üveggömbjét dobálgatta egyik tenyeréből a másikba. – Anyád pasijától?

– Persze, te marha! Ki mástól?

– No és örülsz?

– Nem tudom – felelte Vali őszintén. – Tudod, mindig eszembe jut Kolos, hogy milyen volt, és hogy mennyire vissza akarom kapni... szóval szerettem volna egy testvért, de most már kicsit késő. Tizenhét évvel leszek idősebb a tesómnál. Nem durva ez? Kolossal nagyon jó volt,

együtt játszottunk, veszekedtünk, de ugyanolyan erősek voltunk, és ez volt a jó. Néha ő pofozott engem, néha meg én őt.

Roland vigyorgott.

– Nálunk *mindig* én vertem a bátyámat.

– Szerintem ez hozzátartozik... néha, amikor anyu nincs otthon, és a legnagyobb a csend a szobában – tudod, épp hajnal előtt –, csak úgy belém hasít, hogy már az is hiányzik. Már a verekedés is hiányzik. Úgysem volt komoly. Mindig bocsánatot kértünk egymástól.

Roland nem válaszolt, csak hunyorított, és feldobta a gömböt a levegőbe. A földalatti fényei megcsillantak az üvegen. Amikor leesett volna, Roland karja alálendült, és elkapta. Az üveggömb simán végigsiklott a fiú hátradöntött felsőtestén a másik vállára. A szerelvény fékezett, de a golyóbis nem esett le, csak felgurult Roland oldalra döntött nyakán, majd vissza, végig a karján, be a tenyerébe.

– Jól megy már – mondta Vali.

Roland nem válaszolt; magával ragadta a játék. Az üveggömb szikrázva gurult a testen, mintha a levegőben siklana, s a fiú csak véletlenül került volna alá. A homokszínű ing ráncai alatt nem látszott az izmok játéka, s ezért a gömb merő varázslat volt, csillogó képtelenség, mely végigvándorolt Roland porcikáin. Az ide-oda gördülő üvegcsillanás magával vonzotta a tekintetet, s húzta maga után, vállra fel, karra le. Egy pöccintés, és a golyóbis felszökkent a fiú halántékgödrébe, majd le a nyakán. Roland karja olajozottan, kecsesen mozgott, látszólag partnerként kísérve a gömböt, nem pedig vezetve az útját.

Sárga fények és Vali piros kabátja tükröződtek az üveg gömbölyű felületén. Vörös, fénylő petty Roland fehér és

drapp ruházatán. Vörös tetejű templom egy ismeretlen városban. Tágas tér, mely egyre jobban kitárul, déli verőfény szikrázik a homokkövön. Vörös és narancs lángnyelvekkel ékes ólomüveg nő fazettánként a sötét ablakokba. Galambok rúgják el magukat a földtől. Egy fiú nevetése visszhangzik a téren, a teremtés örömétől fűtve.

Ismerős nevetés.

A földalatti zökkent egyet, és az üveggömb tánca megtört. Roland utánakapott és megfogta, mielőtt leesett volna a földre.

– Hoppá! – vigyorodott el, és alulról felnézett Valira.

A lány összerezett, és lepillantott Roland mosolygós kölyökképére.

– Mi bajod megint? – kérdezte a fiú hirtelen elkomorodva.

Vali megrázta a fejét.

Tudta, kit látott álmában. Nem ismerte fel először, csak a pörgő üveggömb által megidézett nevetésről. Tíz éve nem hallotta ezt a hangot.

Kolos a sarkába kapaszkodva jött a világra, és utána sem engedte el soha. Két gyerek egy fekete-fehér fényképen: Vali és Kolos, az egyik hosszú hajú, a másik tüsire nyírt, amint bujkáló kacagással, komolykodva a kamerába pislognak. Előttük a földön húsvéti nyúl, közöttük pedig láthatatlan szál, mely csak ikreket köthet össze olyan szorosan, hogy egynek tűnjenek ketten is.

Most pedig ismét testvére lesz. Nem tudta, mit gondoljon a dologról. Ő Kolost akarta, nem egy idegent, egy csecsemőt, akivel még évekig nem tud majd beszélni. Aki még csak nem is egészen a testvére, hanem egy kis Miklós.

Nem szerette Miklóst. Pontosabban: közömbös volt iránta. Ha a férfi kedves volt hozzá, ő udvariasan válaszolt;

ha megszólta valamiért, visszavágott, de mindig egy vállrándítással. Számára Miklós, az anyja udvarlója nem volt igazán valóságos mindaddig, míg ő nem vett róla tudomást. Hát nem vett. Elnézett mellette, amíg a férfi rá nem kényszerítette a jelenlétét azzal, hogy megszólalt. Akkor Vali is felelt, de csupán azért, hogy utána megint visszaküldhesse gondolatban Miklóst a csak félig létező dolgok közé.

Kolos is félig létezett csupán, de máshogy: ő a nemlétből vált ki Vali emlékidézése által, hogy a lány minden felépésnél elhitette magával: a testvére is nézi, és a tévénézés közben majszolt földimogyoróból mindig meghagyott pár szemet a halottnak.

Aztán néhány órával később megette a mogyorót.

II. fejezet

BALESET

Max felpillantott, és döbbsen vette észre, hogy már egy órája ül a gépnél, a kiválasztandó úrhajók és műszerek táblázata előtt vibrál, s mégsem tett semmit. Kilépett a játkból, megdörzsölte a szemét, és hátradőlt.

Afet, gondolta. *Afet*.

Az utolsó találkozás jutott eszébe a török lánnyal. Akkor már tudott Onurról, a vetélytársról, mégis elterelte a figyelmét Afet nevetése, a nyelve látványa, ahogy a fagylaltot nyalta, aztán pedig a csók.

Megint felnézett. Újabb tíz perc telt el észrevétlenül.

– Játzol? – kérdezte Sonia az ajtóban.

Max futólag hátranézett, de aztán elkapta a tekintetét. A húga fehérműben, feje köré tekert törölközővel állt a küszöbön. Ahogy csípőre tette a kezét, Afetre emlékezett. Volt a mozdulatában valami kihívóan ártatlan.

– Nem akarsz felöltözni?

– Prúd – mondta Sonia egy láthatatlan bírónak. – Max, nem mennél el vásárolni? Én még nem vagyok kész.

– Nem mennék el vásárolni. Dolgozom.
– Tényleg? – kérdezte gúnyosan a húga.
– Tényleg. – Max megnyitott egy Quark dokumentumot. Rámeredt a betűkre, míg nem hallotta Sonia papucsát elcsattogni a szobák közti kis folyosón.

A szöveg összefolyt a szeme előtt. *Hívd fel!* – üzent a képernyő.

Majd holnap, nyugtatta magát Max. *Majd holnap.*

Addig ott van az álom. Az ő álombéli városa, ahol minden lehetséges, ahol nincs ott az anyja az óvatos, udvarias gondoskodással, Sonia a nyávogásával, ahol Afetnek nem kell Onur, csak ő.

Csörgött a telefon. *Deissinger.*

– Max? Holnapra meglesz a könyv?

Max ránézett a képernyőre. Az ötvenkettedik oldalnál járt a tördelésben. Még háromszáz várt rá. *Csak azok a fránya táblázatok ne lennének...*

– Persze.

– Reggel küldd át a címemre! – Kis csend. – Aztán, ha bejöttem, elbeszélgetünk, rendben? Még egy ilyen figyelmetlenség...

Max ingerülten visszaszólott. Telefonba könnyebb volt.

– Oké, oké!

– Na, csak vigyázz...

Letette a telefont. Max sóhajtva visszafordult a dokumentumhoz, és pöckölni kezdte az egeret.

Afet száguldott. Fejét kihajtotta az ablakon, és miközben az éjszakai szél összekarmolta, és gubancokat kötött a hajába, hangosan belekiáltott Dortmund utcáinak álmába. Fialat volt, boldog és sikoltani akart. A tudata peremén még lebegett ugyan egy kis csalódottság, mert Onur

nem volt vele, de a tequila végigömlött elméjén, és elmosa a bosszantó érzést.

Az Opelben szólt a zene, csípők simultak egymáshoz a szűknek tűnő utastérben, ahogy a nedves aszfalton végigdübörögtek a kerekek. A kocsí fémvázának kalitkájában vér lüktetett és lángolt. Afet hűvös homloka mögött apró nap gyúlt.

A szél erősen cibálta haját, de ki is simította belőle a lázat. Úgy érezte, repül, és behunyta a szemét. Arca az ablakkeretnek ütődött, amikor bekanyarodtak. Nem nézett fel: várta, mikor oltja el a testében égő csillag fényét az éjszaka.

Nem tudta, hogy az árnyéka, az emléke ugyanekkor egy lakásban fuldokol. Valaki vele álmodott. Két kéz fonódott a nyakára, és csontos hüvelykujj nyomta a gégejét. A szem az álomban tágra nyílt, értetlenül – aztán gyilkosa masszatos arccal, reszketve felébredt az ágyon, a külvárosi kis lakásban.

A halott árnyék menekült, átrepült a háztetők felett. Amikor elsuhan az Opel mellett, Afet kinyitotta a szemét.

Fejét jegesre nyalta a szél. Az Opel megcsúszott, Afetet fényszóró vakította el, és riadt, izgatott sikolyt hallott a hátsó ülésről. Mellette a vezető, Matthias káromkodott.

Meghaltam, gondolta csodálkozva Afet, és Matthias nem fejezte be a mondatot.

Max egész reggel tartotta magát. Miután felkelt, köszönt az anyjának, aki akkor indult a munkába, majd kicsozogott a konyhába, és megvárta, míg a húga befejezi a reggeli piperészkedést. Nem gondolkozott: várost rakott ki az asztalra a sajtokból és joghurtos dobozokból. A müzlit

tette középre, és kis teret alakított ki előtte. Paradicsomok voltak a fasor lombkoronái.

Öntudatlanul is az ő városát rakta ki az asztalra; bár az álomban a minta örökké változott, a kuszaságban rejlő rend, amit Max elméje alakított ki, a reggelizőasztalon is felsejlett. Rendezett káosz.

Időről időre felbukkant gondolatai között egy lányarc is, de gyorsan hátratólta tudata mélyebb rétegeibe, és a reggelizőasztalra fordította a figyelmét. Ügyelt a mértani pontosságra; az álmaiból ismert mintázathoz igazodott. A keze remegett egy kissé.

Amikor végzett, egy darabig csak nézte az alkotását, aztán a fényképezőgépe után nyúlt. A pirosak, sárgák és kék foltjai arányosan oszlottak el az asztalon, és a tárgyak így, asztallap magasságából nézve nem annyira önmagukra, mint egy szürreális városra hasonlítottak. Nem ugyanarra, mint amit álmában látni szokott, de ez most már nem számított. A kompozíció tőle függetlenné vált. Letámasztotta a gépet az asztallapra, és megkereste a legelőnyösebb szöveget.

– Max. – A húga hangja megriasztotta, és a férfi keze megrándult, amikor lenyomta a kioldógombot.

– Nem tudsz vigyázni? – förmedt rá Soniára, de az csak megrántotta a vállát.

– Te nem vigyáztál. – De feltörölte a kiömlött tejet.

Max görnyedten ült az asztal mellett.

– Kenjek neked lekváros kenyeret?

Max csak bólintott.

– Mark elhívott a bulijába – újságolta Sonia, és a dzsem után nyúlt. – Gondolod, hogy ez már jelent valamit?

– Honnan tudjam? Ne olyan sokat.

A húga lopva ránézett hosszú szempillái alól, és elfintorította az orrát, ahogy Max is szokta.

– No és te? – kérdezte Sonia álközömbös hangon, és letette a megkent kenyeret a bátyja tányérjára. – Te nem mész mostanában bulizni a törökökhöz?

Max a kenyérszeletre meredt.

– Na? – unszolta Sonia.

– Miért a narancslekvárból adtál? Azt nem szeretem.

Alig várta, hogy kijusson a lakásból. Sonia kérdése eltörölte addigi nyugalmát, és most már nem csupán Afet arcát nem tudta kivenni a fejéből, de a késztetést sem, hogy felhívja. Ürügyet nem keresett. Majd kitalál valamit, mindegy, mindketten tudni fogják, hogy úgyis csak megalázza magát.

Vagy beszél neki az álomról. Arról, hogy minden éjjel egy városban jár, amit ő és egy Evelyn nevű nő hasítottak ki maguknak valahonnan, talán az emberiség tudattalanjának szövedékéből, és ahol most már második napja Afet is megjelenik, hogy meghaljon.

Max nem akarta megoldni, csupán forrt benne a tehetetlen indulat, hogy a török lány álmában is éppolyan elérhetetlen, mint a valóságban, s hogy nem képes úgy rákényszeríteni az akaratát, mint a város házaira. De Afet túlságosan hasonlított önmagára. Minden álombéli beszélgetés elszabadította Maxban a felgyúlt keserűséget, s ez egyetlen lehetséges végkifejletbe torkolt. Az álomnak óhatatlanul halállal kellett végződnie.

Max kilépett az utcára, és elindult a buszmegálló felé. A mindig nyakában lógó fényképezőgép szíja most nyomta a tarkóját. Még oda sem ért, amikor már kezében volt a telefon. Most nem törődött vele, hogy remegnek az ujjai.

Csak a hangját, gondolta, amikor kiválasztotta a számot. *Nem akarok tőle mást, csak a hangját.*

Füléhez emelte a mobilt, és amíg a fémes bűgást hallgatta, azon zakatolt az agya, hogy mégis letegye-e. Eszébe

villant, ahogy álmában ráfonta ujjait Afet nyakára, és addig szorította, míg a lány szemében a szánalom félelemmé, majd fájdalommal kristályosodott. Meg akarta ölni, és egy hosszú, rettenetes pillanatig ébren is tovább égett benne a vágy. Csak amikor a hajnal szürke fényei beszivárogtak az ablakon át, és kimosták a szeméből az álmot, akkor rezzent össze, és fordult magába kutatva: *tényleg megölném?*

Megpróbálta elhessegetni a gondolatot, de az továbbra is ott lebegett a gondolatai felszínén, és ebbe beleizzadt. A telefon pedig kitartóan kicsöngött.

Amikor halk kattanás hallatszott, ahogy felvették, Maxot elfogta a pánik, és ujja a kioldógombra rándult. De a hang nem Afeté volt.

– Ki az? – kérdezte egy fáradt, rekedt hang, amin enyhe akcentus érződött.

– Max... Max Mauritz. Afet barátja. – Maxnak nehezebe esett a beszéd. Alig hallotta hangját a fülében zúgó vértől.

Hosszú hallgatás következett. Mindketten szaggatottan szuszogtak. Aztán:

– Max? Ott vagy még?

– Igen.

– Afet meghalt. Tegnap este. Autóbalesetben. – A hang kitartotta az utolsó szót, mintha várna valamire.

– Részvétem – préselte ki magából gépiesen Max.

A hang erre várhatott, mert tompa bűgös jelezte, hogy letették a telefont.

Max tekintete a vibráló képernyőre tapadt. A keze nem mozdult a billentyűzeten, de senki nem szólt rá. A többiek a kiadóban hallották a híreket, és mesterséges úrt szivattyúztak köré. Csak a szomszéd gép kattogása hallatszott, ahogy Lena dolgozott.

Azon töprengett, mi maradt Afetből. Bántóan kevés jutott eszébe, de meglévő emlékei élesek voltak. A lány pusztá léte elég volt, hogy olyan mélyre vesse a képeket, ahonnan már nem lehet őket kikaparni vagy kiégetni, mint egy megunt tetoválást.

A fehér képernyő villódzása elbódította, de nem tompította a sajtást. Fejének árnyékára meredt a monitoron.

Érezte ajkán a szellemcsókot, a mandulás fagyalt ízt Afet nyelvén. Megpróbálta megőrizni az érzést. Gyomra görcsbe rándult, pedig tudta, hogy nem most veszítette el a további csókokat, hanem akkor, amikor Afet három órával később felhívta, hogy végre lefeküdt Onurral.

Végre, mondta akkor, és Max ezután kezdett a halálával álmodni.

Valaki megérintette a vállát. Max zavaros tekintettel felnézett, és megdörgölte a szemét.

– Eredj haza – mondta Deissinger. – Majd hétfőn bepótolod. Majd akkor beszélünk. Most látom, nem vagy a legjobb állapotban.

– Kösz... kösz – motyogta Max, és nem nézett a főnöke szemébe. Felállt, és érzéketlenül, mint egy automata, összehajolt. A gépet elfelejtette kikapcsolni.

Max álmában magas, acélbordás házak között járt, fekete üvegfalaikon sápadtan csillant a felhőkön áttörő szórt napfény. A forgójáték fölött nagybetűs, érthetetlen feliratok hivalkodtak. Amikor felnézett, a krómozott tornyok összehajoltak, mint egy görög templom főhajójában a gerendák. Szálkás sziluettjük rátelepedett. Aprónak érezte magát mellettük, hangjának a felállított öngyújtók között.

Belehallgatózott a város csendjébe, láthatatlan lépteket várt, de az épületek hallgattak.

Max ujjai megrebbentek. Meg akart szabadulni a nyomasztó épületektől. Karmesterré vált, és sugallatára mocorogni kezdett valami a város szívében.

Ahogy a szél feltámadt, a város megváltozott. Max megtorpant, és feje fölé emelte a kezét. Az ablakok csöröpölve kitörtek, a szilánkok szikrázó esőként szitáltak alá, és csilingelő hangjuk Max fülében visszhangzott azután is, hogy gyémántszőnyeg terült az utcára. Fényük bántotta a szemét. A falak éles pattanással hasadtak meg, mögülük karcsú, barna ágak kaptak össze, és éppolyan mohón dugták össze lombjukat, mint az imént tetőzetüket a toronyházak. A gallyak egyre feljebb csavarodtak, burjánzó koronájukat a fény útjába szótták.

Pára kúszott ki a törzsek árnyékából, és kavicsos sétányra varázsolt a komor aszfaltutat. Max mellett még változatlan, fekete irodaházak magasodtak, de távolabb mindinkább kivetkőztette őket magukból a terjedő gesztenyefa allé. Az acél csontvázak ketrecéből dús ágak kandikáltak ki, s hajoltak össze eleven templombelsőként. Távolabb, susogó levelek hangjába öltözve, ködbe vesző végtelen fasor. Még ruháját váltotta a város, amikor Max gyorsuló léptekkel elindult. Egy alakot látott a ködben, és izzadni kezdett a tenyere. Behunyta szemét, úgy lépett előre.

Nem vette észre, mikor lépte át a határvonalat; talán amikor először csikordult meg bakancsa alatt a kavics. Talán még üveg volt, a szétrobbant ablakok szilánkosra tört szaruhártyája, vagy már zúzott, fehér kő. Max arcára puhán ráhullt egy gesztenyelevél, és kinyitotta a szemét.

Afet állt előtte, mint az utolsó délutánon, amikor találkoztak. Csíkos pulóvere vállán gesztenyevirág szirma ült. Max tudta, hogy csak árnyék – *hiszen meghalt!* –, de amikor a lány arcára kiült a gúny, egyszerre valódinak látta. A sze-

mében villanó kegyetlenség valósággal mellbe vágta. Túl igazinak látszott.

A lány egyenesen a szemébe nézett.

– Szia, Max – mondta.

– Te meghaltál – felelte megzavarodva Max, mintha a halál az álmokból is kitörölhetné a személyeket.

– Nem hiszem.

Max közelebb lépett, és megpróbálta átölelni Afetet, de a lány elhúzódot.

– Ne! – suttogetta.

Max megszégyenülve állt. Azt akarta, hogy Afet közelebb lépjen, egészen szorosan, mint azon az egyetlen délutánon, de a lány nem mozdult. Az ő álma volt, mégsem engedelmeskedett.

– Nem láttad Onurt? – kérdezte Afet váratlanul, és az arcára kiülő remény elviselhetetlen volt.

– Minek neked?

Afet szánakozva elbiggyesztette a száját.

– Nem érted? – kérdezte, mint egy gyerektől.

– De igen – felelte Max. – No és én?

– Te? – kérdezett vissza Afet. – Az én dolgom megmondani, amit neked amúgy is tudnod kéne?

Max forrónak érezte az arcát, és megragadta Afet nyakát. Nem várta meg a mondatot, amikor a lány mosolyogva elmondja, milyen érzés volt más karjában feküdni.

A nyak rugalmasan ellenállt az ujjainak. *Halj már meg, ne nézz így rám!*

Sírt, és amikor eleresztette a szétfoszló álmokképet, úgy érezte, vereséget szenvedett.

Az ébredés volt a legrosszabb. Akkor már az álombéli gyilkosságot is visszasírta, mert legalább megérinthette Afet nyakát.

III. fejezet

HINTA

Tíz év.

Kijártak a Várból hintázni. Az út a játszótérre nem egyszerű séta volt, hanem vállalkozás: biztonságot hátrahagyó kaland a vastag falak mögül a városba. Volt a Vár, és volt a többi; ahová a magas, fedett kőlépcsőn lehetett lejutni. A magukkal hozott időillatot, a régi házak lakatlanságot sugalló csendjét megszimatolták rajtuk a lentiek; ez, és a különbözőségükön is átsütő egyformaság megjelölte őket.

Még túl fiatalok voltak ahhoz, hogy Kolos túlnője Valit. Az egyikük haja hosszú volt, a másiké rövid, de a nagy, barna szempár, a sűrű szempillák, és a titkos mosoly a száj sarkában megegyeztek.

A banda a téren összetartott, de sosem tudtak ennyire egyek lenni, és ez alighanem zavarta őket; amikor Kolos és Vali kipirult arccal lesiettek a lépcsőn az apró játszótérre, az egyikük – egy sovány, élénk tekintetű fiú – szemét forgatva megszólalt.

– Az ikrek.

Vali a fiúkra mosolygott. Nagyobbak voltak náluk; legalább két évvel, vagy akár többel is, és mindig itt gubbasztottak iskola után. Sokszor nem is játszottak, csak beszélgettek; úgy látszott, fontos dolgokról.

Vali és Kolos kerülték őket; saját világuk volt, és furcsán hatott volna, ha más is csatlakozik hozzájuk. Nem lett volna helyes; mintha diszharmónia kúszott volna közéjük. Mások társaságában mindig feszélyezettek voltak kissé. A hangjuk elhalkult, a tekintetük sikamlóssá vált, és kerülte mások pillantását.

Egy hete kutya-, vagy macskakoponyát találtak az egyik bokor alatt – legalábbis később, a varázs tűntével úgy gondolták, az volt. Amikor Kolos rátenyerelt, azt hitte, emberé, és nevetve, acsarogva megmutatta Valinak. A fiúk akkor is ott voltak a téren, de amikor el akarták venni a koponyát, az ikrek elszaladtak. A csontok, és a köréjük szőtt titkok – gyilkosság? háborús áldozat? – az övék voltak.

Egészen addig, amíg otthon ki nem dobatták velük a koponyát és az izgalmas rejtélyt.

– Na, már megint itt vagytok? – kérdezte Marci, akinek a nevét az ikrek is tudták. A hinta körüli korláton ült, és sült krumplit evett.

– Itt – felelte Kolos, és beleült egy hintába. Vali lassabban követte. A harmadikban már ott ült az egyik nagyobb fiú, és minden lökésnél magasba rúgta a port.

Nem beszéltek, csak lassan hajtani kezdték magukat. Vali belekapaszkodott a láncba, és előre-hátra ingatta felsőtestét, hogy magasabbra lendüljön. A játszótéri juharfák meglóduhtak, és hol közelebb, hol távolabb táncolva követtek mozgását. Az ég azonban mozdulatlan maradt. A hinta kemény deszkája a kislány fenekébe vágott a kordnadrágon keresztül.

– Múltkor, egy másik játszótéren az egyik gyerek túl magasra hajtotta magát, és amikor a hinta átfordult, kiesett, rá a felső rúdra, és meghalt – mondta Marci teli szájjal. A pillantását nem vette le az ikrekről. A szeme nagy volt és csillogó.

– Aha – mondta Vali, és tovább hajtotta magát. Már magasabban járt, mint a korlát. Kolos nem próbálta követni; tériszonyos volt. Az utolsó hintában a nagyfiú szintén magasba lendült. Hosszabb lába volt, mint Valinak, és hamar utolérte.

– Ha túl magasra mész, kieshetsz – figyelmeztette Marci a lányt.

– Nem baj.

– Nagy a szád, mi? – kérdezte a harmadik fiú, és a korlátra könyökölt. Majdnem kopaszra volt nyírva a haja, és lógó fenekű nadrágot hordott.

– Azt hiszitek, beijed? – kérdezte hirtelen Kolos. Vigyorgott. – Magasabbra megy bármelyikőtöknél!

Vali is elmosolyodott, a nyelve hegyét kidugta, és még magasabbra rúgta magát. Copfja előre-hátra ingott a füle mellett, a hajszájai a szájába akadtak. Visszanézett Kolosra, és repült. Magasabbra bárkinél. A testvére is megmondta.

– Azt nem hiszem – szólalt meg a hintázó fiú. Már majdnem utolérte Valit. – Na, versenyzünk, kiscsaj?

– Oké – felelte komolyan Vali, és amikor a holtpontra ért, belehajolt a szélbe. Súlyosan függött a levegőben, aztán hátralendült. Érezte, ahogy a teste nehezebb, és súlypontja higanycseppként gördül hátra a lánc vonala mentén. Marci arca a szandálja magasságában bámult fel rá. Az ágak közelebb voltak, mint az emberek, és valóságosabbnak is tűntek.

Amikor végigsüvített lent, pillantása találkozott Koloséval. A testvére vigyorgott, és csillogó szemmel követte a hintát; a tekintetével egyre feljebb, egyre magasabbra tolta Valit, egészen a felhők közé.

Vali száján kiszaladt egy örömteli sikoly, s feljebb lendült. Már a rúddal egy vonalban járt, a fiú elmaradt mögötte, és úgy érezte, ha elengedné a láncot, felrepülhetne a juharfa lombjába. Megszűnne ember lenni, tollai nőnének, barnák, mint a feketerigó-lányoknak.

– Le fog esni – hallotta Marci mogorva, vészjósló hangját.

– Nem fog – válaszolta Kolos magabiztosan, és Vali felsikoltott:

– Nem fogok! – Feljebb került a rúdnál, és most már a háta mögött álló fa leveleit is látta. Remegő, zöld sugarak törtek át a lombokon.

A hinta nyikorgott, a vasrudak remegtek. A betonba ágyazott állvány csikorogva várt, talán, hogy lerázza magáról a hintázókat. Kolos lassan megállt, és csak figyelt, de ezt Vali nem vette észre, olyan sebesen lendült, olyannyira csak a száguldó, porszínű-zöld-kék pálya létezett a számára.

– Őrült csaj – hallott valahonnan távolról egy hangot.

A fiú lassan beérte, de aztán felkiáltott, és lelassult. Vali nem törődött vele, hajtotta magát tovább. Ujjai görcsösen rászorultak a pirosra festett láncra. Egyre többet és többet akart meglátni a másik, a fejjel lefelé növő fából, szandálja a felhőket taposta...

– Gyere le! – kiáltotta hirtelen Kolos.

Vali megijedt a testvére hangjából áradó félelemtől, és megszeppenve engedelmeskedett. Ő maga nem értette, mi a baj, de a féltést felismerte. Nem hajolt bele a lengésbe, hagyta, hadd húzza a súlya a föld felé. Lábával fékezett. Por szállt fel. A fák lelassultak, és visszaálltak a helyükre.

Amikor megállt, a fiúk már mindhárman a korlátnál álltak, és őt nézték.

– Ki nyert? – kérdezte Vali, és az utolsó, bágyadt himbálásnál kiugrott a hintából. Az utolsó lendület meglökte, és a korláthoz penderítette.

– Te – mondta Kolos büszkén. – Nem is esett le – fordult a fiúkhoz.

Azok nem szóltak.

Vali feszengve megállt a fiúk előtt. Azt hitte, örülni fognak, de most úgy látta, mérgesek, talán még sajnálják is, hogy jóslataikkal ellentétben nem esett le, és nem loccsant szét a feje. Az arcuk zárkózott volt, kirekesztő, és sötét.

– Gyere! – szólt oda neki Kolos, és átmászott a korláton.

Vali elfordította pillantását a fiúkról, és lassan átmászott. Baljával már fellépett az alsó rúdra, és éppen átlenyitette jobbját, amikor az egyik nagyfiú, amelyiknek lógott a nadrágja, hirtelen kihúzta a bokáját alóla. Vali ráesett a korlátra, és a lába között fájdalom hasított belé. Beharapta az ajkát.

A fiúk mosolya acélos volt.

– Fáj? – kérdezte Marci krumplimorzás szájjal barátja feje felett.

– Nem – hallotta Vali a saját hangját. – Nem fáj. Nekem nincs kukim, amit megüssek. – Azzal átmászott a korláton, és csatlakozott Koloshoz. A fiúk csendben néztek utána.

Vali Kolossal együtt bebotorkált a bokrok közé az ivókúthoz, leült, és hangosan megszólalt:

– Fájt.

– Pedig nincs is kukid – jegyezte meg Kolos bölcselkedve.

Vali lesújtó pillantást vetett rá.

A díványon ültek, szorosan egymás mellett. Középen anya, s vállának dőlve a két gyerek. A narancsszínű szőnyegen ott hevert a térdükről lerúgott pokróc. Fejük felett világított a zöld ernyős állólámpa.

– Anyunak jó napja volt – mondta anya, és átölelte őket. – A könyvtárba új könyveket hoztak, és belenézett némelyikbe. Az egyik annyira izgalmas volt, hogy anya csak állt a polc előtt, és falta a betűket.

– Miről szólt a könyv? – kérdezte Kolos.

– Két gyerekről, akik egy közönséges, és talán éppen ezért furcsa városkában élnek, és kénytelenek felnőni. Egy fiú és egy lány.

– Mint mi? – kérdezte Vali, és beszívta anya illatát. Barackot és mosóport érzett.

– Majdnem. Az apjukkal élnek együtt, aki ügyvéd, és egy olyan embert véd, aki ártatlan, s ezt mindenki tudja róla, mégis halálra ítélik.

A gyerekek mocorogni kezdtek. Nem szerették az igazságtalan történeteket.

– Ma az iskolában Zsófi megkérdezte, hol van az apukám – szólalt meg Vali, akit zavart a félig megkezdett történet, és szeretne volna elterelni róla a figyelmet.

Érezte, hogy az anyja szorosabban öleli őket.

– Kolos azt mondta, meghalt.

Csend volt. Kolos felemelte a fejét, és visszafojtott lélegzettel várta, mit mond erre az anyja.

A száj sarkában reszketni kezdett egy aprócska izom.

– Igazat mondott – felelte anya egyáltalán nem anyás hangon.

– Kolosnak miért mondtad el, ha nekem nem? – kérdezte Vali panaszos hangon. – Én miért nem tudtam?

– Kolosnak sem mondtam el.

Kolos megrázta a fejét, hogy jelezze: valóban nem tudta.

– Akkor miért mondta?

– Egyszerűen megérezte – mormolta anya.

Vali egy kicsit hallgatott, aztán megkérdezte:

– Anyu, te tudod, vagy te is csak érzed, mint Kolos?

– Tudod, kicsim, ez egyáltalán nem számít.

Vali zavartan anyja vállába fúrta az arcát.

– Nem számít – visszhangozta.

Később, a gyerekszoba sötétjében Vali hallotta, hogy a fölötte lévő ágy lécei megnyikordulnak. Az ablakon beáradó sárga lámpafényben kirajzolódott egy borzas, lefelé lógó fej.

– Alszol?

– Nem – felelte Vali, és felkönyökölt.

– Tudod, én azt hiszem, hogy apu mégiscsak él. Csak valahol máshol van.

– Miért?

– Biztos nagyon fontos dolga van.

– Miért nem ír lapot? Miért nem látogat meg?

– Lehet, hogy titkos feladata van, és veszélyben van, és ezért nem jöhet, csak ha már nyugdíjas lesz.

A szoba sötét volt és meleg, a lámpa fénye ismerős. Vali szeme kezdett hozzászokni a homályhoz, és megpillantotta Kolos szemének csillogását.

– Biztos?

– Igen.

– Érzed? Jobban érzed, mint azt, hogy meghalt?

Kis csend támadt, aztán Kolos lenyújtotta a kezét.

– Igen, azt hiszem, jobban.

– Akkor jó – sóhajtotta megnyugodva Vali, és megfogta a testvére kezét. – Azért rossz lenne, ha egyáltalán sehol nem lenne apukánk.

Kolos keze izzadt, de azért jó darabig nem eresztették el egymást. Nézték a másik arcát a sötétben, és hallgatták a lélegzetüket, ahogy szinte nesztelenül sziszeg a gyerekszobában. Aztán Kolos ujjai lassan kicsúsztak Vali markából.

IV. fejezet

VÁROS

– Na idefigyelj, haver – mondta Diet, és megállt a kirakat előtt. – Erről a cuccról beszéltem.

Max csak futó pillantást vetett a kamerára.

– Klassz. Te, Dietmar, mondtam, mi volt?

– Mármint?

– Hát, hogy Afeték meghaltak.

– Ja, persze – nézte Diet tovább a kamerát. – De amúgy is tudtam. Az egész suliban égtek a gyertyák tegnapelőtt. Gabi is jó nő volt... – a hangja elszomorodott, most először nézett fel. – Nem? Ez olyan szar, nem?

Max zsebre dugta a kezét, és ökölbe szorultak ujjai.

– Miért nem volt Onur Afettel?

– Mit tudom én.

– Ha összejöttek, miért nem volt vele?

Diet ránézett. Sárga bélésű dzsekije tisztán visszatükröződött a kirakatban. Összevonta szemöldökét.

– Miért érdekel ennyire? Mondtam neked, hogy ne foglalkozz annyit vele.

Max dacosan hallgatott.

– Különbözik meg az én kamerám jobb – mondta végül.

– Ugyan már, az hagyományos.

– Jobb, mint a digitális, még mindig.

– Csak egy régi Praktica.

– Még mindig jobb képeket készítek vele, mint te!

Diet elhúzta a száját.

– Figyelj, Max, amúgy miért cseszegetsz? Bökd ki, legyünk túl rajta, aztán hagyj békén a francba!

Max csak fújta egyet, aztán megvonta a vállát.

– Hát, mindenesetre Gabiról már nem fogsz aktfotót készíteni azzal a masinával – jegyezte meg.

Diet arcán két vörös folt jelent meg, de nyakán kifehéredett a bőr.

– Hogy te mekkora bunkó vagy – mondta halkan.

– Most miért? Nincs igazam? – kérdezte Max nyeglén.

– Szívesen lekaptad volna, nem?

Diet elfordult tőle, és elindult az utcán.

– Állat! – kiáltotta utána Max, maga sem tudta, miért.

Dühös volt Dietre, de ahogy jobban belegondolt, miért, ráébredt, hogy tulajdonképpen nem is a barátjával van a baj, hanem mindenkivel; az egész világgal, és legfőképpen Afettel. Jólesett volna tenni valamit, csak dühöngeni az utcán, belerúgni a szemetesekbe, átszínezni az egész bevásárlóutcát szürkére, de ez csak Dortmund volt és a valóság. Itt Max csak egy nyurga, mérges emberke volt, egyedül a kirakat hideg szemű kamerái előtt.

Max hallotta, ahogy az anyja és Sonia beszélgetnek a konyhában. Elfordította a fejét, hogy az órára nézzen. Hajnali kettő volt. A húga most ért haza, az előbb a kulcsörögre ébredt fel. Az anyja talán le sem feküdt.

– Ilyenkor kell hazajönni? – kérdezte az anyja.

– Előre szóltam.

Papírzörgés, hűtőajtó nyitása.

– Hogy van? – suttogta hangosan Sonia. Dallamos hangja aggodalomtól sötétlett, s tisztán beszivárgott Max szobájába.

– Mint egy gép. – Szék nyikorgása. Asztallapon megcsúszó könyök. Pohárkoccanás.

– Beszéljek vele?

– Mondd csak, mi volt... köztük?

Csend támadt. Max azon kapta magát, hogy feszülten figyel, s közben élvezte, ahogy a düh és a szégyen feltámad benne, amiért róla beszélnek a háta mögött. Örült, hogy mást is érez a nyilalláson kívül.

– Nem tudom. Jóban voltak. – Alma hersent, aztán Sonia teli szájjal folytatta: – Max nagyon odavolt érte, azt tudom. A baleset előtt pár nappal viszont összevesztek. Nem is tudom.

– Igen, akkor csapkodta az ajtókat. Emlékszem – mormolta az anyja elgondolkodva. Hangja tompán hallatszott, mintha a szája előtt lenne a keze. – Mint amikor kamasz volt, emlékszel? Egyszer rácsapta dühében a kezére az ajtót.

– De én sem tudok többet, mint te. Azóta, hogy összevesztek... Max nem beszél hozzám – Sonia hangja panaszos volt. – Pedig én nem tehetek az egésztől. Ha közöm lett volna hozzá, már rég kiveszekedtek volna magunkat, és kész.

Max sóhajtott, és a mennyezetre függesztette tekintetét.

– Nem tudom, mit csináljak vele. Ha itthon is van, akkor is csak ül és... néz.

Szék csikordult a kőpadlón.

– Anya. Menj aludni, jó? Majd beszélek vele.

– Ha hajlandó lesz válaszolni.

A szemetes fedele halkan csattant.

– Anya, muszáj ezt most? Majd holnap leülök vele, rendben? Mehetek aludni?

– Persze, én is megyek.

Léptek hangja az előszobában. Két ajtó zárja kattant.

Max a párnájába fúrta az arcát. Hallotta, hogy később a hűga ajtaja kinyílik, és papucs klaffog a fürdőszobába. Viszszafelé Sonia megállt Max szobája előtt, de nem lépett be.

Miután elsuhant az árnyéka, Max behunyta a szemét, és aludni próbált.

Az ébresztőóra halk ketyegése eltompult, aztán kiöblösödve felerősödött. Harangok zúgtak a sötétségben. Max szemhéja nehéz volt. A férfi lassan süllyedni kezdett a kongás felé.

Koporsó, futott át az agyán. Harangok és göröngyök.

A hangok formákká változtak, remegő, ide-oda imbolygó árnyakká, amelyek minden kondulásnál jobban megszilárdultak. Az egyenes vonalak mélységet kaptak, és Max megállapodott két fekete házfal között.

Megint a városban volt. A harangok elhallgattak. Most éjszakai utcákon sétált, ódon házak között. A hirtelen jött némaság, a mozdulatlanságba dermedt emberek elárulták, hogy ugyanarra jár, mint korábban, egy vagy száz éjszakával ezelőtt.

Ismerte a környéket. Valami mindig változott, de a nagy mintázat, a házak rendje és stílusa állandó maradt, mint ahogy kavargó gondolatai és érzelmei ellenére ő is mindig önmaga volt. A város tizenhét éves kora óta kísértte, vele együtt nőtt és terebélyesedett. Már nehezen tudta elképzelni, milyen tudattalanul aludni, kikapcsolt aggyal, ahol

csak a mélyebb rétegekben villószik a napi eseményekből összevágott szürreális film. Hozzá tartozott.

Kezdetben csak visszatérő képnek hitte, aztán egyre inkább olyan érzése támadt, mintha két élete lenne, melyek között a határvonal csupán jelzésértékű. Amikor elaludt, a városban felébredt: ha reggel felriadt, éjjel kóborló énje lehunyta a szemét, és várta a következő alvás szakaszát. Teljes életet élt, soha nem várta tétlenül, hogy elméje feltöltődjön az éjszaka folyamán.

Egy idő után pedig felfedezte, hogy hatni is képes a városra, amiben jár, úgy formálja, ahogy neki tetszik – kivéve, ha Evelyn ellenszegült neki.

Evelyn volt a város másik lakója. Ritkán találkoztak, mert a nő máskor aludt, mint ő, s csak a hajnali órákban futottak össze. Max akkor is kerülte; szerette abban a hitben ringatni magát, hogy tökéletesen egyedül van, és egy csak számára létező birodalom ura és teremtmője.

Hogy mennyire csak az övé, és mennyire nem értik az emberek, hamar kiderült. Összesen kétszer próbálta elmagyarázni másnak: egyszer a barátjának, Dietnek, aki nem a „legjobb” volt, hanem az egyetlen, s aki akkor furcsán nézett rá; rajta kívül pedig Afetnek, aki nevetett, és egy szót sem hitt el belőle, de olyan kedves természetességgel hessegette el az egész témát, hogy Max nem tudott rá haragudni. Azért nem.

Max minden éjjel a városba került. Nem tudott szabadulni tőle. Nappal fényképezőgéppel a nyakában kereste a város részleteit a valóságban. Már három fotóalbumot megtöltött a kiragadott ajtókkal, ablakkeretekkel, tetőcserepekkel, neonfényekkel. Türelmes volt. Várta, hogy a fényképek egészzé álljanak össze, és végül megelevedjenek.

A város lélegzett. Mint egy hatalmas tüdő, felszippan-
totta az éjszakát, és a pincejárókból kifújt lélegzetként
előszökött a szél. Végigszánguldott az utcákon, és mikor
éles kanyart vett, megtépte a fákat. Az ereszek halkan szí-
szegtek.

A járdán konfetti kavargott. Max kedvetlenül rugdosta
a papírszemetet, és zsebre dugta a kezét. A szíve döngött.
Félt a találkozástól Afettel.

Az utca végében egy templom állt, magas tornya sötét
ecsetnek látszott, amely mélykékre festette a csillagtalan
 eget. Egy sor sárga szemű lámpa mutatta hozzá az utat,
mint egy letekeredő lánc. Amikor Max elhaladt az egyik
mellett, az kihuny, mintha elkoppintották volna a láng-
ját, de amint maga mögött hagyta, újból kigyulladt, és a
következő aludt ki. Mintha maga Max szívta volna magá-
ba a fényüket.

Magával húzta a sötétséget, mert ehhez volt kedve, és a
lámpák sorra tisztelegtek neki. Az éjszaka elkísérte a
templomig. Az ajtón belépve az öblös terem felerősítette a
hangokat. Ezer kemény kis cipőkopogás, ezer kabátsuho-
gás hangzott fel. Max halk sziszegést hallott, mintha kígyó
feje imbolygott volna mögötte. Megfordult, és kinézett az
utcára, ahol sárgán izzottak a lámpák.

Visszanézett a teremre. A homályos, kongó templom-
belsőben nem voltak díszek, szobrok vagy szenteltvíztar-
tók. A vallás költözködés előtt állt. Az oltár helyén egy fe-
lülről beeső kék sugárban egy nő várta.

Max megtorpant, szíve a torkába szökött. Az árnyékok-
tól nem látta tisztán az alakot, de érezte, hogy Afet az, és
ujjai megrándultak.

– Nos? Engem is meg akarsz fojtani? – kérdezte a nő, és
Max hirtelen kijózanodott. Ez nem Afet hangja.

Előrébb lépett, hogy lássa az arcát.

Harminc év körüli, magas nő volt, sötét haja egyenes
szálú, akárcsak Afeté, de arca szív alakú, a szeme kék, s
szemöldöke akár egy madár kitárt szárnya. Vörös ruhája
csillogott, és bíborszínűre váltott a kékes fényben. Mintha
egy képesűságból vágták volna ki. Nyugodtan, csípőjét ki-
tolva állt, és tekintete Maxot fürkészte.

– Evelyn. Mit keresel itt? Máskor csak hajnalban jössz.

– Jobb szeretnéd úgy?

– A város az enyém.

– Is.

– Jobban szeretném felosztani.

Evelyn tekintete nyugodt volt.

– Nem nőttél még teljesen fel, igaz? Az életben nem
mindig úgy működnek a dolgok, ahogy te szeretnéd.

– Talán ezért örülök, hogy ez álom – vágott vissza Max.

Evelyn hallgatott egy sort. A templom hideg üressége
rájuk telepedett.

– Csak fecsérled az erődet – mondta végül, amikor a
férfi nem akart megszólalni. – Minek öölöd meg, ha másnap
újra feltámasztod?

– Miért érdekel? – sunyta le a fejét Max.

Evelyn elmosolyodott, és közelebb lépett hozzá.

– Mert már ötszörre térsz vissza, hogy megöld, és ha
most nem kereslek meg, akkor megint megteszed. Ez...
szokatlan kissé. Ha ennyire gyűlölöd, miért nem öölöd meg
a valóságban? – A hangja komoly volt.

Max rámeredt a nőre.

– Mert meghalt.

A nő hátrahőkölt, aztán óvatosan, hamisan elmosolyo-
dott.

– Egyszer nem volt elég?

– Félreérted – mondta Max, és keresztbefonta a karját.
– Nem én öltem meg. – Elszorult a torka. *Kis igazságok.*

– Értem – jelentette ki a nő, és félrebillentette a fejét.
Egy kicsit hallgatott, míg Max úrrá nem lett az arcvonásain, aztán megkérdezte: – Csak szeretted volna? – Max felmordult. – Ne tegyek fel kellemetlen kérdéseket, igaz?

– Jó lenne. – Max leült az oltár elé. Evelyn mellételepedett.

– Ne segítsek felejteni?

Max ránézett a nőre, akinek tökéletes sminkje sötétkéken derengett a kitört templomablakokon beáramló holdfényben – vagy csak most tűntek el az ólomüveg táblák, mert Evelynnek nem tetszettek?

– Szívesen megtenném. – Evelyn hangjába sóvárgás ült ki.

– Nincs kedvem – mondta Max.

– Kár – vont vállat Evelyn, de a mozdulat sutára és mesterkéltre sikerült.

Hallgattak egy darabig.

– Szép a templomod – mondta végül Max.

– Nem az enyém.

Max meghökkent. Biztosan tudta, hogy a templom nem az ő agyának szüleménye volt; Evelynről inkább el tudott volna képzelni efféle allűröket.

– Van egy harmadik – nyújtotta ki Evelyn hosszú lábát, és kacéran rámosolygott Maxra. – Már hárman építjük a várost. Hát nem pompás? Okosnak kell lenned, ha mindkettőnket el akarsz kerülni.

Max elhúzta a száját. Már azt is nehezen szokta meg, hogy a saját álmaiba Evelyn is belenyúlhat. Zavarta, hogy mostantól más is a tudatában járkal. De leginkább az a kérdés nyomasztotta, ami csak most ötlött fel benne: az idegen is látta, mit művel Afettel?

Nem válaszolt, csak a nadrágjáról szedegette a láthatatlan szöszöket. Evelyn kajánul megbökte.

– Nem látom, hogy örülnél.

Max hallgatott.

Evelyn végül felállt, és lesimította vörös szoknyáját. Magas sarkú cipője finoman koppant, ahogy a férfi elé állt. Max felnézett a szoknya hasítékából elővillanó piros szaténalsóra, aztán elkapta a tekintetét, mert tudta, hogy Evelyn szándékosan mutatta meg. A nő hangja rideggé vált, érződött rajta, hogy az arca is egy képes magazin manőkenjének elutasító, mégis csalogató maszkjává szilárdult.

– De tulajdonképpen nekem sem örülsz soha.

– Talán mert nincs szükségem rád.

Evelyn élesen beszívta a levegőt, és amikor megszólalt, fátyolos volt a hangja. Max kényszerítette magát, hogy ne nézzon fel rá.

– Az egész világon hárman vagyunk, akik uralni tudjuk az álmokat, és te mégis...

– Légy szíves, hagyjál! Eredj, és ébredj fel!

Evelyn toppantott; a koppanás ezerszeresére erősödve visszhangzott a templomban. Aztán sarkon fordult, és elment, de az éles kopogást maga mögött hagyta, hadd bosszantsa vele Maxot. A férfi tenyerébe rejtette arcát, és behunyta a szemét. Ezen az éjjelen nem akart mást, csak pihenni.

V. fejezet

FLIKK

Vali nem szerette, ha árnyékok lapulnak az üres lakás szobáiban. Mivel senki nem volt otthon, cipőt, kabátot le sem vetve, maga járt végig a lakáson, hogy felkattintgassa a kapcsolókat. A villanykörték fényei mintha elkenődtek volna a falakon.

Nem lepődött meg, hogy senkit nem talál otthon. Az anyja az utóbbi időben egyre gyakrabban küldött megkésve, a nap végén SMS-eket, hogy csak későn jön, mert Miklóssal van. Valit ez bosszantotta, bár ha nem volt egyedül, akkor is a szobájába zárkózva töltötte az egész estét, tanulás címén. Zavarta, ha a nappaliba lépve megpillantotta az anyját, amint Miklóssal beszélget – ilyenkor újfent rá kellett döbennie, hogy a férfi létezik.

Pedig akkor is észlelte a létezését, amikor nem volt ott. Az ajtó mellett férőpapucs, a pohárban fogkefe. Odaégetett serpenyő, mert Miklós ragaszkodott a reggeli elkészítéséhez.

Bement a szobájába, és földre dobta a táskáját. Nem vesződött azzal, hogy kipakolja az átizzadt edzőruhát, csak le-

vette a pulóverét, és lehuppant az emeletes ágy alsó matracára. Már kezdte kinőni, de még mindig ott aludt, ahol kiskorában. Ha felnézett a fenti rész keresztléceire, szinte el tudta hinni, hogy odafent is fekszik valaki.

– Szóval te voltál – suttogta feje alá gyúrt karral. Utána elhallgatott, nem tetszett neki saját hangja csengése a kihalt lakásban. Csak a macskaforma óra percegett a falon.

Kolos hangja. Kolos nevetése. Nem ismerte fel rögtön, mert álmában a testvére felnőtt. Nem az a kicsit pufók, sötét, borzas hajú gyerek volt, mint akkor, amikor utoljára kilépett az ajtón, hanem nyúlánk, komoly arcú fiú. Vali álmai nem hagyták örök kisiúként leülepedni az emléket, hanem életben tartották, felnevelték.

Vali felidézte az utolsó képet az élő Kolosról: kikopott térdű nadrág – mert mindig négykézláb kergetőztek az asztalok alatt –, bordó széldzseki, sárga telefonzsinórra csíptetett lakáskulcs az övön. Egy nyelvtét, egy libbenő bevásárlószatyor. *Vele kellett volna mennem*, gondolta Vali. *Mielőtt becsukja az ajtót.*

Hamar meghozták a hírt. Vali az ajtófélfá mögé bújva hallgatott, aztán bement a gyerekszobába, és fejére húzta a takarót. A másnap reggel ugyanolyannak tűnt, mint a többi. Az anyja nem szólt hozzá, némán tett-vett a lakásban, és időnként rázkódott a válla. Valinak nem kellett iskolába mennie. Tanácstalanul keringett a szobák között, megszédülve, mint egy bogár. A bútorok fölémagasodtak, ahelyett, hogy elálltak volna az útjából. A falak körézárultak. Elbizonytalanodott a lakásban, mely csak annyira tűnt ismerősnek, mint egy emlék: a mindennapok biztonsága elillant belőle, kiszippantotta az életéből egy másik hiány, amiről egyelőre nem vett tudomást. Esetlenül neki ment a konyhaasztalnak, és elesett, mintha még csak jár-

ni tanulna. Belekapaszkodott az abroszba, és várta, hogy az majd megtartja.

A csörömpölésre berohant az anyja. Lenézett a széttört kristály gyümölcsöstálra: a szikrázó szilánkokra és a barackpépre a kék-fehér kockás kövön. *Mit műveltél?* – kiáltott a gyerekre dühösen – *nagyon dühösen*, emlékezett vissza Vali.

Kolos volt! – szakadt ki a védekezés a kislányból ösztönnösen. Amikor aztán elcsattant a pofon, kitisztult az agya, és végre elsírta magát. Rátalált a hiány, ami egész délelőtt kerülgette.

Vali felrezzent az emlékek közül. Kulcs zörgött, és hangok hallatszottak az előszobában. A lány bosszúsan bigygyesztette le a száját. Miklós és az anyja.

– Majd én – hallotta az anyját, aztán egérfinom kopogás hallatszott az ajtaján.

– Gyere be! – szólt ki.

– Szervusz, kislányom – lépett be az anyja, és betette maga mögött az ajtót. Ideges, reménykedő mosoly játszott az ajkán. – Leülhettek?

Vali felült az ágyon, és odébb húzódott, hogy helyet engedjen az anyjának.

– Jó napod volt?

– Jó – felelte tömören Vali.

– Van valami, amit szeretnék elmondani neked... nagy lány vagy már, nemsokára kirepülsz...

Nemsokára repülsz, abból fogok élni, hogy fent szárnyalok, anyu. Nem vagyok gyerek.

– Én pedig itt maradok egyedül. Persze te mindig az én kislányom leszel, de nem leszel mindig mellettem. Főleg, hogy elutazol fellépésekre, igaz? – Vali hallotta, hogy az anyja öntudatlanul ropogatja az ujjait. – Miklóst ismered már, régóta együtt vagyunk. Szeretnénk összeházasodni.

Csend támadt. Vali tudta, hogy az anyja valami biztatót vár tőle, ezért elmosolyodott, és vállat vont.

– Felnőttek vagytok. Nem hiszem, hogy engedélyt kéne kérnetek tőlem.

– Nem lenne ez sürgős, de... – az anyja arca kigyúlt, és egészen olyan lett, mintha Vali nővére lenne. – Kistestvéred lesz.

Vali azt hitte, hogy ettől a bejelentéstől összeszorul majd a torka, de csak megkönnyebbülést érzett.

– Tudom – mondta, és megérintette az anyja kezét. – Már egy hete rókázol.

Az anyja meglepve nézett rá, aztán kuncogni kezdett. Vali csak mosolygott, aztán hirtelen megkérdezte: – Hogyan hívjátok majd?

– Nem... nem is tudom. Még nem beszéltünk róla.

– Ha fiú, ne legyen Kolos.

Összenéztek. Évek óta nem ejtették ki egymás előtt a nevet. Az ujjaik összekulcsolódtak.

– Nem. Nem lesz még egy Kolos – mondta halkán az anyja.

Az átmosódás az ébrenlétből az álomba olyan volt, mint egy kezdetben lassú, majd egyre gyorsuló csúszdázás. Mint gyerekkorában, amikor Kolossal összekapaszkodva siklottak le a piros műanyag csúszdában. Ahogy a száguldás közben hanyatt dőltek, úgy gyorsultak fel, és a kanyarokban a falakra simulva sikongattak.

A végén pedig várta őket a huppanás a homokozóba.

A város ismerős volt már. Most látta harmadszor, de hamar rá kellett ébrednie, hogy álma nem az övé; ő csupán madzagon rángatott léggömb Kolos mögött, egy árnyék, amely a fiú hátára vetül, de amelyről a város nem

vesz tudomást. Kénytelen volt követni a testvérét, azt látni, amit ő.

Kolos, szólította meg.

Semmi válasz. Kolos határozott léptekkel haladt az utcán, melyet piros és sárga fényekkel égő, homályos kirakatok szegélyeztek. Az üveghez szorította ujját, és végighúzta rajta. Amerre ledörzsölte a párát, a kirakat felpúposodott. Kolos hátralépett, és megszemlélte művét.

Az üvegből kis rügyek pattantak ki, és átlátszó indák pöndörödtek elő. A kirakat törekeny, csillogó töviseket hajtott, jégfényű levelek éle szikrázott a piros és sárga fényben.

Kolos lassan elháralt a kirakattól, és vele együtt Vali is.

Ismerem, suttogta magának a lány, és elszorult a szíve.

A kirakatüveg burjánzó, tövises rengeteggé nőtt. Csillogásból szőtt bozót meregette karmait az utcára. És valahol, mélyen a sűrűjében, egy rohanásba dermedt alak látszott, akit menthetetlenül gúzsba kötött az üvegből kisarjadó csipkebokor. Tépett palástja meg-megvillant az ágak között.

A királyfi volt a Csipkerózsika-mesekönyvből, amit Vali és Kolos annyira szerettek. A mesét árnyképek illusztrálták, és ez volt mind közül a legtöbbet mondó. Minden mesében a legkisebb, a legszebb és legbátrabb királyfi győz. Kolos mindig őket játszotta. De Vali azokra gondolt a legtöbbet, akik elbuktak a próbán, azt akarta tudni, ki az a herceg, aki soha nem jut át a rózsabokrokra, és húsát leszagatták a tövisek.

– Tudod ki volt a királyfi? – szólalt meg hirtelen Kolos. Vali megdöbben. *Hallottál?*

Kolos türelmetlenül intett, és ismét feltette a kérdést:

– Tudod, hogy ki ez a királyfi?

Vali hallgatott, aztán válaszolt, noha saját hangját csupán gondolatai között visszhangozva hallotta:

Nem... sosem tudtam.

– Én vagyok. Én vagyok, aki sosem jutott át a rózsabokrokon. Aki meghalt, és elfelejtették.

Csend támadt, aztán Kolos fanyarul felnevetett.

– Látod... mégsem az a királyfi voltam, amelyik legyőzi a sárkányt, és elnyeri a királylányt.

Vali nem volt képes megszólalni. Nem tudta, álmában, test nélkül hogyan sírhatna.

Kolos folytatta:

– Tudod, mi volt a királyfi szerencséje? Volt valaki, aki annak dacára róla álmodott, hogy vesztes volt. Akit nem érdekelt a győztes herceg, csak az, amelyik belegabalyodott a bokorba. Tudod, ki volt?

Tudom, suttogta Vali.

– Akkor ne felejtsd el.

Hiányoztál, bökte ki Vali hosszas hallgatás után.

– Ja. Gondolom.

Elindultak lefelé az utcán, és maguk mögött hagyták a burjánzó kirakatot.

– Ez az én világom – mondta Kolos, és lazán körbeintett. – Egy város, ami csak addig létezik, amíg alszol. Lehet, hogy két alvás között is itt van, de én arról nem tudok. Ha felébredsz, csibi, én eltűnök. Meghalok minden hajnalban. Klassz, mi?

Vali most érezte meg először a Kolosban lobogó indulatot, és összehúzta magát.

– Mintha leoltanád a villanyt. Egyik pillanatban még élek – aztán kész. És tudod... soha nem vagyok biztos benne, hogy következő éjjel itt leszek. Voltak éjszakák, amikor nem álmodtál. Addig én sem léteztem.

Sajnálom...

– Kösz, nem kell sajnálnod.

Vali megborzongott a Kolos hangjából áradó ellenségeségtől. *Nem ismerek rád.*

– Látod, csibi, ebben kurvára egyetértünk. Én sem ismerlek téged. De tudod, annyira nem is érdekel. Nem akarom, hogy kiderüljön, hogy mégis az vagy, aki voltál.

Miért?

– Az ébrenlétet is akarom. Ahhoz pedig nincs rád szükségem, csibi. Jobb, ha nem ismerlek meg.

Vali gondolatai reszkettek. Fel akart ébredni, de növekvő rettegéssel döbbsen rá, hogy ez lehetetlen. Kénytelen tovább követni Kolost, míg el nem jön a reggel.

Nem ezt akartam, gondolta kétségbeesetten.

– Azt elhiszem – felelte Kolos. – De vállalnod kell a következményeket. A halottidézés veszélyes dolog. – És hangosan felnevetett.

VI. fejezet

HOT PINK XXX

Evelynnek nem volt szokása az otthonán kívül reggelizni, de amikor felkelt, és kicsoszogott a konyhába, a hűtőbe pillantva csak egy fél üveg lekvárral és egy citrommal találta szemközt magát. Megpróbált visszaemlékezni rá, hány napja nem hagyta el a lakást, hogy bevásároljon. Nem tudta megmondani, ezért bekapcsolta a tévét. A képernyőn végigfutott a hírszalag. Egy baleset, egy háború, egy válás.

– Három nap – mormolta maga elé, és végigsimított a haján.

Kilépett az erkélyre. Valahányszor elment sétálni vagy bevásárolni, előtte mindig kiszagolt egy kicsit. Hideg van-e, meleg van-e. Kidugta az orrát az erkélyajtón, mint egy róka, aztán a lábát tette ki, végül nagy levegőt véve kilendült, és belevetette magát a MacLeay Street zajába és benzingőzébe. Hűvös volt az évszakhoz képest, és autódudák hangja reszketett a reggel fényétől szürke levegőben. Összehúzta magán a köntösét. Fázott. Mostanában mindig fázott.

– Jó reggelt, Mr. Evelyn! – köszönt rá a szomszéd erkélyről Peach.

Evelyn biccentett, és orra alatt mormogva, amit akár köszönésfélének is vélhetett az ember, visszabújt a lakásba. Nem kedvelte Peach asszony mézesmázos mosolyát, és nem szerette, ha észreveszik. Nem akarta, hogy lássák az orrán az elpattant ereket, a kopasz feje búbját, a görnyedt testtartást, amit az utóbbi években vett fel.

Nem én vagyok, gondolta. Nem engem látnak, hanem a másik Evelynt.

De amikor belenézett a tükörbe, tudta, hogy becsapja magát. Még mindig érezte az álom bizsergető biztonságát, ahol szép volt, fiatal – és nő. De az öreg, borostás arc egyetlen, gyűlöletes pillantással szétzúzta az illúziót. Evelyn, a vörös ruhás nő pihent, fiókba dugva, akár alsóneműk közt a levendulaág, és helyette Mr. Evelyn, a kiöregedett revütáncos élte az ébrenlét óráit.

Szerette azt hinni, hogy ez az élet az álom, és a másik a valódi, de valahol, a szíve mélyén mindig tudta, hogy csak játszik.

Gondosan megborotválkozott – arról már régen leszokott, hogy az arcán kívül máshol is végigvezesse a pengét. A szőrzete megerősödött, és az orvosa, az egyetlen, aki mostanában ruha nélkül látta, csak nevetne rajta a háta mögött, ha túhegynyi sötét borostákkal borítva, csupasz zacskóval jelenne meg a szokásos kivizsgáláson. *Ne ezzel játsszon, mondaná Dr. Harvey. Nem lesz többé fiatal. Szedje a gyógyszerét!*

Miért öregednek meg az ifjú transzvesztiták? Miért nem lehetnek örökké fiatalok és kétértelműen nőiesek? *Vagy miért, kérdezte magától Evelyn, miért nem nyugszanak bele, hogy elmúlt a csillogás, és joviális öregurak lesznek, akár a többiek?*

Evelyn nem ismert senkit a korosztályából, aki megérte volna ezt a kort. Szép Perry, akivel egy-két szám erejéig együtt is dolgozott, felvágta az ereit. Talán a vérébe keveredett öregséget akarta kicsepegtetni, de elfolyt az élete is. Ludmilla, a bevándorolt szépség, akinek olyan hosszú szempillái voltak, akár Bardot-nak, szintén nem bírta elviselni, hogy hízik, és egyre többen nevetnek rajta ahelyett, hogy csodákra éhes szemmel lesnék. Mások ujjal mutogatnak rá – ő egy pisztollyal mutatott a halántékára: *öszülök*. Csak Evelyn maradt, lassan kikopva a fiatalok közül. Még csak középkorú volt, amikor már nem kellett senkinek. A férfiak – még a női ruhákba bújtatott férfiak is – gyorsan és látványosan öregszenek, és ez alól ő sem volt kivétel. Harmincöt évesen negyvenes asszonyságnak nézett ki jobb napjain – a rosszabbakon már azt sem tudta elhitetni, hogy nő. Ötvenévesen a férfiruhák alól elhagyta a női alsóneműket is, mert belátta, milyen nevetségesen festenek petyhüdt testén.

Néha úgy gondolta, hogy ha másként alakul az élete, követte volna Perryt és Ludmillát. Ha nincs számára ott az álom, ahol meg nem történtté teheti az igazságtalanságot: miért nem tartott tovább az ifjúság, és miért nem lehet megint fiatal nő, akinek a lába elé omlanak a férfiak? Ha a tükörbe pillantott, nevetségesnek tűnt ez a vágya – egy vén bolond csupán, amint az egeket ostromolja gyufaszál-karjaival –, de éjjel, ha lehunyta a szemét, eltűnt a szégyen, és Evelyn volt megint, a revük királynője. A titka egy szinttel beljebb került, a bőre alá: a gondolatai között hordozta a bélyeget, hogy más, mint aminek mutatja magát.

Felöltözött. Szürkébe, mint mindig. A színeket az álma-ira tartogatta.

Kilépett az ajtón, hogy lemenjen a kávézóba reggelizni, és egyúttal szembenézzon a valósággal.

A reggeli után Evelyn fizetett és elindult. Találkozója volt az unokaöccsével, az egyetlennel a családjából, akivel még úgy-ahogy tartotta a kapcsolatot. A többiek – a szülei, a nővére, a bátyja – mind megtagadták még akkor, amikor nőnek öltözött, és a férfitá visszaszelídült fekete báránnyól sem akartak tudomást venni. Phil, az unokaöccse azonban nem tette le a telefont, ha felhívta, talán mert gazdag nők lassan középkor felé araszoló kitarítottjaként saját sorsa visszhangját vélte felfedezni Evelynében. Éven te kétszer találkoztak, felosztva egymás között a kezdeményezést. Most Evelynen volt a sor.

Születésnapja volt. Már régen nem ünnepelte, mert nem volt kivel, és így, megöregedve különben is álságosnak találta a hamis mosolyú partikat. Azokat, akiket revütáncos korszaka után, pénztárosként dolgozva ismert meg, nem akarta meghívni a lakásába, mert félt, hogy megjegyzéseket tesznek a kiaggatott plakátokra és flitteres felsőkre. A születésnapok olyanok lettek, akár a keddek vagy szerdák: jellegtelenek. Kivéve Philt.

Phillel a Királyi Botanikus kertben találkozott, Sydney szívében, a Konzervatórium előtt. Nem tudta, hol lakik az unokaöccse, pontosabban nem járt ott soha. Kényelmesebb volt így, mivel az időjárásra hivatkozva mindig haza lehetett menni, hogy aztán fél év múlva megint megjátsszák a nagy lutrit: tudnak-e beszélni egymással vagy sem.

Phil már várt rá: szőke, napbarnított, csillogó mosolyú férfi volt, sportzakóban. Látszott rajta, hogy nők öltöztetik: túlságosan lágyak és élénkek voltak a színei.

– Szervusz, George! – Evelyn szeme megrebbent a névre. Kezet fogtak.

– Szia, Phil!

Leültek egy padra, nézték a zöldellő fákat, és az öböl bokrok között beszűrődő szürkés-kék csíkját.

– Hogy vagy? – kérdezte Phil.

– Mint mindig. Öregesen. Sokat alszom. – Jól tudta játszani a nyugodt öregurat, akkor is, ha belülről feszítette a düh és a keserűség.

– Az jó. Nálam nagy a pörgés. Bár kevesebb a nő. Tudod, kezdenek eltűnni az igazán gazdag nők a szeszélyeikkel. Mindenki normális, férfias és határozott lett – magyarázta Phil. – De egyelőre még jó dolgom van. – Felvillantott egy mosolyt, de nem tűnt őszintének. Evelyn megsajnálta. *Kezdenek rád unni.*

– Én is határozott voltam annak idején.

– Jó, de te végső soron férfi vagy – hessegette el Phil, és folytatta: – Ezek az újak tudják, mit akarnak. Keményen megdolgoztatnak azért a pénzért. És itt nem is csak a romantikára gondolok. Az egyik velem mosatta le a kocsiját. Azt se tudtam, hogy kell. A sofőrje szabadnapos volt, ez a liba meg csak állt az ajtóban, és teli pofával röhögött azon, ahogy szerencsétlenkedem. De kérdem én, hát ezért vagyok én ott nekik? Nem. A váll vagyok, amin kisírhatják magukat, a tükör, amelyik mindig szépnek mutatja őket, a kemény hapsi, akivel ezerszer jobb, mint a savanyú, unalmas férjükkel vagy a leszbikus tanárnőjükkel valaha volt... De kicsit nem mosok többet. Szerelni sem tudok. Mielőtt megkérdeznéd.

– Nem állt szándékomban. De tudod...

– Nincs úgy, mint régen – nézett maga elé Phil, elveszeten az Armani-zakóban. – De te ezt biztosan tudod, rajtad

is lassan átléptek. Pedig vannak nők, akik az idősebb pasikra buknak. Michael Caine-re, Redfordra – villanyozódott fel egy rövid, hamis kisülés erejéig. – Igaz, azokat már nem tartják ki. Ők tartják ki a nőket. Erről jut eszembe, gondoltál már arra, mennyire mulatságos, hogy ezek a nők a tartásdíjat, amit az exükről akasztanak le, az én kifizetésemre költik? A pofa egy másik pasas sílécét, fürdőnadrágját és étvágyát fizeti, és mégsem szólhat semmit.

Phil elmosolyodott, aztán Evelynre pillantott, és észbe kapott.

– Boldog születnapot! – Előhúzott zakója zsebéből egy kis, szalaggal átkötött csomagot.

A hanyag mozdulattól, ahogy átadta, Evelyn szája megkeseredett. *Minek fárasztjuk egymást? – kérdezte magától. Te átadod, én elveszem, mindketten úgy teszünk, mintha ez lett volna, amire vágytam, és aztán elválnak útjaink. De nézz rám! Hetvenéves vagyok! Nincs több időm!*

Kibontotta a csomagot. A dobozban nyakkendőű volt, igaz, kidolgozása értő kezet sejtetett. *Mikor hordtam nyakkendőt? Még egy tangával is kisebbet tévedtél volna.* Evelyn mosolygott, aztán összeszedte magát, és felnézett.

– Köszönöm, igazán figyelmes vagy. Ez pompás.

Phil elégedetten vigyorgott, de a tekintete valahol a fák között járt.

Hazafelé Evelyn tudta, hogy megkönnyebbültnek kéne lennie, amiért átesett az évi kétszeri kötelező rokoni beszélgetésen – ehelyett nehezebbnek és ingerültebbnek érezte magát, mint valaha. A King's Cross lebujokkal zsúfolt útján hazafelé sétálva egyre nőtt benne a tehetetlen harag. A régi mulatók helyén neonfeliratok villództak, de legalább prostik nem voltak, mint régen. Most minden udvarias, öltönyös kidobóemberek álarca mögé rejtőzött,

ők hívogatták be a kuncsaftokat, a lányokból semmi nem látszott. Néha szeretett volna betérni egy-egy ilyen helyre, csak hogy lássa, mi változott, de szégyellte volna magát, s attól különösen félt, hogy valaki felismeri benne az egykori Evelyn-t.

Elballagott a World's Greatest Love Machine és a Hot Pink XXX mellett, és a hely, ahova végül benyitott, csupán a sarki pizzeria volt, amit egy libanoni üzemeltetett.

Evelyn egy színházban találkozott a titokzatos harmadikkal. Már napok óta figyelte a nyomát: vastag falú, fehérre vakolt házak, macskakövek, színes cserepekkal borított templomok ütötték fel fejüket, amerre járt. Nyilván ezeket az épületeket kedvelte és szokta meg, és óhatatlanul is átalakította a várost, hogy kényelmesebben érezze magát. Evelyn mindig egy kicsit lemaradva követte, de eddig minden esetben késve érkezett a helyszínre, ahol már kivirágzott egy játszótér vagy egy kert, kinőtt egy torony. Most azonban szerencséje volt: a színház a szeme előtt bomlott ki, mintha láthatatlan kezek hajtogatták volna össze ezerszínű origamipapírból.

A falak a helyükre ugrottak, és éjszaka lett. Az ég varázsütésre sötétedett el. Ilyet Max vagy Evelyn soha nem tett; nem voltak ennyire türelmetlenek, sosem rángatták a város dróttjait, mint két izgatott bábmester.

Kint, az utcán nem látott senkit, ezért felment a széles lépcsőn. A színház ki volt világítva, és derengő, félig átlátszó emberek nyüzsögtek benne. Pezsgőspoharak koccantak, stóla suhogtak az elképzelt szélben. A látogatók még nem szilárdultak meg úgy, mint a falak, és Evelyn áttetsző ember-medúzákon vágott keresztül. Úgy hatolt át a testükön, akár a füst.

A fiúra a nagyteremben bukkant rá, amint freskókat búvölt fel a falra. A barna szempár körbevillant, és a festmények kivirágzottak a fehér vakolaton.

Evelyn megállt az ajtóban, és egy vörös, ujjatlan estélyi ruhát álmodott magára.

– Jól szórakozol? – kérdezte.

A fiú megpördült, de háta mögött folytatódott a fal átalakulása. Az arca komoly volt; farmert, fekete pólót és mustársárga kabátot viselt. Nem öltözött hozzá a színházhoz, amit teremtett.

– Ki vagy? – kérdezte nyersen.

– Evelyn. Sydneyből. – Evelyn ellökte magát az ajtótól, és közelebb lépett. A fiú tekintete szokatlan volt, de vonzó. Nagyon mélyre lehetett zuhanni bele. – Nem vetted észre, hogy ebben a városban nem vagy egyedül?

A fiú összevonta a szemöldökét. – Ez az én városom – jelentette ki mogorván.

– Nem, ez a *mi* városunk. Max, te és én... mind erről a városról álmodunk... pontosabban a mi álmaink teremtik meg a helyet. A toronyházak és az óceán az enyém. A csillogó kirakatokat Max csinálta... te pedig a templomokat és színházakat szereted. – Elmosolyodott.

– Úgy érted, hogy *osztoznunk* kell? – kérdezte a fiú.

Evelyn megrázta a fejét. Sötétbarna fürtjei ide-oda repkedtek.

– Nektek úgy látszik, ez mániátok. Nem. Ha nem akarod, nem találkozunk. De tudod... nagyon magányos lesz az ember, ha egyedül álmodik. – Elhallgatott. Évekig egyedül volt. Amikor érkezett, itt volt Lin és Lou. De meghaltak, és utána Evelyn magányosan bolyongott éjszakánként álmainak visszhangzó városában. A legrosszabbak azok az évek voltak, amikor ébren és álomban egyaránt egyedül

volt, miután abbahagyta a munkát. Akkor embereket álmodott az utcákra, de azok csak bábok voltak, tűnékeny illúziók, akár a fiú színházának látogatói. Az álmképektől nem kapott semmit. – Majd megtudod.

– Valóban? – kérdezte a fiú minden érdeklődés nélkül.

– Még nem mondtad, te ki vagy – lépett közelebb Evelyn.

– Kolos.

– Honnan?

– Máshonnan.

– Mégis, hol laksz?

– Farkasrét, Budapest. – És a fiú kurtán felnevetett. Körülötte egy pillanatra megremegett a levegő.

– Ó. Akkor Maxhoz laksz közelebb. Ő dortmundi. Német. Nem láttad még?

A fiú a fejét rázta. – Nem kerestem. Nem hiszem, hogy szükségem lenne rá.

– Ahogy gondolod. De az árnyak csak árnyak maradnak – mutatott körbe Evelyn. – Táncolunk? Én valódi vagyok.

Kolos sóhajtott, és kedvetlenül közelebb lépett. – Ha ragaszkodsz hozzá.

Meleg, izmos teste volt. Evelyn önkéntelenül közelebb húzódott. Taftestélyije suhogott, amikor felemelte a karját, és Kolos vállára tette. Amikor a tekintetük találkozott, Evelyn érezte, hogy győzött.

– Szeretnék kérdezni valamit – mondta Kolos, és Evelyn derekára csúsztatta a kezét. Érezni lehetett, hogy remeg a tenyere.

– Csak rajta – felelte Evelyn, és vezetni kezdte a fiút, mert érezte a mozgásán, hogy nem ért a tánchoz.

– Élsz, vagy halott vagy?

Evelyn megtorpant, és döbbsen meredt Kolos szemébe.

– Nem értem.

– Az is jó.

Zene csendült fel, majd egyre erősödött. Evelyn vezényelte, de miközben fél füllel a keringőt figyelte, a fiúra szegezte a tekintetét. – Miért kérdezted?

– Ha ez a város hármunk álmaiból lett, akkor hol van a többi ember álma? – folytatta Kolos, figyelmen kívül hagyva Evelyn kérdését.

– Nem tudom – vont a fehér vállát Evelyn. – Én úgy képelem el az álmokat, mint egy hatalmas, kaotikus óceánt... amelyben egyetlen sziget van, egyetlen szilárd pont. Mi. Senki más nem álmodik erről a városról, ilyen biztos helyről. Nem figyelted még meg?

Könnyű volt vezetni a fiút, ösztönösen ráérezett a lépésekre. Amikor Kolos átvette az irányítást, Evelyn hagyta.

– Miért éppen mi?

Evelyn elmosolyodott.

– Nem tudom. Véletlen. Isteni szeszély.

Kolos összeráncolta a szemöldökét. A zene felerősödött, de Evelyn hallotta, hogy a fiú maga elé mormolja:

– Miért éppen én?

Tovább sodródtak a táncban az áttetsző emberek között, átsiklottak a testükön, mintha ők lennének a kísértetek, és a többiek a valóságosak. Evelyn nézte a fiú keskeny, sápadt arcát, a vénséges, sötét szempárt, és eszébe jutott egy új gondolat.

– Kolos... – szólította meg –, te élsz, vagy halott vagy?

Nem gondolta volna, hogy a visszadobott labdának ilyen hatása lesz. A zene egy csapásra, egy disszonáns akkorddal véget ért, és a fiú ellökte magát Evelyn.

– Viszlát! – vetette oda.

– Nem válaszolsz?

Kolos hallgatott, aztán az ablakhoz sietett, feltépte, és felszökött a párkányra.

– Nem kívánom a társaságotokat. Se a tied, se azét a Maxét. Mondd meg neki! Szeretek egyedül lenni.

Megfordult, és kiugrott az ablakon.

Evelyn utána rohant, de a párkánynál megállt, és kihasználva követte pillantásával a távolodó alakot.

– Átlátszó vagy – mormolta maga elé. – Ügyetlenül hazudsz. Kis tacska.

Nehéz volt elhinnie, de nem tartotta lehetetlennek, itt, ebben a városban: Kolos halott, és mégis él.

Még mindig érezte derekán a fiú tenyerének érintését. Beleborzongott az emlékébe.

VII. fejezet

HÁZIBULI

– Tuti biztos vagy benne? – kérdezte Évi aggodalmasan, két copfja ragyogott a busz lámpájának fényében.

– Tuti. Anyám nincs otthon – mondta Vali, és kicsit elfintorodott. – A pasijánál van, és ott is marad holnapig. Amíg nem rúgjuk szét a ház falát, addig nincs baj.

– Van otthon valami kajád? – kérdezte Gábor, és Évi vállára fektette a fejét. Amikor a barátnője szemrehányó pillantást, vetett rá, elhúzódott. – Most miért, kiscica? Éhes vagyok.

– Na de akkor is...

– Valaminek kell lennie otthon. Csinálunk zsíros deszkát – ajánlotta fel Vali.

– Egen, az kell nektek ott a trapézon – vigyorgott Zoli. – Még pár kiló, hogy a csajok úgy szálljanak, mint a tehenek.

– Látom, jó kedvedben vagy – jegyezte meg Vali. – Azért téged se kell féltetni.

Zoli beszívta a levegőt, és kitolta a hasát.

– Figyelj, kérlek, nekem a súlypontomat fixálja az a kis felesleg.

– Aha – mosolygott rá Évi. – Hát persze.

A busz lefékezett.

– Figyelem, leszállunk! – kiáltott hátra Vali, és amint az ajtó kinyílt, leugrottak a járdára.

Roland kapta el a karját.

– Figyelj, anyád tud róla?

Vali ránézett.

– Nyugi.

A fiú megvonta a vállát.

– Én nyugodt vagyok. A te anyád.

– Jó neked – felelte erre Vali fanyarul, és előresietett, hogy vezesse a barátait.

A kapu sötét volt, Valinak félre kellett hessegetnie a többieket, hogy lássa a kulcslyukat.

– Tudod, mindig is marhára irigyeltelek, amiért itt lakatsz a Várban – szólalt meg Zoli, amikor beléptek.

– Azt ne hidd, hogy ez a csúcs. Minden tele van turistákkal – mondta Vali, de a hangja meleg volt.

– Ha majd elveszlek feleségül, ideköltözöm hozzád.

– Mondd csak, nem estél véletlenül a fejedre ma edzés közben?

Kulcs zörgött.

– Vagy lobotómiára vállalkozott, hogy ki legyen egyensúlyozva az agya is – szólt közbe Roland.

Betódultak az előszobába.

– Majd meglátod, felkúszok az erkélyedre, fogam között egy rózsával, és megkérem a kezedet, kicsi lány!

– Mindenki vegye le a cipőjét! – szólt rájuk Vali.

Zoli engedelmesen letérdelt, aztán hirtelen kinyújtotta felé a karját.

– Kérem, hölgyem...

– Nesze! – kapta fel Vali az anyja bevásárlókosarát, és Zoli kezébe nyomta. Kitört a röhögés, az egyensúlyozóművész volt a leghangosabb.

– Na, ezt megkaptad – csapott a vállára Roland egy csattanósat, aztán bement a nappaliba.

– Bocs a rendetlenségért, spontán a buli.

– Nem gond, legalább otthon érezzük magunkat – jegyezte meg Gábor.

Vali és Évi a konyhába mentek kenyeret kenni, a fiúk pedig bevették magukat a nappaliba.

– Tessék, itt a zsír, majd én vágom a hagymát – nyújtott át Vali egy befőttésüveget.

– Te tényleg komolyan gondoltad ezt a zsíros deszkát – húzta el a száját Évi.

Vali lehajolt, és amikor felegyenesedett, mindkét kezében répát fogott.

– Tessék, nyuszikám.

Összenevettek.

– Vajon miért van az, hogy valahányszor van egy összejövetel... – kezdte Évi.

– ...vagy buli...

– ...akkor a fiúk mindig kényelmesen elhevernek, mi meg etethetjük őket?

– Minthogy a piát ők vették, ami drága, szerintem megérdemelték – jegyezte meg Vali józanul.

– Szerinted nem isszák meg, amíg mi itt kenyeret kenünk?

– Virágvázából? A poharak itt vannak.

Zoli jelent meg az ajtóban.

– Poharak?

Valiból kitört a nevetés. Reszkető ujjal mutatott a konyhaszekrényre.

– Hát, Évi, neked lett igazad.

– Én megmondtam.

Zoli befurakodott közéjük, aztán a poharakkal együtt kisétált. Vali utána nézett.

– Jó, hogy eljöttetek – mondta elkomolyodva.

– És ennek a kijelentésnek semmi köze Zoli seggéhez? – kérdezte Évi cinkos félmosollyal.

Vali összerезzent, és csodálkozva ránézett.

– Mi? Hogy? Dehogy! Csak örülök, hogy eljöttetek. Nem jó egyedül itthon éjjel. Mostanában rosszakat álmodom.

– Miket?

Mielőtt Vali válaszolhatott volna, Roland feje jelent meg az ajtóban.

– „Tudni a nem-tudást, ez a legbölcsebb, aki nem tudja nem-tudását, szenved.” – Rejtélyes pillantást vetett rájuk, majd belépett a szűk konyhába. – Én azt tudom, hogy Gábor smárolni akar Évivel.

Évi elpirult.

– Majd én kenem a kenyeret – nézett a konyhapultra Roland, és letette a vágódeszkára a könyvet, amit eddig a kezében szorongatott. – No, sitz innen, kiscica, és csókold meg a nevemben!

– Hülye! – kuncogott Évi, és kilibbent.

– Hadd vegyem át a női csevegés fonalát – vette a kezébe Roland a kenyérvágó kést. – De ha gondolod, beszélhetünk a Tao te kingről is. Ez sajnos a szebb, de pontatlanabb Weöres-fordítás.

Vali a pultnak támaszkodott, kezében egy félig megpucolt lilahagymával.

– Semmi különösről nem volt szó, csak azt mondtam, hogy jó, hogy itt vagytok.

– Mert?

Vali sóhajtott, és mintha a levegővel együtt kifújta volna az egészen eddig benne motoszkáló tartózkodást is.

– Furákat álmodom. Volt már olyan, hogy nem tudtam eldönteni, hogy amit álmodtál, valóság-e?

– Ilyen mindenkivel van – lépett közelebb Roland, hogy odaférjen a befőttesüveghez. A kenyérvágó kés fehér zsírtól csillogva emelkedett ki belőle. Vali nem szólt rá. – A manifeszta álomtartalom többnyire...

– Úgy értem, ébredés után. Tudom, hogy álom volt, de valóságos álom.

Roland kenni kezdte a tálcára fektetett kenyérszeleteket a nagykéssel.

– Mesélj!

Vali belekapaszkodott Roland látványába. Az álom mellett megnyugtatóan természetes volt, ahogy a fiú a kenyérvágóval keni a kenyereket, és morzsákat hagy a befőttesüvegben.

– Kolosról álmodtam. Azt, hogy... felnőtt. Azt mondta, megidéztem. Tényleg ilyen érzésem volt. Tudtam, hogy valódi, hogy tényleg ott van...

– Hol?

– A fejemben. – Vali elhúzta a száját. – Oké, tudom, hülyén hangzik. Felejtsd el.

– Azt tudod, ugye, hogy az álmok a tudatalatti üzenetei? Vali szúrós pillantást vetett Rolandra.

– Mire akarsz kilyukadni?

Roland vállat vont, és rávigyorgott.

– Semmi különösré. – Az arca hirtelen komollyá vált. – Nézd, nincs ennek köze ahhoz, hogy olyan sokat beszélsz Kolosról?

– Csak neked.

Roland ezen megütközött.

– Csak nekem?

Vali feszengve nézett vissza rá.

– Mert te megérted. Szóval... ezért.

– Ez most komoly? Se anyáddal, se senkivel nem beszélsz róla?

– Anyuval a legkevésbé. Egyszer voltam gyerekpszichiáternél, akkor. Aztán slussz. Anyu meg egyszerűen... túl közel van.

– Ennek az okai valószínűleg arra vezethetők vissza...

– Hagyd ezt a dumát! – torkolta le Vali. – Nem azért beszélek veled, hogy elemezz.

Roland engedelmesen elhallgatott, csak a keze mozgott. Dacos csend telepedett meg a konyhában. A fiú végül a zsírban hagyta a kést, és hátralépett.

– Én megvagyok.

Vali visszafordult a pulthoz, és Roland kezébe nyomta a Tao te king-et. Szelni kezdte a hagymát.

– Lehetnél akármí. Miért nem pszichológusnak mész...? – hunyorgott. A szemét viszketősre csípte a hagyma, a könnye kicsordult.

– Mert a trapézt szeretem. És mert akármí lehetnék – vont vállat Roland, aztán közelebb hajolt. – Ha csukott szemmel vágod a hagymát, egészen biztos kevesebb ujjad marad a végére, mint szeretnéd.

Vali felkuncgott. Roland határozottan kivette a kezéből a kést.

– „Az út örök és tétlen. Mégis mindent végbevisz észrevétlen.”

Vali kinyitotta a szemét, és pólója ujjába törölte a szemét.

– Ezt a polcunkról zsákmányolt könyvben olvastad?

– Nem, ezt fejből mondom – Roland rákacsintott.

– Mi ez a hirtelen érdeklődés a filozófia iránt?

– Mit tudom én. Megcsípett a Lao-cece.

– Au! – forgatta a szemét Vali.

– Az intellektussommal hódítok, tudod. Bármikor megmutatom neked az esszégyűjteményemet, kislány.

Összevigyorogtak.

– Vágd a hagymát! – szólt rá Vali, és letörölte az utolsó könnyecskéket is az arcáról.

Kényelmes burkot vont köréjük a sör és az olcsó pálinka. Vali Roland lábánál ült a puffon, és a fiú térdének támasztotta a fejét. Bizsergett benne a melegség, pedig csak egy keveset ivott.

– Nem szoktam hozzá ennyi piához – mormolta. – Vagyis... nem bírom eléggé. Azt hiszem.

Gábor és Évi egy fotelen osztoztak, Zoli előttük ült törökülésben, kezében az utolsó üveg sörrel. Régebbi buli emlékeket idéztek fel, és hangosan röhögtek az italtól ragyogónak tűnő poénokon.

– Szereted kívülről nézni a dolgokat – mondta Roland, és megérintette a lány feje búbját. – Mindegy, hogy iszol-e vagy sem. Jól érzed magad vagy nem, te mindig nagyokat hallgatsz.

Vali válla Roland lábszárának ütközött, amikor megvonta.

– Akármibe lefogadom, hogy többet veszel észre, mint mi.

Vali hátrafordult, és Rolandra nézett.

– Már megint elemezni akarsz? – kérdezte. A feje könnyű volt, és mintha a gondolatai egy másik világból sugároztak volna át.

- Ó, bocs. – Roland mosolygott, és hátradőlt. – Mit látsz?
– Ne haragudj, semmi különöset.

Évi szeme, ahogy Zolira néz. Gábor kezét fogja, de a tekintete máshol jár. Szabad észrevennem ilyen dolgokat? Vali behunyta a szemét. Homályosan felsejlett előtte egy város.

– Többnyire olyan józan vagy... – kezdte Roland, aztán elhallgatott.

Mindketten felkuncogtak.

– Nem a piára értettem.

– Tudom. Csak fura, hogy rám érted. Épp most töprengek azon, hogy elmebetegség-e, ha eldöntöm az álmaimról, hogy valóságosak.

– Csak butaság. Eldönteni nem lehet. Hinni benne igen.

– Áh. Számíthattam volna rá, hogy kijavítasz.

– Bízhat sz bennem.

Megcsörrent a zár. Vali hallotta a hangot, de az izmai csak kis késéssel rándultak össze.

– Azt hiszem, megjött anyukád.

– Ó, a francba!

Vali felugrott a fotel elől, és megszédült. Roland kapta el a könyökét.

– Nyugi!

Vali kihúzta a könyökét Roland markából, és az előszobába sietett.

Amikor az anyja belépett, egy pillanatra megdöbbsent. A szeme kitágult, aztán összeszűkül, végül arcizmai elernyedtek. Végignézett a nappalin, aztán Valihoz fordult.

– Szia, kicsim! Sziasztok, srácok!

Vali kinyitotta a száját, de nem jött ki rajta hang.

– Nyugodtan bulizzatok csak! Nekem muszáj volt hazajönnöm, Miklóst behívták ügyeletre. – Lehajolt, és kifűzte

a cipőjét. – Amúgy is nagyon ki vagyok nyúlva. Megyek, lefekszem. Csak ne zajongjatok! – egyenesedett fel, és Valira nézett. Keményen ragyogott a szeme.

Vali lehajtotta a fejét. Aztán megérezte a csókot az arcán.

– Oké, Vali?

– Oké – nyögte a lány.

Az anyja felakasztotta a kabátját, mosolygott egyet a nappali irányába, aztán bement a szobájába, és határozottan magára csukta az ajtaját.

A fiatalok összenéztek.

– Ennyit a buliról – mondta Roland.

– Maradjatok még! – szólalt meg hirtelen Vali, és az jutott eszébe, hogy ha itt hagyják, le kell feküdnie, és akkor ismét tudatába furakszik az álom és Kolos felkavaró jelenléte.

– Jobb, ha megyünk. Ismerem ezt a fajta nyugalmat. Ha tovább maradunk, holnap az anyád balhézni fog veled – jegyezte meg Zoli, és levette a fogasról a kabátját.

Vali szájában megsavanyodott az alkohol. Vállat vont, és boldogtalanul nézte a többieket, akik lassan szedelőzködtek.

– Minden oké – szorította meg a vállát Roland, amikor a szokásos három puszit adta az arcára. – Holnap majd feltöröllek a padlóról, ha nagyon magad alatt lennél.

Vali az ajkára mázolt egy felszínes mosolyt, és kiengedte a többieket. Aztán becsukta az ajtót, beakasztotta a láncot, és megfordult, hogy szembenézzen az éjszakával. Hit és nem bizonyosság, gondolta. De akkor is biztosan érezte, hogy most már minden álom ugyanoda vezet: a változó, mégis örök, ijesztően ismerős városba, a testvéréhez, aki egyszerre volt méz és epe.

Elgondolkozva állt az előszobában, aztán az anyja szobájának csukott ajtajára nézett. Halkan bekopogott.

– Igen?

Vali kinyitotta az ajtót, és bedugta a fejét. Az anyja az ágyon ült, és a harisnyáját göngyölte lefelé.

– Tudom, hogy nem szóltam – mondta a lány.

Az anyja várakozóan felpillantott. Nagy, nyugodt szeme sötét volt a félhomályban.

– Ne haragudj.

Az anyja elmosolyodott.

– Én is voltam fiatal.

Vali megkönnyebbülten húzta vissza a fejét. Aztán eszébe jutott még valami.

– Kösz. Nagy vagy, anya.

Rácsukta az ajtót a mosolyra.

VIII. fejezet

TÖRÖK UTCA

Max már készült az elkerülhetetlen beszélgetésre Soniával, ezért nem lepte meg, amikor a húga abbahagyta a zongorázást a pianínón, határozottan felkelt, és elállta az útját a konyha felé. Beletörődően megállt a szoba közepén.

– Ráérsz? – kérdezte Sonia.

– Ráérhetek. Megint arra kérsz, hogy fotózzalak le?

A húga a fejét rázta, aztán kötényruhája zsebébe sülyesztette a kezét. Fejével intett a kanapé felé, hogy üljenek le. A díszpárnák összeszorultak a derekuk mögött.

– Figyelj, Max – kezdte Sonia, de aztán gyorsan hangot és mondatot váltott. – Nagyon sajnálom, ami Afettel meg a többiekkel történt.

Max a pianínót nézte. A tetején kihajtva a *Kis hableány* kottája állt, de a lapjai kezdtek összeugrani.

– De nem szabad ennyire emésztened magad miatta.

Csend.

– Vagy történt még valami, amiről én nem tudok?

Max a kottát nézte. A lapok lassan, mintha láthatatlan kéz pörgetné őket, behajtottak, aztán a füzet megindult lefelé.

– Max... ha nem válaszolsz, nem tudok segíteni. Pedig akarok.

A kotta lecsúszott, és a földre pottyant. A lapok nyakukat törve heverték a szőnyegen.

– Nem szükséges segítened – szólalt meg végre Max, és a húga felé fordult. – Igazán kedves vagy, hogy ennyire törődsz velem, de egyedül is egész jól megoldom. Anyának is megmondhatod ugyanezt. Nem szükséges bezárnod az ajtót, ha gyakorolsz, nem kell külön kímélned a hangodtól. Anyának nem muszáj császármorzsát meg karalábéfőzeléket csinálnia, mert bár tényleg a kedvenceim, egy hétig nem vagyok hajlandó ezen élni. Ja, és a pasijait is felhozhatja, ha akarja, mert nem érdekelnek... rohadtul nem. És ha megkérhetnélek benneteket, Sommeringnének ne adjatok naprakész jelentést az állapotomról. Felőlem felfordulhat a vén szatyor. Köszönöm.

– Azt hittem... – habogta a húga, aztán a nyakába borult. – De állat vagy! Én meg halálra aggódtam magamat, olyan voltál, mint egy zombi az idétlen játékaiban...

– Mivel karalábén élek napok óta, legfeljebb nyúl lehetnék. – Max esetlenül megveregette Sonia hátát, mint aki nem szokott hozzá, és amikor arcvonásai cserben akarták hagyni, elfordította a fejét. A hangján sokkal jobban tudott uralkodni.

Sonia végül elengedte.

– És... elmész a temetésre?

– Azt sem tudom, temetkeznek-e a törökök – felelte Max mogorván, és felkelt. – Most már mehetek a karalábéért?

– Persze... – Sonia hangján érződött, hogy még nincs teljesen meggyőzve, de Maxnak nem volt ereje hozzá, hogy beszélgesse vele, és az utolsó gyanút is eloszlassa.

Amikor a konyhába ért, megállt egy pillanatra a hűtő előtt, és megvárta, amíg elmúlt a hirtelen rátörő remegés. Azonban amikor Sonia rákérdezett a temetésre, úgy érezte magát, mint egy gyilkos, noha valahol mélyen tudta, hogy Afet autóbalesetben halt meg. Ha egyáltalán volt tettes, akkor Matthias ölte meg, aki vezetett. De leginkább a körülmények. Mégis büntudatot érzett a minden éjjel elkövetett gyilkosság miatt. Hiába volt Afet már halott.

De idebent, futott át rajta, nincsen nagy különbség.

Max az elmúlt hetekben egyre többször kapta azon magát, hogy kerüli a saját házukat. A munkából elindulva ritkán járt útvonalakra tévedt a lába, titkon azért, hogy minél inkább elodázza a hazatérést. Aztán ahogy teltek a napok, a kacsaringós utak egyre jobban kisimultak, és állandó ívet vettek fel.

Nem tudta volna letagadni, hogy a törökök utcája felé térül majdnem minden nap. Régebben ritkán járt erre, mert Afet a városközpontban szeretett találkozni vele, távol a családjától; de most, hogy a lány lábnyomainak már csak az emléke visszhangzott az aszfalton, valami ide húzta. Időnként elővette a fényképezőgépet, és leguggolt, hogy egy szokatlan szögből lekapja a kerítést vagy a járdát. Kereste Afet lábnyomát, a kis részleteket a saját utcájában, amit talán szeretett. Nem volt benne biztos, hogy jó kompozíciókat fogott-e meg, és ez zavarta, noha maguk a képek kedvező visszhangra találtak a netes képtárban, ahová feltette őket.

Bármi volt is, ami erre csalogatta, azonnal eltűnt, amikor az egyik napon, a sarkon befordulva megpillantotta Onurt.

Látásból ismerte csak, egy-két házibuliban találkozott vele, akkor azonban pár szónál többet nem váltottak egymással. Onur talán szívesen elbeszélgetett volna vele, de Maxot túlságosan is feszélyezte az Afet iránt érzett szerelem és a lány titka, amit legszívesebben kivetett volna a lelkéből. *Nincs szarabb, gondolta, mint a szerelmed szerelmi bánatát hallgatni egy másik pasas miatt.*

Amikor a magas, sötét hajú alak elévágott, és hosszú léptekkel elindult, végig a törökök utcáján, Max megtorpant. Onur után nézett, akinek vállán féloldalasán himbálózott a fekete tok, amit szinte mindig magával cipelt. Max Afettől tudta, hogy kard lapul benne, egy dísztelen katana, mely – bár egyre megszokottabb látvány volt Dortmundban – egy török autószerelő hátáról lelógva még mindig megdöbbenést keltett.

Onur nem vette észre Maxot, karcsú alakja gyorsan távolodott az utcán. A háta nem árult el semmit: sem azt, hogy mit jelentett neki Afet, sem azt, hogy mit a halála. Mozgásában Max fölényt és kihívást látott, és ettől megkeseredett a szája. Karját lógatva, táskáját a földre ejtve nézett a török után. Azt már nem látta, hogy mikor tűnt el az utca végében; addigra már mélyre gyűrűztek a gondolatai.

Egy tavaszi nap...

Egy hónapja még a belvárosban sétáltak a bevásárlóutcában és fagyaltot nyaltak; az elsőt ebben az évben, a tavasz örömeire. Max különlegesnek érezte a napot, mint mindig, ha Afettel volt; a lány még a legközönségesebb alkalmakat is jelentőséggel ruházta fel. Talán mert ő volt az

egyetlen, aki Dieten kívül valóban meghallgatta, és nem csupán türelmetlen lábdobogással várta ki, amíg mondanója végére ér. Afet mindenkiel egyenlőként bánt, de Max kitüntetettnek érezte magát, mintha neki kicsivel több jutna a mosolyokból és a figyelemből is.

Afet arcát nézte, a gödröcskéket a szája szegletében, a rózsaszín nyelvet, ahogy a fagyaltot nyalogatja óvatosan.

Azt álmodtam, hogy megcsókoltalak, mondta Afetnek, aki nevetett, és közel hajolt. Max összeszedte a bátorságát, ami addig sosem volt, és ő is közelebb nyomta a fejét. Az ajkuk összeért, és az érintés önműködő áramkört zárt a testükben. Max mandulafagyaltot érzett és Afet ajkának puhaságát. Az első igazi csók volt életében, ezért túl hamar vége lett. A lány elhúzódott, és már nem mosolygott.

Amikor Max a keze után nyúlt, hagyta, hogy megfogja, de nemsokára elbúcsúzott, és tartózkodó puszival köszönt. *Onurral találkozom. Átmásolja nekem az Anastacia CD-ket.* Maxba beleszúrt valami, de mosolygott. Afet az övé volt, érezte, végre elnyerte Onurtól, a titkolt ábrándképtől.

Négy órával később a csók, a séta és fagyaltozás üveg-gé dermedt bensőjében és darabokra tört. *Nem telefonon keresztül akartam elmondani...* mondta szaggatottan Afet kagylóba. *Tudom, hogy számodra nem játék volt. Sajnálom a csókot. Nem kellett volna.*

De miért? – kérdezte panaszosan Max.

Összeöttem Onurral. Végre.

Mit jelent, hogy összejöttél vele? – nyögte Max a telefonba, rettegve, hogy Afet mindörökre kicsúszik az ujjai közül.

Lefeküdtünk. S bár Afet megpróbált együtt érző lenni, a hangjába átkúszott valami kevés a boldogságból is, amiből Max kirekedt.

Ezt még nehezebb volt elfelejteni, mint a csók ízét.

Miért Onur? – kérdezte most Max a török utcát fürkészve. Miért pont ő?

Már nem látta a török alakját sehol, de amikor gondolatban összehasonlította magukat, tudta a választ, és gyűlölte Onurt ezért.

A város összeboruló házai közé lépve Max tenyere azonnal izzadni kezdett. Afet most már minden éjszaka eljött, ő pedig újra és újra megpróbálta megszerezni magának. Úgy kergette a lányt, akár egy elröppenő madarat, de amikor már-már azt hitte, végre elfogta, tenyerét szétnyitva minden alkalommal már csak egy halottra nézett le. A kudarc miatt félt a találkozásoktól, mégis mindig várta őket.

Onur járt az eszében, akit délután látott. Mindent tudott róla, amit Afet is; egykor azt hitte, többet is a kelletnél. Most mégis örült ennek a tudásnak: úgy érezte, kicselezheti a sorsot, és elkerülhetővé válik végre, hogy feltámadjon benne a düh, és megölje Afetet.

Nem volt tudatában, csak halvány nyugtalanság formájában érezte, hogy minden egyes halál elvesz tőle valamit. Azt viszont nem tudta, hogy mit.

Megállt egy üvegtéglából rakott fal előtt. A rászegezett utcátábla elég sima volt ahhoz, hogy szemügyre vehesse magát. Keszeszőke haj, kék szempár, keskeny, beesett arc, örökké vöröslő, hegyes orr. Közelebb hajolt. A lehelete bepárasította az üveglapot, ezért visszafojtotta a lélegzetét, és megpróbálta felidézni Onur arcát. Régen beszélt vele, és először nehezebbre esett megragadni a jellegzetes vonásokat, de ahogy a tükörképe megremegett és változni kezdett, már könnyebben ment az emlékezés.

A haja begöndörödött és feketévé sötétedett, a bőre is barnává vált. Afeten kedvelte ezt a sárgaréz csillogást, de Onuron soha. Túl egyformák, összetartozók voltak tőle.

Aztán a szeme feketült el, de az űzött tekintet megmaradt, azt nem volt képes eltörölni. Az üvegben látott Onurnak csak az arca volt erős és határozott, a mögötte lakó, bizonytalan fiú nem volt képes a magabiztosság álcáját felöltöni.

A háta szélesebb lett, a lába izmos. Végül, amikor már nem tudta magát megkülönböztetni az emlék-Onurtól, egy gondolattal súlyt akasztott a vállára: a kardtokot. Használni ugyan nem tudta, de nem is volt szüksége rá, csupán az illúzió kedvéért teremtette meg.

Elfordult az üvegfaltól, és gondolatait kiterjesztette az utcára. Érezte, ahogy a többiek keze nyomát eltörli saját képzelete, amint új képet ír a város homokjába. A házak összezsugorodtak, virágok ütötték fel fejüket a kövezeten, hogy aztán burjánzó kertet hasítsanak ki az aszfaltból. A kaotikus szertelenség, ami az álmodat jellemezte, egy rövid időre formába szilárdult, és az utca lassan felöltötte a törökök házaihoz vezető keresztút képét.

Utána Max megállt. és várt.

Afet nem sokkal később megjelent; vagy a férfi jelenléte vonzotta, vagy Max kényszerítette rá a tudatát annyira, hogy felidézze. Csíkos pulóvert viselt és farmernadrágot, kezében egy újságot lóbált hanyagul. Amikor felnézett, megtorpant.

– Onur! – Maxot szíven ütötte a név, de csak a szája sarka rándult meg. Nem akarta már az elején eljátszani az esélyeit. – Hazafelé mész?

– Láttalak, hogy jössz – mondta Max elszorult torokkal, Onur hangján.

Afet közelebb lépett hozzá, és felnézett az arcába.

– Edzésről jössz?

Max bólintott, és tétován kinyújtotta a kezét Afet arca felé. A lány szeme tágra nyílt, de nem mozdult, és amikor a férfi megérintette, a tenyerébe hajtotta a fejét. A tekintetét nem vette le róla, a szeme elviselhetetlen lázban ragyogott.

– Mit csinálsz? – suttogta Afet.

Max válaszul a szájára hajolt. Nem akart beszélni, félt, hogy elárulja magát, s különben sem a beszélgetés volt az, ami fájt neki, amin változtatni szeretett volna.

Ismét érezte a mandulaízt, és közelebb vonta a lányt. Afet hozzásimult, és a tarkójára tette a kezét. Maxban az érintéstől felfakadt az eddigi, félresikerült álmokból táplálkozó tályog, és mindent elsodort magával: az utca látványát, a tudatot, hogy most Onur helyett csókolózik, és az emléket, hogy Afet voltaképpen halott. Valahol azonban még mindig ott kavargott benne a keserűség, hogy a török harcművész megelőzte, s ezért még szorosabban vonta magához a lányt.

Amikor behúzta az egyik kertbe a szétnyíló bokrok közé, Afet a nyakába nevetett. Lehelete bizsergést küldött végig Max testén.

– Mit akarsz? Hülye! – A kuncogás fel-le surrant Max nyakán, akár egy apró, lélegzetmeleg állat.

Afet! – kiáltotta egyszerre boldogan és kétségbeesve egy hang Max belsőjében.

Hajfűrtök repültek a szájába, meleg bőrt érzett a tenyere alatt. Afet vergődve nevetett, de minden játékos elhúzódsra jutott egy testhezsimulás. Max megszedült, elvesztette az egyensúlyát.

Afet szája elé tett kézzel nevetett, miközben a földre hengeredtek – talán, hogy ne hallják mások –, aztán bele-

túrt a férfi hajába. Egy pillanatra elhallgatott, mintha mondani akarna valamit, de a tekintete váratlanul fénytelenné vált, és a homlokán ráncok jelentek meg.

– Te nem vagy Onur – szólalt meg halkán, tétovázva.

Max lenézett a lányra. Egy darabig fürkésztek egymás tekintetét, aztán amikor Afet megmozdult, hogy odébb hengeredjen, a férfi megragadta a vállát.

– Nyugodj meg, Max vagyok!

Változás állt be az iménti lázban. Max kétségbeesetten szorította Afet vállát. – Hallgass meg!

– Engedj el! – sziszegte az arcába Afet, és megütötte.

A pofon után Max érezte, ahogy előnti az ismerős düh. Magában könyörgött a lánynak, hogy hagyja abba, ne ellenkezzen, nézzen rá úgy, mint egy perce, de Afet makacsul küzdött és tekintete, mely olyan gyakran csüggött rajta együttérzéssel, fokról fokra gyűlölettel telt meg.

Ne nézz így rám!

Afet úgy nézett.

Meg kellett ölnöm, sírta Max a lány vállgödrébe, ahogy Afet teste apránként, akár a füst, foszlani kezdett, és a férfi lassan lesüllyedt a földre. Aztán beléhasított: *Onur az oka!*

Összekucorodott a hideg fűvön, és odébb lökte a hasznavehetetlen kardot.

– Te lennél Max? – ütötte meg a fülét egy ismeretlen férfihang.

IX. fejezet

TARTÓ

Kolos és Vali lenéztek a bokrok között kuporgó férfire. Fekete haját fürtökbe tapasztotta a veríték, arca nedves volt a könnyektől. Maga elé meredt, és mindaddig nem vett tudomást róluk, míg Kolos meg nem szólította.

– Te lennél Max?

Vali tudata némán lebegett Kolos mögött, és miközben a választ várta, azon töprengett, mi volt az áttetsző füst, amit elillanni látott.

A férfi felállt, és megigazította kabátját.

– Igen. Max Mauritz. – A tekintete még zavaros volt, de lassan tisztulni kezdett, akár a hajnali köd.

– Kolos.

Max fekete szemében felismerés csillant.

– Akkor te vagy a harmadik, akiről Evelyn beszélt.

– Ezt én is elmondhatnám rólad – húzta féloldalas mosolyra a száját Kolos. – Nem is baj, hogy találkoztunk. Szeretnék kérdezni valamit.

Max idegesen a hajába túrt.

– Rendben – intett végül, és az utcán kígyózó vasindák-
ból összeállt egy pad.

Amikor leültek, Kolos maga mögé intett, a fűben heve-
rő fekete tokra.

– Az nem a tiéd?

– Nem – felelte Max hátra sem pillantva. – Mit akartál
kérdezni?

Én tudom, mit akar kérdezni, sóhajtotta Vali a háttérben.

Kolos figyelmeztetően felemelte ujját, és Vali megla-
pult. A mozdulat neki szólt, ő pedig nem mert szembe-
szegülni vele, bár nem tudta, hogy milyen fenyegetésre
utal.

– Evelyn azt mondta, hogy a város hármunk álmaiból
szövődött. Úgy láttam, itt az történik, amit mi akarunk.

– Majdnem – rándult meg Max szája széle. – Van, ami-
re mi sem vagyunk képesek.

– De nem tudta megmondani, hol van a többi ember
álma. Vagy hogy ők miért nem kapcsolódnak a városhoz.

Max szeme eddig idegesen rebtent, de a kérdés megra-
gadta a figyelmét, és Kolosra nézett.

– Jó kérdés. Ezen én is elgondolkoztam, amikor először
érkeztem ide, és még új volt minden.

– Ez mikor volt?

– Tíz éve. Talán.

– És... mire jutottál? – kérdezte óvatosan Kolos.

Max hátradőlt a padon, és a külvárosi házakat nézte.

– Evelyn mondott nekem akkoriban valamit, de szerin-
tem már elfelejtette. Bizonyára nem gondolta többnek kő-
sza elméletnél. Én sem tudok többet felajánlani ennél –
pillantott Kolosra.

Vali érezte testvére várakozó feszültségét.

– Jó lesz.

– Evelyn arról panaszkodott, hogy mielőtt megérkez-
tem, évekig egyedül járt az álomban, és akkor a város is
sokkal halványabb és álomszerűbb volt. Azt mondta, na-
gyon magányosnak érezte magát. Láttá és érezte a város
mellett a többi ember álmát, de nem tudott átlépni belé-
jük, és ők sem nyitottak felé. Azt mondta, nagyon vissz-
hangos volt akkor az álomváros.

Max elhallgatott. Vali látta, hogy a férfi öntudatlanul
ropogtatja az ujjait.

– Most nem hallani mások álmát – folytatta Max. – De
néha, nagyon ritkán, amikor Evelyn még nincs itt, még éb-
ren van, olyan érzésem támad, hogy csak egy vékony fal
van köztem és a többi ember között, amit talán áthághat-
nék, ha tudnám, hogyan.

Vali sóhajtást hallott. Kolos engedte ki visszafojtott lé-
legzetét.

– Ez hasznodra van? – kérdezte Max.

– Hogyne – mosolyodott el Kolos. – Köszönöm, barátom.
Felállt a padról, és kinyújtózott.

Mitől fontos ez? – kérdezte Vali.

– Viszlát, Max Mauritz – köszönt Kolos, és elindult.

Vali visszanézett. A férfi barna kezébe temette arcát, és
láthatólag már nem törődött Kolossal. Beesüllyedt a saját
világába, ami nem lehetett kellemes, mert ahogy a halán-
tékára tapasztotta tenyerét, az ujjai kifehéredtek.

– Ne érdekeljen, csibi – válaszolta Kolos, amikor már
messzebb értek.

Nem érdekel, hazudta dacosan Vali, és elmenekült a
hallgatásba.

A Mexikói úti kis kávézó kongott az ürességtől. A piros
székek és fehér falak rideg benyomást keltettek az embe-

rek nélkül, s még a kávénak is szokatlan, fémes íze volt. Vali pár kortyot ivott, aztán csak a habot kevergette.

A pincér szolidan a háttérbe húzódott, de Valit zavarta, hogy nem látja, ezért oldalra fordította a fejét, hogy legalább látótere sarkában ott sötétedjen a férfi megnyugtató alakja. Az utóbbi időben egyre nyugtalanítóbbnak találta a korábban keresett magányt. Ha hazaért, és az anyja nem volt otthon, bekapcsolta a tévét és a rádiót, és feltekerte a hangerőt, hogy a lárma a belakott lakás illúzióját keltse. Tudta, hogy végső soron ez nem segít; a látomások jönnek, mindegy, hogy hol van vagy kikkel.

Az álom beszivárgott a nappalaiba. Az utcán járva egy kapualj vagy utcalámpa ismerős formája felidézte benne az éjszakai várost, és ez a villanásnyi emlékezet elég volt, hogy kaput nyisson az alvó tudattalanba. Kolos felébredt. Vali röpké időre két helyen volt egyszerre: az álomban és az ébrenlétben. A két kép egymásra kopírozott valósága többnyire túl sok volt neki, és émelygés tört rá, mely csak akkor múlt el, ha valamelyik világ erősebbnek bizonyult.

Soha nem tudhatta, mikor tör rá a következő látomás.
Akár most is megtörténhet.

A kávéra meredt, és a barna, szivárványszín buborékos habba bámulva megpróbált hajóablakú házakat és kivirágzott úttesteket felidézni. Tudni akarta, hogy képes-e irányítani az álmot.

– Szia! – riasztotta fel Roland hangja, és ahogy felkapta a fejét, fülén félrecsúszott puszit érzett.

A fiú levágta magát a szemközti padra, és maga mellé szórta táskáit.

– Korán jöttél – mondta. – Még csak negyed tizenegy. Vali vállat vont. – Így volt kedvem.

A pincér kivált a háttérből, és felvette Roland rendelését.

– És te mit keresel itt ilyen korán? – kérdezte Vali. Roland elmosolyodott, és megvakarta fejét.

– Felhívtalak otthon, de már nem voltál ott. Gondoltam, hogy már elindultál.

– Nem szeretek otthon lenni – vallotta be Vali.

– Megint összehaláztál anyáddal? – kérdezte Roland, aztán kedvesen hozzátette: – Amiatt ne aggódj, én rendszeresen balhézom otthon, de estére mindig minden oké.

– Nem. Más. Miért kerestél? Pont fürödtem.

Roland elkomorodott, és összehúszta ajkát.

– Izé... Vali... az edzésekről akarok beszélni veled.

Vali gyomra kihűlt. Odébb tolta a kávé, és Roland szemébe nézett.

– Nem szóltam, tudom, hogy nem úgy jött ki otthon a lépés, ahogy szeretted volna. Az anyád férjhez megy, mindjárt jön a gólya, jövőre érettségizünk, kazalban áll a házi, de... muszáj ezt megbeszelnünk. A tartód vagyok.

– Igen – mormolta Vali elesetten. Tudta, miről akar beszélni Roland, és bár félt a kimondandó szavaktól, semmit nem tehetett. Végig kellett hallgatnia, mert egy pár voltak, s a trapézon csak egymásba kapaszkodhattak.

Rolandot szemmel láthatóan ugyanolyan kényelmetlenül érintette a téma, mint őt, mert amikor a kávéja megérkezett, hosszú ujjai közé fogta, és szinte összeroppantotta a csészét.

– Az utóbbi pár héten úgy éreztem, hogy nem figyelsz eléggé. Nem vagy ott velem a sitzen, nem érzem a fogáson, hogy a teljes tudatoddal jelen lennél. Nagyon nehéz így együtt dolgozni.

– Tudom. – Vali ajka remegni kezdett.

– Bandi bácsi is észrevette, Gábor és Évi is. Tudjuk, hogy problémáid vannak otthon, de ennek nem lenne sza-

bad így rád telepednie. Miért nem tudsz jobban odafigyelni? – Roland elhallgatott, aztán hadarva folytatta: – Jövőre felmegyünk a lengőre, és hálóval edzünk. Mi lesz, ha folyton leesel, mint most?

Vali két térde közé préselte összeszorított tenyerét az asztal alatt.

– Nagyon szeretek veled dolgozni, Vali. Sokkal hamarabb rátaláltam a ritmusra veled, mint mondjuk Évivel, vagy Zsuzsával, mielőtt elment. De most megint kezd szét-esni az egész, és nem tudlak időben megfogni, mert nem hagyod. Mert nem vagy ott. Ha nem is testben, de lélekben valahol messze jársz.

Valinak már fájt a keze. Erre a fájdalomra gondolt.

– Nagyon sokat gondolkoztam, és nem is akartam beszélni róla, mert azt hittem, csak múló állapot. De rosszak vagyunk. Kibaszottul rosszak – mondta ki Roland, aztán elhallgatott, és hagyta a levegőben lebegni az ítéletet.

Vali forrónak érezte a szemét, és már nem tudott többé uralkodni a vonásain.

Rolandot meglepte és zavarba hozta a sírás. Először csak esetlenül Vali felé nyúlt, aztán végül döntött, és átült mellé.

– Ne készülj ki ennyire tőle... – ölelte át a vállát tanácstalanul. – Megoldjuk. Hé, hallod? Ketten megoldjuk. Mint amikor nem ment a flikk.

De Vali érezte Roland hangjában, hogy igazán a fiú sem hisz benne.

– Fingod nincsen arról, mi történik velem! – hüppögte. – De azért értékelem, hogy szóltál, kösz, én is tudom, hogy béna vagyok.

– Nyugodj már meg, oké? – mondta a fiú sután. – Én csak szóltam. De meglátod, menni fog. Hagyd már abba! Nem akarok másik forgót. Tényleg nem.

Vali Roland vállába fúrta az arcát.

– Kösz. Ezt nagyon kösz.

Egy darabig nem szóltak egymáshoz, csak Vali szipogott. Amikor a lány végre elhúzódott, és kifújta az orrát, Roland óvatosan megszólalt.

– Van még fél óránk. Addig megnyugszol, és úgy megyünk edzésre, hogy jók leszünk, mint az álom.

Vali megnyikkant.

– Nekem elhiheted – mondta Roland, és megint megölelte. – A tartód vagyok, vagy miszösz.

Figyelek.

Lélegzet. Még szaggatott, de lassan csitul, mint a hullámok egy tó felszínén, ha elül a szél. Talpa alatt a sitz fémrúdja, nyomja a zokniján keresztül. Alatta Roland feszülő, izmos lábszára, rajta karmolások.

A macskája, futott át Vali agyán, aztán összerezsent. *Figyelek!*

Az anyja íratta be az Artistaképzőbe. Az első héten el akart jönni, vissza szeretett volna kerülni a régi osztályába, akiket ismert, és akik ismerték Kolost. A közös pontok elvesztésével egyre inkább csak a saját emlékeire volt utalva; félt, hogy azok nem elegendőek, és a testvére el fog halványulni.

Hát nem halványult el.

Kezdetben minden nehezen ment, semmit nem volt képes végrehajtani, csak ha alaposan elmagyarázták neki, hogy előbb gondolatban végigfuthasson a lépéseken. Az ösztönöknek sokkal kisebb szerep jutott, de ahogy egyre inkább vérébe ivódtak a mozdulatok, a tudatosság is kezdett visszaszorulni. A teste megtanulta, mit tegyen.

Beleszokott az itteni életbe, a hosszú és fárasztó nappalokba, a közös álmokba. Éviékkal közösen akartak elszer-

zódni. A jövőjükbe még nem fért be az öregkor, csak a fel-
lépéseket látták, a szárnyalást a levegőben, a nehéz készü-
lést, a fáradságot a függöny mögött, amely mégis jobban
esik, mint egy hivatalból hazacipelni a kimerültséget.

Régen talán azt a régi osztályt választotta volna, de
mostanra már megtanult valamit, amit csak kevesen tud-
tak, és ez kitöltötte az életét: megmutatni és továbbadni a
tudást.

Felszegte a fejét, és átnézett Éviékre. A szóke lány visz-
szamosolygott rá. Gábor próbaképpen lengett néhányat.

– Kezdjük, gyerekek! – kiáltott fel Bandi bácsi.

– Bízom benned – mondta Roland Vali csípőjének, az-
tán hátrahanyatlott.

Vali megigazította a csuklójára tekert fáslit, és beporoz-
ta a tenyerét. A tér kitágult, miközben figyelme a sitzre és
Rolandra zsugorodott.

– Sztrapálé és spárgaszaltó! Lehet egyszerre?

– Egyszerre! – nevetett le Évi.

Vali szíve megugrott. *Nyugalom. Figyelek!* – gondolta. A
szeme sarka viszkedett a készülődő könnyektől. Roland fő-
lé lépett, és lenyújtotta a karját. A fiú tenyere az alkarjára
simult. Meleg volt és száraz a zia porától.

– Hap! – adta ki a parancsot Gábor.

Repült. Évivel egy időben szúrta fel a lábát, hogy lendü-
letet nyerjen, érezte karján a rántást, ahogy előresiklott vol-
na, tovább, a levegőbe, a falig. Visszaröppent. Teste Roland
karjának meghosszabbítása volt. Amikor a tempó végén el-
eresztette, és szétcsapta lábát, hogy megcsinálja a sztrapálét,
elkapta a fiú pillantását. Roland fejfelé görbülő, fél-
hold-mosolya közeledett, és két fehér kéz nyúlt ki felé.

Összecsatlant a karjuk, és lendült tovább. A levegő úgy
morajlott a fülében, akár egy kagylóban.

Mosolygott szárnyalás közben. Behunyta a szemét egy
pillanatra, és amikor kilendült, ismét kinyitotta. Piros ge-
renda villant elé, de máris távolodott.

Spárgaszaltó, emlékeztette magát, és leejtette a súly-
pontját. A lába kilendült. Roland megtolta a karját, aztán
elengedte, és Vali pörgött az elmosódott háttér előtt, a
padló kékje és a gerendák pirosa elkeveredett egymással.
Csak a két fehér tenyér volt a szilárd pont.

– Monté!

A következő tempónál fellendült a sitzre. Abban a pilla-
natban, amikor zoknis lába a rudat érte, hirtelen egy macs-
kaköves út jelent meg előtte. Szédülés tört rá, egyszerre lát-
ta maga előtt a bogárhátú köveket és a terem mélységét.
Megingett, és már-már előretántorodott az eső utáni, nedves
utcán, amikor eszébe villant, hogy a sitzen van. Vakon a tar-
tókötél után kapott. Ujjai bénultan fonódtak rá a sodronyra.

– Vali? – hallotta Roland hangját, de nem nézett le. A
másik fiút nézte a sitz átellenes végében (vagy az utcán, a
virágláda mellett?), aki lassan elmosolyodott.

– Köszönd meg, amiért ilyen rendes vagyok. Nem sze-
retném, ha leesnél.

– Van loncsom – mormolta Vali.

– Vali? – egy kéz érintette a térdét.

Kolos lenézett, és Valinak az a hátborzongató érzése tá-
madt, hogy a testvére is látja az Artistaképző gyakorlóter-
mét, és most egyenesen Rolandra szegezi a pillantását.

– Azt mondtátok, egyszerre lesz! – kiáltotta Bandi bácsi
alulról, de a hangja tompa volt, mintha víz alól érkezne.

– Elvehetem ezt tőled, csibi – szólalt meg Kolos halkan,
elkomorodva. – El is fogom. Egy napon. – Felpillantott, és
Vali szomorúságot látott a szemében. – Semmi személyes.
Bárkivel megtenném.

Vali reszketni kezdett.

– Hagyj békén! – suttogta.

A kéz elhúzódott a térdéről.

– Élvezd ki, amíg tudod. Bizonyára hiányozna neked – mondta Kolos. Az utca halványulni kezdett, és a fiú arcán átfutott a keserűség.

Vali a sitzen találta magát. Kábultan lenézett Rolandra, akinek a szemében aggodalmat és sértődést látott.

– Jól vagyok – suttogta.

– Biztos? – érintette meg Roland megint a lábát.

– Ne nézz így rám: nem fogom megmagyarázni.

Roland beporozta a tenyerét, és csak az orra alatt mormolta a választ, mielőtt megint lehajolt volna: – A tartód vagyok, bazmeg.

Vali ajka megrándult.

– Akkor ne kérdezz, csak tarts meg!

Roland visszahúzta magát, és a szemébe nézett. Kölyök-arca megkeményedett.

– Azt teszem, Vali. – Azzal visszahanyatlott.

X. fejezet

ÉVEK

Sajnálom, Mr. Evelyn.

Evelyn kábultan ült az asztala mellett, és hasára szorította a kezét. Valahol mélyen egy gyerek növekedett benne, az utód, aki neki sosem lehetett, mert nem volt eléggé nő hozzá, de nem is volt eléggé férfi, hogy másnak nemzzen egyet. Egy darázslárva, amely kirágja magát belőle, és felfalja a testét. Aki tőle független és feltartóztathatatlan.

Délelőtt Dr. Harveynél járt a múltkori kivizsgálás eredményeit elkérni. Ő akarta megtudni, mi van vele. Megkapta a kért válaszokat. Utána már nem menekülhetett a tudás elől.

Hazament, leült az asztalához, és újrakezdte az önértékelést. Először arra gondolt, hogy vajon mennyi ideje lehet még hátra, és hogy mit kezdjen ezzel az idővel.

Aludni, volt a válasz. Álmodni.

Rokona, akivel érdemesnek tartotta volna a beszélgetést, Philen kívül nem volt, s még vele sem szívesen töltötte volna a fennmaradó hónapokat. Nem szerette volna

látni a szájalmat a szemében, és a feszengést, amit a családi kötelék által rárótt kötelességszerű törődés okoz. Ráér megmondani neki, amikor már majdnem elemésztette a testében növekvő örökké éhes, gyilkos gyermek. A rák.

Jóval egyszerűbbnek tűnt elmerülni a másik Evelyn gondtalan éjszakai életébe. A fürdőszobaszekrényben, az éjjelilámpa mellett, a fiókban szanaszét heverték a minél hosszabb utazást biztosító jegyek: az altató fehér pirulái.

Evelyn göcsörtös ujjai a kancsó fölére fonódtak, aztán kitöltötte magának a vizet. Kezében a pohárral hátrafordult, és végignézett a szobán.

Zsúfolt volt, akár egy múzeum. A falra szegezett hosszú fogassorról régi kosztümök lógtak le. Néhol már megült rajtuk a por, mert Evelyn ritkán takarított, és már nagyon régen nem vette kézbe a ruhákat, hogy végigsimítson rajtuk. Amilyen halvány nosztalgiával kevert közönnyel nézett most végig rajtuk, olyan hevesen követelte őket annak idején, amikor felhagyott a revüműsorokban való szerepléssel. Nem állt szándékában felvenni őket, de hozzá tartoztak, akár egy kígyó levedlett bőrei, és a maga közelében szerette volna tudni mindet.

Sokat veszekedett miattuk a tulajjal, aki tovább akarta adni őket az új üdvöskének. Evelyn azonban megmakacsolta magát, és ollóval a kezében megfenyegette az igazgatót: *inkább szétszabdalom őket, de nem adom!*

Gyerekes. Tökéletesen gyerekes, gondolta Evelyn visszaneézve fiatalabb önmagára. Már akkor tudta, hogy soha többet nem fog fellépni: a hangja elvesztette a felső oktávot, a teste pedig egyre kevésbé hasonlított egy nőére. Cserbenhagyta a húsa. Akárcsak most.

A revü megtelt nőekkel, akik fiatalok voltak, vidámak és jóval sikerebbek nála. Evelyn azzal vigasztalta magát,

amikor fellépés után a tükör előtt ült, és lassan lemosta a sminkjét, hogy neki legalább van önbecsülése. Ő nem fekszik le mindenféle alakkal. Magának is nehezen vallotta be, hogy már nem is kell senkinek. A revü csillagából harmadosztályú kuplékirálynő lett.

Arra büszke volt, hogy időben szállt ki, még mielőtt neveltség tárgyává vált volna, mint Ludmilla. Amikor még élt a káprázat, hogy nő, Evelyn összeszedte kosztümjeit, felvette az utolsó fizetséget, és belépett abba az életbe, amit addig elkerült. Egy darabig gépíróként dolgozott egy fagyasztott haltermékekkel kereskedő cégnél, aztán amikor már nem tudta leplezni többé, hogy férfi, felmondott, és immár Mr. Evelynként elhelyezkedett egy áruháznál, mint pénztáros. Belefáradt abba, hogy ebédszünetben a mosdó ajtaját magára zárva, csipesszel gondosan eltávolítsa az időközben kiserkedő borostát. Nem volt ideje, sem szüksége arra, hogy az ébrenlétben is fenntartsa a látszatot – álmaiban nem változott semmit.

Evelyn az ágyához lépett, és nehézkesen felmászott rá. Az éjjeliszekrényről elvett egy altatót, és a nyelve alá helyezte. Nagyot kortyolt a vízből, majd letette a poharat.

Betakarózott, és várta a hatást. A tekintete körbevilant a flitteres ruhákon és posztereken: *Miss Evelyn – A revü fekete tiúndére.*

Akkoriban alt, érzéki hangja volt. Néha még most is énekelt, remegő, öreges tenorján, ha úgy gondolta, hogy Peach nincsen otthon. Egykori repertoárja kifogott rajta, a magasabb hangok már korántsem csengtek olyan tisztán, mint fiatal korában, de elégedett volt: néha, pillanatokra még ébren is el tudta hitetni magával, hogy ismét a színpadon énekel.

Valahányszor altatópirulákhoz folyamodott, az álom csak nehezen kúszott be a tudatába; mintha vonakodott volna előírt idején túl megjelenni. A színek egy árnyalattal fakóbbak voltak, a hangok tompábbak; mindenre fáradt, délutáni napfény telepedett. Evelyn mozgása lelassult, s egyre jobban közelített valódi énje tempójához.

De még ezt a halvány várost is szívesebben fogadta, mint a valóságot a kétszobás, porlepte lakással, a zölden bolyhosodó joghurttal a hűtőben, és a tudatot, hogy meg fog halni. Az álomban biztonságban érezte magát, noha tudta, hogy ez hamis nyugalom. A városban élő énje nem volt független az ágyában alvó Evelynről, nem létezhetett külön.

Akkor hogyan lehet, hogy a harmadik mégis él? – jutott eszébe a fiú, akivel a színházban találkozott.

Evelyn lassan sétált a kikötőparton. A víz kétszáz méterrel beljebb véget ért, és sötétségbe omlott; a semmiben elvesző moraj olyan volt, mint a tengeré. A mólók mellett hajók ringtak feltekert vitorlákkal. Neveik homályosak voltak, mintha a szeme sarkából nézné őket az ember; nem lehetett elolvasni az oldalukra festett betűket. A vízzel szemben kikötői bárók és teraszok rikítottak, székeiken áttetsző testű álomemberekkel. Evelyn azt várta volna, hogy a magas poharakból felszívott türkiz és rózsaszín koktélok átítatják a figurák alakját, mintha valóban csak füstből állnának, de mivel nem áldozott rá a képzeletéből, nem történt így.

Nagyon régóta először gondolatai közé tolakodott egy másik füstszerű test. Negyvenkét év pergett le azóta, hogy Lin meghalt. Evelyn akkor is egy kikötőparton sétált, mely nem volt teljesen azonos azzal, ami most nyújtózott el előtte, és a nővel beszélgetett. Lin kezdetben még folyékonyan mesélt, de aztán a válaszai egyre akadozóbbá váltak, míg végül megfogta Evelyn kezét.

Azt hiszem, haldoklom, mondta, és a szeme megtelt félelemmel, mintha egy hatalmas hullámra nézne fel, mely menthetetlenül rázúdul és elsodorja. Evelyn a görcsösen megszoruló ujjakon keresztül érezte, hogy közeledik az ár, és tehetetlenül, dermedt ajkakkal mormolta a felesleges, hazug megnyugtatót: *Képzeldsz.*

Ám Lin szeme kerekre tárgult, és Evelyn megértette, hogy a kínai nő teste már halott; csak kóbor idegáramok futnak keresztül már az agyán, egy pillanatra a halálon túl is megtartva a lelket. Aztán az álom elengedte álmodóját.

Ahogy Lin ujjai lassan anyagtalanná váltak, a füstté váló testen átderengett a kikötő képe, melyből máris kezdtek eltűnedezni a magas, pagodatetős házak.

Evelyn ebben a jelenkori álomban megállt a parton, és megint sírt. Nem annyira Lin hiányzott neki, inkább attól félt, amitől abban a rég elmúlt pillanatban: hogy akár egy mécses, elkoppintja egy isteni ujj. Rettegett. Rátört a vágy, hogy valahogy ellenálljon, és megmaradjon akkor is, ha odaát, Sydneyben a tetemét már régen becipzározták egy fekete nejlonzsákba.

Ismét gondolatai közé furakodott a fiú képe, és a szíve kihagyott egy ütemet. *De hiszen Kolos halott! Halott, és mégis itt van!*

Evelyn megszédült ennek a jelentőségétől. Szorosan összekulcsolta a kezét, és világtalan szemmel meredt a kikötő valószínűtlenül kék vizére. Most már nem csak pihenni menekült az álomba: célja volt.

Meg kellett találnia Kolost.

Kutatott; de ezúttal nem Kolos nyomát kereste, nem figyelte az idegen, de egyre ismerősebbé váló házak mintázatát, amiket követve eljuthatott volna a fiúhoz. A város

lassan elérte végső alakját, és már csak komótosan változott, ahogy a méz folyik: időnként egy-egy épület olvadékon átfordult egy másikba, ahogy Max, Evelyn és Kolos elméjének kiszámított egyensúlya egy pillanatra megrezdült.

Evelyn leült a kikötő egyik bakjára, és erősen a fiúra gondolt. Az elméje horog volt és csali, mely egyre sugározta a városba a hívást. Azt *akarta*, hogy Kolos megérkezzen, és mert az akaratával éppen senki nem szegült szembe, ez volt az álomban a legerősebb formáló erő.

A város törvényei megváltoztak: egyetlen önmagába forduló Möbius-szalag volt, ahol a meghatározott pályáról nem lehetett kilépni. Az utcák és maga a tér is megörbültek, és befelé forduló spirálban gyűrűztek Evelyn felé, aki nyugodtan ült a parton, fehér, pici piros virágokkal díszített kartonruhájában, és összeszorított fogakkal, összeráncolt szemöldökkel, minden erejét megfeszítve várakozott.

Kolos nem ismerte fel, hogy hívják, vagy nem érdekelte igazán, mert cseppet sem sietett előtűnni. Végül feltűnt a semmibe nyúló kikötői híd alatt. Amikor meglátta Evelyn, bosszúsnak tűnt, de zsebre dugott kézzel egyenesen odament hozzá.

– Szia – köszönt tartózkodóan, és megállt a nő mellett. Evelyn rámosolygott.

– Reméltem, hogy jössz.

– Akarsz talán valamit tőlem? – kérdezte Kolos, de a barátságatlanság álarca félrecsúszott, és Evelyn meglátta a szemében a mohó csillogást, ami elárulta, hogy a fiú is örül valamiért a találkozásnak.

– Szeretnék kérdezni valamit... utána sétálhatunk is – tette hozzá reménykedve Evelyn. Maxot csak nagyon rit-

kán tudta erre rávenni, de a férfi egy idő után mindig kiementette magát, és elmenekült. Talán megérezte, hogy amit Evelyn akar, az egy hetvenéves, széthullott test utolsó próbálkozása arra, hogy vonzónak lássék.

– Én is szeretnék kérdezni tőled valamit – vigyorodott el Kolos, és közvetlenül Evelyn elé lépett, hogy a nő kénytelen legyen teljesen hátrahajtani a nyakát, ha fel akar nézni rá. A nap – vagyis a fénypont, amit annak neveztek – közvetlenül mögötte volt, és vakító glóriát vont a feje köré. Az arcából csak sötét árnyékot lehetett látni. Evelyn hunyorgott, és odébb rakta a napot.

– Te mit? – kérdezte a nő, és összefonta melle alatt a karját. Tudta, hogy Kolos belát a dekoltázsába. Még mindig szerette ezeket a játékokat.

– Max mesélte, hogy egy ideig egyedül voltál.

Evelyn arca elborult, és csak a szemével intett, hogy igen.

– Azt is mondtad, hogy te akkor hallottad a többi ember álmát. Azok miért nincsenek itt, a városban?

– Miért fontos ez? – kérdezte Evelyn.

– Nem fontos, csak érdekel.

Evelyn látta, hogy Kolos hazudik, de nem tette szóvá. A fiú túlságosan felé hajolt, túlságosan sürgetett.

– Ha elmondom, mit tapasztaltam – kezdte óvatosan –, válaszolni fogsz a kérdéseimre?

– Ha előbb megtudom, mi lesz az.

Evelyn felnézett rá, és elmosolyodott. – Kolos, hogyan lehetséges, hogy itt élsz, ha odakint halott vagy?

Csend támadt. Kolos arca elsötétült, és a szája sarka megrándult. A tekintete valahová Evelyn mögé vándorolt, és sziszegve kérdezett vissza:

– És te miért akarsz tudni?

– Mert haldoklom – felelte egyszerűen Evelyn. Kolos tekintete meghökkenten visszarebbent rá. A nőnek egy pillanatra olyan érzése támadt, mintha a fiú nem is hozzá beszélt volna az imént, és most döbbszent volna rá, hogy nem egyedül van. – Én sem akarok meghalni.

– Mert ki akar?

– Elmondod? Ha tudod a választ?

Kolos ingerülten vállat vont.

– Meglátom. Attól függ, mit tudsz nekem mondani.

Evelyn az ajkába harapott.

– Rendben. – Intett Kolosnak, hogy guggoljon le, és mélyen a fiú szemébe nézett. – Nem tudod elképzelni, milyen itt egyedül lenni évekig. Akkor valóban személyre szabott az álom. Mindig változik, ez igaz, de csak az mozog benne, amit szeretnél. Ez szegényesebb, mint a többiek álma, akik minden éjszaka máshol járnak; ugyanakkor szilárdabb is.

Evelyn összegyűrte a ruha szegélyét.

– Évekig kószáltam ebben a városban. Sosincs vége. Mindig viszed magaddal. Megpróbáltál már kijutni? – Kolos megrázta a fejét. – Egyszer próbáld meg. Nem fog sikerülni. Azért, mert ez csak városnak *tűnik* – intett körbe. – Kilépni belőle, és átlépni egy másikba ugyanúgy lehetetlen, mint belelátni mások fejébe.

– Honnan tudod?

– Sokat gondolkoztam. Sokat próbálkoztam. Meg akartam hívni másokat is ide. Hogy ne legyenek... – Evelyn elhallgatott. Nem volt szüksége rá, hogy befejezze a mondatot. – Mi különlegesen vagyunk – folytatta elgondolkozva, és elengedte Kolos tekintetét. Most már csak a vizet nézte. – Nem tudom, miért, de nincsenek saját álmaink, csak ez a nagy, közös. Talán szegényebbek vagyunk másoknál.

Talán gazdagabbak. Valahogyan, valamiért egyformák vagyunk. Ezért lehetünk itt mindannyian.

– Egyformák lennénk?

Evelyn vállat vont.

– Ebben nem vagyok biztos. Nem sokban hasonlítok Maxra. Talán csak véletlen. De a pusztá, vak véletlen magyarázatnak kevés. Ezt neked is érezned kell.

Kolos felállt, és kimutatott a vízre.

– Azt mondod, azon túl vannak a többiek? A többi ember?

– Ha eltüntetnéd a várost, ott lenne a határ egyik tudat és a másik között – bólintott Evelyn. – De nem fogod tudni áttörni. – Szomorúan ingatta a fejét. – Ördög tudja, miért érdekel téged, de feleslegesen próbálkozol. Nem fog sikerülni.

Kolos szája megfeszült.

– Gondolod? – kérdezte fenyegetően.

– Biztos vagyok benne – nézett a szemébe Evelyn. – Elégedj meg ezzel. Már ez is több, mint amit sokan kapnak.

Kolos hallgatott.

– Most pedig elmondod, hogyan lehetséges, hogy élsz? – kérdezte Evelyn.

Kolos megrázta a fejét.

– Nem.

Evelyn szeme kerekre tágult. Felugrott.

– De megígérted! – Kolos vállat vont.

– Nem értetted, mit mondtam? Haldoklom, tudnom *kell!*

A fiú a szemébe nézett, és Evelyn elhallgatott. Valami fájdalmat, és talán félelmet látott Kolos tekintete mélyén, ami torkába fagyasztotta a szót.

– Nem lehet – mondta halkán Kolos. – Mert nem csak te hallanád. Sajnálom.

Evelyn tehetetlenül rámeredt.

– Ezt hogy érted?
– Valaki mindig *figyel* – felelte a fiú. – Valaki, aki nem hallhatja a választ.
– De biztos van mód, hogy...
– Nem! – kiáltotta az arcába Kolos, de a düh mellett vörösen kivirágzott arcán a félelem is. – Ez az egyetlen, amit nem kockáztatok.
Elhátrált Evelynről, és bocsánatkérően széttárta a karját.
– Majd máskor sétálunk, jó?
Sarkon fordult, és úgy sietett el, mintha menekülne.

Evelyn a sarki pizzériában ült, és nézte, ahogy a libanoni pizzaszakács sajtot szór a paradicsomfeltétre. A nagydarab, kancsal, öblös nevetésű arab mindig hazája dalait hallgatta a recsegő magnón. Most egy bársonyos hangú férfikórus énekelt popos szintetizátorritmusra a mosogató kávéjánál.

A falakat felragasztott újságok díszítették. Több évtized hírei a légyiszok alatt. A piros műanyag asztalokon rászáradt foltok: a kifröccsent kóla ragacsos maradványai.

Evelyn a bejárattal szemben ült, és a pizzáját várta.
– Volt itt két lány tegnap este – mesélte a pizzás, és megigazította vastag lencsés szemüvegét. – Valahonnan Európából. Nagyon huncut szemük volt, huhúúú! – Ujját felemelve játékosan megfenyegette a tegnapi lányok láthatatlan árnyékait. – Itt csiviteltek azon a furcsa nyelvükön. Nem vitték el a pizzát, itt akarták megenni. Ez is ritka. Lányoknál, tudja.

Evelyn bólintott. Az elhanyagolt, reklámokkal telergasztott ablakú pizzéria nem sok vevőt vonzott.

– Az egyik szőke volt, a másik barna. Mosolygott a szemük sarka, tudja, milyen az. Kedvesek voltak.

A pizzát a lapátra csúsztotta, és sima mozdulattal bevágta a kinyitott kemencébe. Valaki beköszönt az ajtón arabul. A pizzás visszaintegetett.

– Kérdezték, mióta vagyok itt. Ők csak látogatóba jöttek, valami rokonokhoz. Akkor aztán belegondoltam. Tizennégy év. – Elhallgatott, és végigsimított az arcán. Evelynre nézett. – Meséltem, hogyan jöttem ide, ugye?

Evelyn intett a szemével.

– A családja miatt.

– Igen. Mert itt jobban lehet keresni. Otthagytam az aszszonyt, a gyerekeket – halkult el a pizzás vastag hangja. – Ittragadtam, miszter. Azt hiszem, végleg ittragadtam. – Behunyta a szemét egy pillanatra. – Tizennégy év, semmiért. Semmi különbség. Itt jobban egyedül vagyok, ennyi az egész.

– Igen – mondta Evelyn, és nem pusztán rábólintott arra, amit a pizzás mondott, szíve mélyéből igazat adott neki.

– Erre jöttem rá, amikor azokkal a lányokkal beszéltem, és mosolyogva megkérdezték, milyen pizzásnak lenni Ausztráliában. Hát ilyen jó.

Evelyn a pizzás szemébe nézett, és tudta, hogy erre semmit nem kell mondania. Mindketten megértették a tizennégy év súlyát, és eltörpültek mellette. Végül az arab sóhajtott, és elővette a következő tésztagombócot.

– Rákom van – szólalt meg Evelyn hirtelen, de a lelki közösség pillanata már elszállt. Amikor a pizzás felpillantott, már csak úgy nézett rá, ahogy ilyenkor szokás.

– Sajnálom, miszter.

Evelyn megvonta a vállát, és mosolyogni próbált.

– Rohadt kurva ez az élet, igaz? – kérdezte a pizzás, és szétterítette a tésztát.

– Az – felelte Evelyn, és a foszladozó múltat nézte a falon. Elfeledett arcok a ketchup barnuló pöttyei alatt.

XI. fejezet

ZUHANÁS

Vali szíve a földalatti dübörgésére rezgett. A fehér porcelánfalak felerősítették a zajt, és amikor felhangzott a csikorgás, a lány megrázta a fejét, hogy megszabaduljon a hangtól.

– Jó... mmm? – kérdezte Roland.

– Mi van?

– Kibaszott hangos, mi?! – ordította a fülébe a fiú.

Vali elkapta a fejét, és megütötte Rolandot a táskájával.

– Hülye állat! – kiáltotta vissza, de mivel a földalatti ekkor már megérkezett, az ő hangját semmi nem nyomta el.

Az emberek betódultak a metrószerelvénybe, könyökök és vállak szorultak össze. A néhány kapaszkodón hamarosan fürtökben csüngtek a munkából hazaigyekvők. Vali körülnézett.

– Kapaszkodj belém – javasolta Roland.

Vali mosolygott, és a fejét rázta, de mégis megfogta a fiú karját.

– Örülök, hogy jobb voltál – mondta Roland, amint a földalatti meglódult. Vali feje a vállához koccant.

– Én is.

– Mi bajod volt fent?

A lány felpillantott, és barna szemében hideg fény csilant.

– Mondtam, hogy nem fogom megmagyarázni, úgyhogy ne húzz fel azzal, hogy erősködsz.

– Azt mondod, nincs hozzá közöm?

Vali érezte Roland hangján, hogy a fiú megsértődött, és gyorsan megszólalt:

– Nem erről van szó, nem tudom elmondani, oké? Az egész olyan fura, és különben is, egy földalattin vagyunk, ha nem tudnád.

– Ja, tényleg? – vigyorodott el Roland. – Akkor feljössz hozzám?

– Hülye állat! – mondta Vali mosolyogva, és belebokszolt a fiú vállába.

Összenéztek, szájuk sarka felfelé kunkorodott. Egyszerre nyitották szólásra az ajkukat:

– Oké.

Röhögés a fékcsikorgásban.

– Nem gondoltam ám komolyan – mondta Vali.

– Sajnos tudom.

Egy darabig hallgattak, elhúzódtak a le- és felszállók útjából. Arcok villantak fel mellettük. Az egyik, a szerelvény másik végében ismerős volt. Egy vörös, tüsi hajú lány állt meg az egyik kapaszkodó mellett, és elgondolkozva bámult maga elé.

Roland megbökte Valit.

– Figyelj csak... az nem Zsuzsi?

– Hm?

A lány felé fordultak. Amikor Vali felismerte, megrohanták az érzések. Zsuzsi velük együtt kezdte az Artista-

képzőt, együtt estek fenékre, amikor nem sikerült a szaltó, együtt röhögtek, amikor meglátták a két méterre fellógatott sitzet. Akkor még azt hiték, ez csak vicc, de ahogy egyre magasabbra emelkedett a keret és a világuk, úgy törtek elő a félelmek is. Centiméterenként, hogy könnyű legyen legyőzni őket.

A tériszony különös félelem. Van, aki elretten a mélységtől, úgy érzi, egy másik világra néz rá, s ez elbizonytalanítja. Nincs itt semmi keresnivalóm, mondja, és reszketve megfutamodik. Van azonban olyan, aki, ha szakadékot lát, beleugrik, szemét, testét, vágyait vonzza a mélység.

Zsuzsi ilyen volt. Míg a többiek legyűrték kis görcsökben jelentkező félelmüket, s megtanultak megbízni egymásban és a loncsban, ő meredten bámulta az Artistaképző padlóját és várta az ugrást.

Nem ők mondták neki, hogy menjen el. Magától iratkozott ki.

Vali torka száraz volt. Így ment ez: aki nem tud fent élni, az menjen le a többi ember közé.

Ahogy egyre fogytak a tollai, ahogy egyre többet hullajtott el magából az álomban, úgy erősödött a félelme is: le fog zuhanni az emberek közé.

A szoba elolvadt a sötétségben, és a helyén felderengtek a város házai. A gondolatok bágyadtan ájultak bele az álom mély kútjába, és egy játszótéren értek földet. Az ajtókat és földszintet nem lehetett látni az orgonabokroktól, amik a drótkerítés mentén burjánzottak. A betonozott kis focipálya mellett pingpongasztalok hűsöltek egy hullámpala tető árnyékában. Meleg fű és futórózsa illata szállt a levegőben. Kolos a rakéta formájú mászóka mellett állt, és a hintát nézte.

Vali emlékezett a játszótérre. Az egyik nyáron – az utolsón – táborba fizette őket az anyjuk. Olcsó volt, semmi Balaton, vagy akár egy Velencei-tó. Csupán egy játszótér a római parton, mely elég nagy volt, hogy birodalomná nevezzék ki, de elég kicsi, hogy ne tűnjenek el a tábort vezető gyakorló tanítónők szeme elől.

Minden olyan volt, mint akkor, egészen az utolsó rozsdafoltig a mászókákon. Még a behajló nagy eperfa is ugyanúgy potyogtatta túlérétt gyümölcsseit a fűbe. Annak a tövében próbálták ki először a vérehulló fecskefű szemölcsirtó hatását, és sárga csíkokat húztak vele egymás bőrére, rikító tetoválásokkal avatva magukat egy képzelt indián törzs tagjaivá.

Vali fejében kavargtak az emlékek. Mindent pontosan fel tudott idézni, hiszen éveken át ezekből élt: ugrókötekből lasszót hurkoltak, azzal próbálták elfogni egymást, de a famarkolat fejbe ütötte őket; a rakétába mászva rajzoltak maguknak papíralarcokat; kiszöktek az eperfához, hogy degeszre zabálják magukat, s közben összekenték arcukat az édes lével. „Sosem jön ki”, sópáncodott az anyjuk este.

Miért jöttünk ide? – kérdezte Vali szorongva.

Kolos felemelte a fejét.

– Hát tőled nem lehet megszabadulni?

Vali sértődötten hallgatott.

Kolos lassan odasétált a kerítéshez. Felnőttként már elérte az eperfa lehajló ágát. Leszedett egy szem epret, és a szájához emelte.

Érezni az ízt? Az álomban is?

– Mindent meg lehet álmodni. Az ízeket, érzéseket, mindent. De te is tudod: „Ha az álmokkal jól lehetne lakni...” – mormolta Kolos, ennek ellenére szakított még egy gyümölcsöt.

Persze, de örülök, hogy neked minden olyan, mintha...

– Mintha élnék, és nem csak úgy látszana? – emelte fel Kolos a hangját.

Nem erről van szó...

– De, erről van szó. Figyelj, csibi, ez nekem nem elég, fogd fel! Minek hívtál... – Kolos szava elakadt, aztán folytatta: – Nem lesz rád szükségem. Nem akarok minden hajnalban meghalni.

Meghalni? – kérdezte Vali, és megreszketett a tudata.

– Minden hajnalban megölsz.

Sajnálom, de nem...

– Nem tehetsz róla, ja – mondta Kolos. – De nincs kedvem jópofizni veled, ha *utána megölsz*.

Vali döbbenten hallgatott. A testvére a levegőbe beszélt, arcát eltorzította a harag.

– Legyen ez világos, csibi: nem simogatjuk meg azt, akit megölünk. Nem őszinte dolog. Én egyenes vagyok veled. Nekem kell az ébrenléted, de te nem. Nem tudnál megmaradni, ha enyém lesz minden, hát tisztázzuk jó előre: én *nem* barátkozom azzal, akit így vagy úgy megölök. Nem nehezítem meg a dolgomat, és nem vagyok álszent.

Kolos...

– Nem vagyok ugyanaz, mint tíz éve. Felejtsd el. Számomra te sem vagy ugyanaz. Nem akarom, hogy úgy érezd, hogy elárultalak. Tehát... az ellenséged vagyok.

Vali kábultan lebegett.

– Hogy könnyebben megértsd... – szólalt meg Kolos, és körbemutatott.

A játszótér omlani kezdett. A rakéta megnyúlt, rácsai között üvegtáblák bőrösödtek, lassan csillogó átlátszatlansággal rejtve el a kopott deszkákat. Az eperfa levelei hullani kezdtek, és smaragdzöld eső csapott Kolos arcába. A

zapor hamar elállt, és a törzs kopaszon, a rászáradt gyümölcsöktől lilán magasodott fölējük. Levetett lombja kisarjadt a földön, és zöldellő gypszőnyegként terült el, elmosva a vérehulló fecskefüvek sárga virágait és a töredezett betonpályát.

Mit csinálsz? – kiáltotta Vali némán.

– Szerinted mit csinálok, kis hülye? Rendet. Rendet az emlékek között.

Azzal a pavilon oldalán végiggördült egy függöny, és leomolva házfal lett belőle. A bokrok észrevétlenül mosódtak át valami vadidegen park tujáivá, melyeket gondosan sakkfigura formájúra nyírtak a láthatatlan kertészek. A tíz évvel korábbi nevetés és érzés észrevétlenül elillant, illata elpárolgott a vadonatúj lakóházak között.

XII. fejezet

HATÁR

Az egyik pillanatban még sehol nem volt, a következőben már berobbantak tudatába a színek, hangok, illatok. A testét megragadta a gravitáció és lehúzta a földre, a levegő bekúszott a tüdejébe. Nem volt szüksége rá, de élőknek képzelte magát, és ezért lélegzett.

Nem emlékezett rá, hol volt korábban, semmire, ami előző éjszaka óta történt a városban. Nem álmodott, nem lebegett tudattalanul pihenve. Időnként felriadt nappal is: minden ilyen alkalommal lesújtott a tudatára az érzés, hogy él, és hogy ez egy pillanattal korábban még nem volt igaz. Olyan volt, mint mély vízből a víz felszínére törni.

Amikor Vali felébredt, ő meghalt. A lénye minden reggel kialudt, mint gyertyaláng a szélben. Időnként előre megérezte abból, ahogy halványulni kezdtek az álmváros falai. Felkészült rá, de így is váratlan volt a semminek az a rövid pillanata, ami az egyik eleven időszakot a másiktól elválasztotta. Mintha csak a szemét hunyta volna le, de amikor ismét kinyitotta, már máshol és máskor volt.

Lámpa vagyok, amit egy pöccintéssel el lehet oltani, gondolta, és a céltalan, csapongó düh feltámadt benne.

A nappali, egy-két perces felvillanások voltak a legrosszabbak. Alig volt ideje feleszmélni az átlátszóvá változott házak között, ahonnét kiláthatott Vali környezetére, és a testvére tudata máris visszaküldte a nemlétebe. Ez a bizonytalanság szorongatta a torkát leginkább: sosem lehetett biztos benne, mikor szűnik meg. Tisztában volt azzal, hogy halott, és azt is, hogy csak annyi időre szabadul, amennyit Vali tudatlanul vagy tudatosan, de engedélyez neki.

Vali uralkodott az életén, noha ezt egyikük sem akarta. A halott testvér változtatni kívánt a helyzeten.

A város kibomlott előtte, mint egy terülj-terülj asztalka. A házak, a tenger, az utcák színesen vibráltak a verőfényben, a templomok tornyai cukorsüvegként csillogtak, a terek kereknek látszottak, akár a palacsinta.

Kolos a legmagasabb toronyból nézett ki a városra. Látni akarta a horizontot. Szemét erőltetve tekintett végig az épületek és utcák kuszaságán, és a mögöttük elterülő, egybefüggő szürkéségen. Alakokat akart látni a homályfüggöny mögött, bizonyítékot arra, hogy másik álom is létezik ezen kívül.

A szürke fal komoran magasodott előtte.

Kolos nem próbálta megközelíteni a határt. Szó szerint értette, amit Evelyn mondott: ez csak városnak *tűnik*, de nem az. Csak három elme zsonglőrmutatványára hívta életre a semmiből. Lehetne bármi más is, de ők ezt a formát választották. Ám épp azért, mert nem valódi, igazi határai sem lehetnek.

Minden csak idebent létezik. Akárcsak én.

Kolos a szürkéségre meresztette a szemét, és a határra gondolta magát.

A város nem változott. Kicsit megremegtek a körvonalak, de minden maradt a régiiben. Kolos összeszorította a száját, és összpontosított. Nem volt ennél fontosabb.

Mit csinálsz? – kérdezte Vali.

– Kuss! – vetette oda kurtán Kolos.

A lány tudata felborzolódott, érezni lehetett a nyugtalanságát.

Valamit csinálsz a várossal.

– Így van – felelte Kolos, és behunyta a szemét.

Amikor kinyitom, a városon túli álmokat akarom látni. Át akarok jutni a határon.

Csikorgást hallott, de nem nyitotta ki a szemét. *Tovább.*

Hagyd abba! – sikoltotta Vali, és ekkor Kolos felnézett.

Még mindig a toronyban állt, de most már nem terült el előtte a város. Hatalmas, kavargó szürkéség forrt alatt. Végtelen volt, húzta magával a tekintetet, mely mindenáron meg akart kapaszkodni valamiben – bármiben, ami szilárd, és a világhoz tartozik. Nem sötétség volt, amelybe alakokat és teret lehet képzelni, hanem maga a végeérhetetlen semmi. Kolos úgy érezte, kizuhan belé, és egy röpk pillanatra megfordult a fejében, hogy vissza kéne térnie a mögötte csillogó városba. Hátranézett. Sosem látta még kívülről az álmaikat.

A tenger és a házak a peremen megdőltek, a semmibe hajoltak. Fokozatosan halványodtak el és olvadtak bele a szürke egyformaságba, s innen, egészen a szegélyről úgy tetszett, mintha bekanyarodnának, gömbölyűn, akár egy láthatatlan labdára terített zsebkendő.

Kolos visszafordult a semmi felé. Ujjai kifehéredtek a torony erkélyének korlátján.

Menjünk vissza...

– Örülök, hogy végre itt vagyunk, csibi.

De itt nincs semmi.

– De kell, hogy legyen! – kiáltotta vissza Kolos.

Szemét a gyomorkavaró végtelenbe fúrta, és kutatott a formák, az elváló alakok után, kereste a színeket.

Aztán meglátta. Lassan, szinte észrevétlenül derengtek fel az első sárgák, kékek és barnák, majd egyre közelebb értek, megszilárdultak. Nem voltak olyan élesek, mint a város formái, a körvonalakról lesiklott a szem, nem tudta megragadni őket. Minden változott, de nem úgy, mint a hátuk mögött, nyugodt tempóban, tudatuk szeszélye szerint; inkább kapkodva.

Mi ez?

– Egy álom.

Kié? – kérdezte Vali.

– Még nem tudom. De megnézzük – mondta Kolos, és kilépett az erkélyről a fortyogó, változó mélységbe.

Bántotta a szemet a felületek puha bizonytalansága, a színnek kiugró fénye a szürke árnyalatok között. Az árnyékok vagy nagyon sötétek, vagy nagyon világosak voltak, és egyszerre, egységesen változtatták mélységüket. Egy erdőben álltak, magas, semmibe bolyhosodó koronájú fák között, amelyek a távolban sötétségbe olvadtak. Nem a szem vesztette el a formájukat, hanem feloldódtak, elhomályosultak.

Csak a közvetlen környezetük látszott élesnek.

Kolos egy darabig csak állt, és vizsgálta az erdőt, a levélnek látszó, pislogó szemeket az ágak végén, a szürke törzseket, az avarszínű földet, mely közelebbről megsejmlélve perzsaszőnyegnek bizonyult.

Hol vagyunk? – kérdezte Vali.

Kolos nem vesztegette az idejét arra, hogy válaszoljon. Érezte, hogy itt egy másik elme működik, hasonlóan ah-

hoz, amikor a városban épületeket emelt és utcákat forrasztott terekké; egy idegen, erős, de formálható tudat. Nem gyermeké volt, de annak érződött: hatalom, fókusz és cél nélkül, mely csapongva kimerül a kacsintó fák és a köztük kanyargó fényes, csillagokkal telehintett út életre hívásában.

Kolos próbaképpen belekóstolt az álomba, és éjszakát festett az égre. Először még érezte az ellene szegülő akaratot, aztán a másik tudat, az álmodóé, jámboran meghunyászkodott előtte, és hagyta, hadd szálljon rá az erdőre az éj.

Elmosolyodott.

Valahol mélyen volt egy sejtése; ez hajtotta, amikor Evelynnel beszélt, ez tűnt ki abból, hogy Valihoz kötődött. Szerette volna megragadni ezt a gyanút.

Van időm kísérletezni.

Megállt az erdő közepén, felemelte a karját, és mint egy karmester, nekilátott, hogy a fejében megőrzött minta alapján új szimfóniát írjon az álomhoz. A gazdatudat engedelmesen követte az utasításait, és Kolos kamarazenekarává szelídült.

XIII. fejezet

KÍSÉRTETEK

Max tudta, hogy dolgoznia kéne, a táblázatok formázásra vártak. Nem nézett körül. Hallotta, hogy a másik szobában Deissinger telefonál. Lena az asztal fölé görnyedt, ujjai úgy kopogtak a billentyűkön, akár a tavaszi zápor.

Megnyitotta a képet, bár közben már önmagát szidta. *Nem lenne szabad egyfolytában ezeket néznem*, gondolta.

Meséld egy függőnek, fintorodott el, és rábámult az arcképre.

Ritkán készített portrét. Az emberek túl gyakran változtak, túl rövid időre villant csak fel az énjük, hogy elkap hassa a lényegüket. Az épületek mások voltak, hagyták, hogy körbejárja, megfigyelje őket. Kivéve a várost.

Afet sem egészen olyan volt, mint az életben, de még ez volt róla a legjobb kép. A haja szoros copfban, kicsit zavarosan nevet a kamerába, mintha már szeretne odébb menni, eltáncolni a lencse rezzenéstelen pillantása elől.

Max gondolataiban Afet már elfordult; megdörgölte az ornyergét, mint mindig, ha zavarban volt valamiért, az-

tán megint visszanézett a válla fölött. A szeme csillogása megváltozott, már nem a kamerát nézte, hanem mögötte az embert, és nevetett.

Kicsit távolságtartóan, de nevetett.

Francia, gondolta Max, és gyorsan átkapcsolt a Quark dokumentumra. *Meg fogok örülni.*

Ettől kuncognia kellett.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Lena, és abbamaradt a billentyűkattogás.

– Semmi.

Hát persze, semmi.

Elfojtotta a kuncogást, de érezte, hogy belője tovább remeg a néma nevetéstől.

A város megmoccant Max körül. Rozsdaszínű hullám futott végig a falakon, és omladozó vakolatú bérházak jelentek meg a hideg üzletközpontok helyén. Max összevonta a szemöldökét, és megállította a terjedő változást, még mielőtt elérte és elhagyta volna.

Az utca végében fekete alak tűnt fel. A nap alacsonyan világított mögötte, és rőt fénybe vonta körvonalait. Mintha lángolt volna, s teste elszenesedve baktatna Max felé. Ahogy közeledett, lassan színek jelentek meg a ruháján, és ábrázata is elvált az árnyaktól. Mosolya fekete félhold volt az arcában.

Megállt Max előtt.

– Köszönöm a segítséget – mondta.

– Segítséget?

Kolos talányosan rámosolygott.

– Amit múltkor mondtál. A mások álmáról.

Max sunyinak látta a fiú mosolyát.

– Nem értem, miért mondd. Különbem sem hívtalak.

– Keresztbefonta a karját, és ellenségesen nézett Kolosra.

A fiú elhúzta a száját.

– Azt hiszem, értem, milyen elv alapján kerülnek ide az emberek. A város a veszteseké.

– Mivel fogalmad sincs az életemről, kicsit merész ez a kijelentés, nem?

Kolos végigmérte.

– Csak rád kell nézni! Még nálam is kevesebbet éltél.

– Elég nagy ez a város – mondta Max, és reszketni kezdett. – Tűnj el innen!

– Felőlem vegetálj tovább – vont vállat Kolos, és elindult. – Lúzer.

– Ne csinálj úgy, mintha te nem tennéd ugyanezt! – kiáltotta utána Max reszketve. – Mi mást keresnél itt? Ez a vesztesek városa, te mondtad!

– Nem, én halott vagyok – fordult vissza Kolos komolyan. – Nagy különbség. Másrészt én képes vagyok arra, amire ti nem. Mióta vagy itt? Tíz év? Húsz? És mégsem jöttél rá, hogy van határ és átléphető? – Csettintett. – Szánalmas vagy. Mind a hárman szánalmasak vagytok.

Kolos elsétált. Max utána bámult, szeretett volna rádönten egy házat. Ehelyett azonban leült a járdára, átölelte felhúzott lábát, és térdére hajtotta fejét.

Sokáig nem mozdult. Csak a halk léptekre pillantott föl.

Sárga kabát suhant el a sarkon, hosszú lófarok libbent utána. Max összerándult.

Afet!

Felállt, és követte. A kezét hóna alá szorította, nehogy ugyanaz legyen az álom vége. Nem mintha ez segített volna. Múltkor sem bírta visszatartani a kényszert.

Afet céltudatosan sietett az utcán. Most már nem jött, ha Max hívta, keresni kellett, vagy várni, amíg magától felbukkan egy sikátorban vagy egy téren. Ha megpillantot-

ta a férfit, a tekintete elsötétült, és sietősebbre fogta a lép-teit. Max előbb-utóbb így is mindig beérte.

Utánarohant. Érezte a lány illatát a levegőben, követte a kanyargós utcákon át.

Afet bevárta az egyik sarkon. Leszegett fejfel állt, és he-vesen zihált. Amikor meghallotta Max lépteinek kopogá-sát, felnézett.

A férfi megtorpant. Valami megváltozott, más lett. Ta-lán Afet, talán ő.

A lány hátrasöpörte homlokából a fekete fürtöket, és kihívóan nézett Maxra.

– Mostantól én követlek – mondta halkán, hangja mégis betöltötte az utcát, megrezgettette az ablakokat. – Mostantól... én kereslek.

Max egy lépést hátrált.

Afet lágyan, szomorúan elmosolyodott.

– Mostantól én öllek meg.

Afet elindult Max felé, s léptei egyre gyorsultak. Elszán-tan, ökölbe szorított kézzel rohant felé, aurát vont köré az alkonyi nap. Akár egy lángoló puskagolyó, haja sötét tűz-ként lobogott utána, és a férfi dermedten várta a becsapó-dást. Nem próbált menekülni.

Aztán Afet dühös, csalódott kiáltással keresztülorohant rajta.

Max megpördült. A lány alakja aranyló füstként rohant tovább, majd szétoszlott a levegőben. A férfi nézte, ahogy az utolsó szikrákat is elnyeli a naplemente, aztán megrogy-gyant a térde.

XIV. fejezet

ÁLMOK

Egy réten vágta át. Oldalt erdő árnyéka vetült a zöld fű-re, amely elfeküdt a könnyű szélben, és fényes hullámok futottak végig rajta. A hátuk mögött összezárult a gyeptenger, mintha lerázta volna magáról Kolos lába nyomát. Vali súlytalan volt, akár a szellő.

Egy ház állt egy domb tetején. Fehérre meszelt fala vi-lágított az éles napsütésben. Ablakai üresek voltak.

Ez az álom más, mint a többi.

– Hogy érted?

Erősebb, mondta Vali, aztán elhallgatott. Nem tudta, mit mondhat el Kolosnak.

Gyorsabban felértek a dombtetőre, mint a valóságban lehetséges lett volna.

– Olyan, mint a tükörországbéli kert – jegyezte meg Ko-los, és Valin átfutott a melegség. A könyv még mindig ott volt a polcán, benne a kiszínezett Szecs-kó-képekkel. Együtt olvasták a nagy kanapén. Vali a jobb oldalt mindig kétszer, mert annyi volt gyorsabb Kolosnál.

Igen, egészen olyan.

Kolos ezúttal nem torkolta le.

Beléptek a házba. A tapasztott vályogfalakon fakeretes, hímzett képek függtek. Szemben sötét pincelejáró ástított rájuk, akár egy torok. Kolos habozott egy keveset, aztán megindult lefelé.

Ne!

– Kuss!

Az ismerős letorkolásra Vali meghúzta magát, és némán sodródott Kolos után. A fiú léptei nem visszhangoztak, és a sötétség elnyelte, mintha olvadt csokoládéba merült volna. Aztán halk kattanás hallatszott, és feltárult egy ajtó.

Kék fény áradt a lépcsőre. Kolos a szeme elé emelte a kezét, aztán lassan leengedte, és belépett. Az ajtón túl vízzel teli kápolnabelső derengett, és ahogy Kolos belecsobbant, a lusta áramlatok elkapták, és beljebb sodorták. Amikor meglepetten felkiáltott, a buborékok szikrázva bugyborékolnak felfelé, mint megannyi üveggolyó.

A boltíves oszlopok mögött két gótikus ablak volt a falba vágva; azokon áradt be a fény, mely ferde pászmákban vetült a vízbe, és megvilágította az oltár egyik szárnyát. Csillagként fénylő mécsesek ragyogtak a kőtáblán.

Kolos megpördült a vízben.

Milyen gyönyörű...

– Nem sokáig – mondta Kolos, és a hangjába mintha árnyalatnyi szomorúság kúszott volna.

Ebből is várost csinálsz? Nem lehetne meghagyni így?

– Te magad mondtad, hogy erősebb, mint a többi. Szükségem van rá, hogy rólam álmodjon.

De hiszen annyira szép!

– Te is szép vagy, Vali – húzta el a száját Kolos. Levegőgyöngyök lebegtek felfelé. – Ez mégsem akadályoz meg.

Miben? – kérdezte Vali szorongva.

– Semmiben – jelentette ki Kolos, aztán elkomorodott, és intett. A keze által keltett hullámok elmosták a fényeket és az oltárt, és nem maradt más, csak a szürkés-kék homály.

Az álmok közti határon átzuhanás gyomorforgató volt, mintha egy karmos kéz túrt volna zsigereikbe; pedig csak a képek villódtak émelyítő sebességgel. Figyelmeztetés volt, kényelmetlenségből faragott sorompó, amely bárki mást visszatartott volna.

Bárki mást? Ők azt sem tudják, hogy az álmoknak is vannak határai, gondolta Vali, és Kolost követve beleszágulott a burjánzó képrengetőbe.

Az első, amit megérezett, az idegenség volt. Egyik vagy másik zagyvaság között nehéz különbséget tenni; de ahogy az ember saját álma minden örülete ellenére is ismerősnek és kényelmesnek tetszik, a rémálmai pedig személyesre szabottnak, úgy hullanak szét a nem neki szólók.

Vali ritkán álmodott rosszakat. Időnként üldözték, de akkor sem érezte azt a szorítást, mint most, az idegen elmékbe lépve. A forrongó, végtelen hatalmat sugalló álmok fenyegetése rátelepedett. Itt egy másik akarat működött, és másik lélek táruult fel.

Egy iskolateremben álltak. Szürkés fény kúszott be az ablakokon, akár egy folt a beázó falon. A padokban felnőttek ültek, valamennyien kábellel rákötve egy plafonra szerelt gépre. A műanyag kigyó a tarkójukból kunkorodott elő, mint egy fekete köldökzsinór. A tanári asztal mögött egy ősz hajú néni horgolt hosszú, hófehér sálát.

Kolos az egyik ablak előtt állt, árnyéka rávetült a lehajtott fejű tanulókra. Vele szemben, tágra nyílt szemmel egy

középkorú nő bámészkodott. Körvonalai nem voltak olyan fényesek, elmosódóak, mint a többi alaké, és amikor a tanterem lassan megnyúlt, és étkezővé változott nyugodtan falatozó diákokkal, csak ő maradt a helyén változatlanul.

Az övé az álom.

– Gratulálok, Watson – mondta Kolos.

A hangjára a nő összerezzent, és rájuk pillantott. A tekintetében meglepetés.

– Meghoztátok a kakukkot? – kérdezte.

– Úristen, kész szerencse, hogy a ti álmodok rendezett – fintorodott el Kolos, és intett.

Az étkező ajtaja kitérült, és napfényes utca jelent meg a nyílásban.

– Itt a világ vége? – kérdezte a nő.

– Az – válaszolt neki Kolos, és az emberek kezdtek kifakulni.

A nő körvonalaait eltörölte egy láthatatlan kéz, mintha csak zsírkrétával lenne felrajzolva, és ő is beleolvadt a város áttetsző lakosságának arctalan tömegébe.

A falak és házak kisimultak, ismerős, bár változó minőségű tájatba nőttek.

Ez a mi városunk.

– Nem egészen. Még mindig a másik álmában vagyunk – mondta elgondolkozva Kolos. – Csak elvékonyodott a fal.

Mire jó ez?

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik. – Kolos fölnevetett. – Bár ez esetedben nem valószínű.

Miért?

Kolos nem válaszolt; figyelme újra az álom felé fordult, s körülötte lassan megváltoztak a díszletek.

Miért?

– Miért? – kérdezte Roland.

– Mert klassz érzés. Felpörget – mondta Gábor értetlenül.

Az ég kék. Ő itt Évi, aki a barátnőm... Az élet nehéz. Amit ma megtehetsz... Közhelyzacskó, gondolta Vali.

A lomhán úszó felhőket nézte az égen, ahogy rojtos szélük feloldódik a kékben. *Ha én nem akarok totál egyértelmű dolgokat mondani, mert más mondanivalóm nincs, hát akkor kussolok.*

– Vali?

– Muszáj válaszolni rá? Előbb te.

Roland a hasára hengeredett, és a Felvonulás tere nézett. A szemközti irodaház úgy festett, mintha megereszkedett volna, és valaki hosszú szívósálakat tekert rajta körbe. Üvegkocka derékban behúzva.

– Mert ezt is ki kellett próbálni. A sziklamászás sem rossz, amikor csapatban megy az ember, de abból nem lehet megélni.

– Na mert mi halálra fogjuk keresni magunkat... – vetette közbe Gábor.

– Nem fogunk rosszul keresni – szakította félbe Roland higgadtan. – Mindenesetre nem érzem munkának. Mintha megtarthatnám a hobbimat, és még érdekelt is másokat.

Vali kezdte érezni a hideg földet, pedig leterítette a kabátját. Az apró göröngyök nyomták a derekát, de nem fészkelődött el jobban. Jólesett volna belesüppedni a földbe.

– Vali?

– Ennyi volt? – kérdezte Vali.

– Nem szeretek róla beszélni – vallotta be Roland. – De rátok kíváncsi vagyok.

– Hol van Évi? – kérdezte hirtelen Vali.

– Azt mondta, dolga van a városban. Venni akar valamit. – Gábor is a hasára feküdt, és tépdesni kezdte a löhe-revirágokat. Hurkot hajtott a szárukból, és megpróbálta kilőni a virágfejeket. – Majd holnap találkozom vele.

– Aha.

Egy virág puhán Vali arcára esett.

– Na!

– Kíváncsi vagyok rá, az emberiség hány százaléka szokta kiszopogatni a virágból a nektárt. Mondjuk az akácból meg az árvacsalánból – tűnődött Roland.

– Praktikus dolgokon töröd a fejed, haver – röhögött fel Gábor.

– Legalább gondolkozik – mondta Vali, és behuntya a szemét, mert túl fényes volt az ég.

– Ezt hogy érted?

Vali ajka megfeszült. Két kérdés, észlény: Ki Évi legjobb barátja? Kinek vette fel az új, rózsaszín bugyit? Mert szerintem nem nekem. Az öltözőben láttam.

– Sehogy.

Gábor tovább lődözte a virágokat. Vali folytatta:

– Én azt szeretem, hogy olyankor nincsenek gondok. Mindegy, mire gondoltam korábban, vagy mi jön elő később, ha már leereszkedtünk a földre... fent minden csak a mutatóujjból áll. – Vali halkán beszélt, a narancsszínű ragyogásnak a szemhéja belső felületén. – Semmi, amit ilyen intenzíven él meg az ember, nem lehet felesleges. Szeretem, ami fent van. Totális függés. Totális bizalom. Szeretem, hogy a fele vagyok egy egésznek... hogy a másik felemben teljesen megbízhatok. És tudom... hogy ha akármi történne velem... pedig ami odafönt van, nem lehet ugyanaz, mint az élet többi része... mégis elhiszem, hogy odafönt sűrítve van minden, az érzések, gondolatok...

Sóhajtott, és kinyitotta a szemét. A tavaszi nap beleragygott a pupillájába, és Vali a sajtósra újra leeresztette a szemhéját. Zöld fények ugráltak előtte.

– Szeretem, hogy fent minden egyszerű. A kötés, a feladat, a veszély... azt hiszem, attól, hogy a sitzen mi van, néha úgy érzem, itt lent is számíthatok ugyanerre az egyszerűségre. Pedig... – Elakadt a lélegzete. – Itt lent semmi nem egyszerű, senkire nem hagyatkozatsz feltétel nélkül, még a veszélyek is ismeretlenek... Ott fent... mindig... ketten vagyunk. Itt lent... mindig egyedül...

– Hé... – hallotta messziről Roland hangját. – Nem kell sírni, nyugi... nyugi...

Zöld fény a szemhéján.

– Nem tudom, mi jött rám – mondta Vali, és felült. Zsebkendőjét keresett. – Bocs.

Hát erről beszélek. Tudom, mi jött rám. Tudom, de most idelent vagyunk, és egyikőtök sem ért egy fikarcnyit sem.

A fiúk zavart és értetlen arcába nézett, aztán belefújta véleményét a zsebkendőbe.

Általában vártak egy keveset, mielőtt a város elemészette volna az eredeti álmot. Minden egyes áthullás egy új tudatba elszorította a torkukat. Néha szép volt a kép, néha ijesztő, időnként pedig egyszerűen értelmetlen. Vali megfigyelte, hogy Kolost legalább annyira érdeklik a mások álmai, mint őt, és minél tovább elodázza az átformálást.

Ha szólni mert, Kolos azonnal, dacosan eltörölt mindezt, így hát megtanult hallgatni.

Várta, hogy a szürkeség oszoljon, és felderengjen a következő világ. Találgatta, vajon rémisztő lesz-e vagy lágy – ha ezen törte a fejét, akkor nem érezte annyira egyedül magát az örülettel.

Mert ez örület.

A köd szétoszlott, és egy pillanatra felvillant egy ismerős arc. Behunyta szem, boldog mosoly, szétterülő haj, finom ráncokkal borított bőr. Szeretet érzése, szétsugárzó csillag a hason.

Aztán a házak súlyosan és erőszakosan szétzilálták a képet.

Kolos az egyik háznak támaszkodott, és lehajtott fejjel zihált. A térde megroggyant; talán túl hirtelen volt a váltás.

Ez anyu volt! – kiáltotta Vali.

– Fogd be a pofád! – förmedt rá Kolos, de jóval erőteljesebbül, mint máskor. Keze ökölbe szorult.

Anyu volt! Hogy lehet?

– Csend!

Anyu! – kiáltotta Vali némán a házak közé. Könnyek nélkül zokogott, akár egy kísértet.

Észre sem vette, hogy Kolos is ezt teszi.

XV. fejezet

FORGÁS

Vali fejében figyelmeztetésként már megjelent a feszítő érzés, pedig még mindig csak az első sör felénél járt. Múltkor egy egész korsóval ivott meg, mielőtt rosszul lett volna. Ezért inkább félretolta a magas poharat, és rágyújtott – a sörhöz hasonlóan ez is másoktól átvett szokás volt. Az asztalra könyökölt, és nézte a többieket. Talán csak az italnak volt köszönhető, de az arcok és a hangok kissé eltávolodtak tőle, mintha egy kút fenekéről kavarnának fel.

Először nem tudta, miről beszélnek a társai; csak aztán tudatosult benne, hogy a jövőről, a trapéz utáni időről.

– Nyitunk majd egy kocsmát – mutatott körbe Gábor a régi fényképekkel teleagatott boxon.

– Ilyet? – kérdezte Évi fintorogva, és mellé bújott. Felhúzta a lábát a padra, és ő is rágyújtott egy cigire.

– Nem – szögezte le Roland. – Másmilyet. Nem pincében lesz; vagy ha igen, akkor lesz légcserélős bigyónk... –

csak a kezével mutatta, hogy valamilyen berendezésre gondol. – És olyan lesz, mint a cirkusz. A lámpákat ráteszszük a színpadra. Az alsó szint...

– Lesz alsó szint? – vetette közbe Évi.

– Lesz – nyugtatta meg Roland, és szinte ráhasalt az asztalra, úgy magyarázott. – Az alsó szint mennyezetét egy helyen kivesszük, és a helyére felakasztunk egy hálót. – Évi nevetett. – Meg színes lámpák is lesznek, az asztalok meg körbe, mint a porond körül.

Vali a száraz cigifüstöt ízlelgette, és azon töprengett, hogy vajon rosszul lesz-e, vagy hogy émelygése egyáltalán a sörnek köszönhető.

– És minden pénteken...

– Minden este – vágott közbe Gábor, akivel Roland szemmel láthatóan már megtárgyalta a dolgot.

– ...Minden este hívunk valami vendéget, egy fellépőt. Kis műsorszámmal.

– Mind tulajok leszünk? – kérdezte Évi, és szórakozottan simogatta Gábor karját.

Roland bólintott.

– Meg pincérek, cicám – nézett le a lányra Gábor. – De időnként mi is fellépünk majd.

– Mivel? A színpadra rátettétek a lámpákat.

– Majd kitalálunk valami talajszámot, amit még bírni fogunk vénen is.

Egy kicsit elhallgattak, belegondoltak harmincas éveik „öregségébe”, és amikor tovább folytatták a tervezetést, Vali lemaradt a közvetlen jövőnél.

Azt akarta tudni, vajon ő eljut-e idáig. Mennyi időt ad neki Kolos, míg történik... valami. Pontosan nem tudta, mitől is fél, csak valami alaktalan és névtelen rettegés suhant át néha a tudata felszínén. Borzongott. Megpróbálta

kitalálni, mire törekszik Kolos, de nem értette az elmúlt napok történéseit.

Az álmok megint kezdtek homályosak lenni, mint pár hónapja, amikor még nem magasodott a város az ébrenlétten túl. Kolos azonban mindig, mindenhol vele maradt. Vali azt megértette, hogy időnként kilépnek a városból, és a zavaros képek, amiket látnak, a mások tudatából kicsírázó álmok. De nem jött rá, mit keresnek ott. Csak annyit tudott, hogy Kolos egyre elégedettebb, és ez zavarta.

Tudta, hogy lemaradt valahol, hogy értenie kéne, mi történik, és zoknijába csúszott bogáncsként marta az érzés, hogy miközben ő lapul és értetlen, addig Kolos átírja a jövőjét.

A cirkuszra tette fel az életét. Már a közös kocsmáztatása is távolinak és kényszermegoldásnak tűnt, szükséges, de az előző élettel fel nem érő váltásnak, amit el kell fogadni, mint elkerülhetetlent. Azért tanult, azért küzdött, hogy ott lehessen fent, és hallja a taktusok végén a tapsot. Abban a másik világban, ahol nem az érettségi a legfontosabb, hanem Roland keze, ahogy megragadja, és a pörgés, a csillogó és diadalmas forgás a levegőben, a „megcsináltam” bűvös mámore. A fellépések közti nevetés, az edzések egyre növekvő lazasága; az álom, hogy egyszer csak kirázzák a ruhájuk ujjából a mutatványt, és utána nem lepődnek meg rajta, csak mosolyognak: „mi tudtuk.”

A másik oldalon, a nézők világában nem érezte jól magát. Hanyagolta a tanulást, mert volt fontosabb; de ha valami oknál fogva kénytelen lenne a porondon kívüliek életét élnie, elveszne. Pontosan tudta, mire képes, és azt is, mennyire gyűlölné bármi mást.

Kolos pedig azzal fenyegette, hogy elveszi tőle a jövőt, amit elképzelt magának.

Vali ujjára ráégett a cigaretta. Gyorsan a hamutartóba dobta a csikket, és felpillantott. A többiek még mindig bele voltak merülve az álmodozásba. Vali szája megkeseredett, bár ez talán csak a ciginek volt köszönhető. Nem szólt bele a beszélgetésbe. Tudta, hogy a közösen szőtt és a valódi álom közül melyik az erősebb, és valahol mélyen már kezdett lemondani az elsőről.

Hazafelé átsétáltak a kivilágított Margit hídon. A Duna fekete vizén aranyhalként csillantak meg a város fényei, és egy uszály hosszú, sárga V-t húzott a folyóra. Bár későre járt, autók suhantak el mellettük, fényszórókkal festve meg őket.

Évi és Gábor egymásba kapaszkodva nevetgéltek, időnként összedugták a fejüket. Roland és Vali között két lépés távolság feszült, mintha kimérték volna.

– Múltkor találkoztam egy lánnyal – mondta Roland. – A balettosok közül.

Vali ránézett. Roland feje sárgán csillogott a lámpafényben, akár egy aranyszobor.

– És?

– Tök fura, de azt mondta, hogy mi biztos nagyon bevállalós népség vagyunk, mert fel merünk menni olyan magasra, és nem félünk. – Roland nevetett.

Vali is mosolygott. *Bevállalósak? Mi?*

– Mihez képest – mondta.

– Na persze. Mondd csak, sok hülyeséget csináltál már?

– Ki nem? – kiáltott előre Gábor.

Vali elgondolkozott.

– Egyszer elfutottam egy HÉV elől. Úgy értem, nem előtte, hanem előle. Végig a síneken, és hallottam, hogy csikorog meg sípól mögöttem.

– És miért? – kérdezte Roland.

– Akkor poénnak tűnt. Kolos nem hitte, hogy meg merem csinálni, úgyhogy megcsináltam. Nem mert otthon beárulni aztán. Kíváncsi vagyok, vajon ezért volt-e... hogy ezért került-e a villamos elé. Sokat gondolkoztam ezen. Szerinted lehetséges? – Vali kicsit hallgatott, aztán hozzátette: – De amikor futottam a HÉV elől, már féltem.

– Akkor nem is vagy bevállalós – táncolt elé Roland. – Tudod, mi a bevállalás? Amikor nem gondolkozol, csak jön egy ötlet, és megcsinálod. Érted?

– Azt nem meggondolatlanságnak hívják?

– Egykutya. Figyelj!

Roland a fehérre festett korláthoz lépett, és könnyedén átlendült rajta. A másik három egy emberként vetette magát utána, de aztán megtorpantak. Roland a korlát túloldalán, a híd lábfej széles peremén állt, fél kézzel kapaszkodva. Kabátját csattogtatta a szél.

– Na, erről beszélek – kiáltotta vissza nekik.

– Én is – nevette el magát Vali.

Roland megfordult, és nekidőlt a korlátnak, de a kezével elengedte. – Nos, bevállalós vagy, kiscsaj?

Vali a fejét rázta, de közelebb lépett. Roland hamiskásan nézett rá, és ettől, mintha megcsiklandozta volna valami belülről, röhögnie kellett.

– Igen... Igen!

Átgördült a keskeny korláton, és megállt a peremen.

– Ha jön egy ötlet... – kezdte Roland.

– Tudom – fojtotta belé a szót Vali, és háttal fordult a hídnak. Jobb kezével a korlátot markolta, a ballal Roland kezét, és lassan kidőlt az éjszakába.

Volt egy pillanat, amikor a fiú ellentartott neki, de aztán lassan követte a mozdulatot.

A Duna végtelenbe nyúló ajtónyílásként húzódott előttük, rajta a hidak fényes reteszeivel. A nedves sötétség visszanézett rájuk, és mintha távolodott volna a két part. Akármilyen volt is az ajtó mögött, őket hívta.

Hajukat tépte a szél, kezükbe belevágott a korlát fémpereme, súlyuk a hullámok fölött függött, és egy pillanatra mindketten sebezhetetlenek és végtelenül bátrak voltak.

Ha később el is múlt, az a perc az övék volt a Duna fölött.

Otthon Valiből kitört a lázadás. Könnyebb volt az anyjával ellenkezni, mint Kolossal: az egyik problémát értette, a másikat nem.

– Nem megyek veletek étterembe! – vetette oda, és ki nyitotta a hűtő ajtaját.

– De már volt róla szó múlt héten! – Az anyja sápadt volt, csak a két orcáján látszott egy-egy nagy, piros folt, ahol kiütkezett rajta az idegesség. – Mi az, hogy csak úgy meggondolod magadat?

Vali benézett a hűtőbe. Találomra kivett pár dobozt; meg se nézte, micsodát.

– Menjete el ketten romantikázni, nekem ehhez nem kell asszisztálnom. Megy nektek magatoktól is – mondta a paradicsomoknak.

– Kamaszdac.

– Tizenhét vagyok, jövőre dolgozom, aligha nevezhetsz kamasznak – emelte fel a hangját Vali.

– Szerinted talán felnőttként viselkedsz? Tudod, hogy számítottunk rád. Úgy csinálsz, mintha egy vendég lennél a házában!

– Nem szeretem Miklóst.

– Nem is ismered! Egyszer sem próbáltál beszélgetni vele. Direkt zárkózik el tőle.

– Ja – egyenesedett fel Vali, és a polchoz lépett. – Biztos direkt.

Az anyja keresztbefonta a karját.

– Nincs kenyér. Nem vettem – jelentette ki diadalmas kegyetlenséggel.

Vali ránézett. Anyja arcáról eltűntek a rózsák, most csak sápadt volt, és nedvesen csillogott a szeme. Ahogy beszívta az ajkát, és összeráncolta a homlokát, jóval öregebbnek tűnt a koránál, hiába viselt fiatalos, virágos ruhát. Vagy talán éppen azért. Mert nem illett hozzá. Nem volt anyás. *Anyu megöregedett*, futott át Vali agyán. Elcsodálkozott, hogy nem vette észre korábban.

Csengő hangjára rezzentek össze. Utána kulcszörgés hallatszott.

– Kulcsot adtál neki? – támadt rá az anyjára Vali.

– Igen. Összeházasodunk. Nem egy *idegen*.

Vali kinézett a konyhaajtón az előszobába, és megnyalta az ajkát. Miklós belépett, s egyúttal mintha át is lépte volna a félig létező dolgok határvonalát. A lány kénytelen volt észrevenni, kopaszodó fejével, a csendes mosollyal, a mindig kicsit hosszúra növesztett körmökkel és Old Spice illattal együtt. Az úr, amit a félresikló pillantásokkal alkotott, többé már nem volt üres tér. Továbbra sem tetszett neki; de most már viszonyulnia kellett hozzá. Az anyja és a virágos ruha, a fodrok alatt domborodó has miatt.

– Rendben. Megyek – szólalt meg Vali, és megfogta az asztalra kipakolt két dobozt.

Az anyja sóhajtott. – Hamarabb is dönthetnél volna. Megvárunk. Azokat add ide! Majd én elteszem.

Vali nem köszönt Miklósnak, hanem besurrant a szobájába, még mielőtt a férfi megszólíthatta volna. Lerángatta magáról a tréningnadrágot, és előkotort egy farmert meg

egy fölsőt a szekrényből. El volt szánva rá, hogy nem fogja élvezni az estét, de úgy vette, mint egy kötelességet. *Ki fogom bírni.*

Kilépett a szobából, és felvette a falatnyi hátizsákot.

– Szia! – Hagyta, hogy Miklós megpuszilja az arcát, de aztán elhúzódott. – Felőlem mehetünk.

Amikor az anyja és Miklós megfogták egymás kezét a lépcsőn, nem fordította el a tekintetét, mint máskor. Érdeklődve, hűvösen nézte az összefonódó ujjakat, és kereste magában a helyet, ahová a férfi elérhetne. Valamit, ami más, mint a közöny.

Miklósnak volt autója, egy nagy Audi, amelyet a Bécsi kapu előtt hagyott a parkolóban. Vali lemaradt a felnőttek mögött, és visszanézett az Uri utcára. Az este árnyékokat küldött a kapualjakba. A kövek és sarkok két gyerekre emlékeztettek. Apró lábak visszhangja lapult a macskakövek között. Miklós nem tartozott ehhez a világhoz; a lány részben ezért is nézett át rajta. Kilógott a múltból épített álmokból, és valami más ígérését hozta magával.

Vali nem volt biztos benne, hogy továbbra is ragaszkodni akar a múlthoz. Az épp eléggé kapaszkodott bele ábrándok nélkül is. A kérdés megmaradt: hagyja-e Miklósnak, hogy felrázza az álomból. Most talán megmentené egy ébredés.

Elfordította fejét az Uri utcáról, és a két felnőtt után tekintett.

Az Audi hátsó ülésén aztán elterpeszkedett, és tíz perccel korábbi idegességét feledve figyelte a beszélgetést. Újnak tűnt a hang, amit az anyja használt – vagy csak ilyen sokáig nem vette észre?

– Foglaltál asztalt?

– Azt hiszem, igen. Ha mégsem, akkor odébb rakok pár vendéget a kedvéért. – Miklós megszorította Vali anyjá-

nak kezét, aztán a sebváltó után nyúlt. A női ujjak azonban maradtak a kézfejen.

– Milyen volt a napod, Anna? – hallotta még Vali Miklóst, aztán a motor felmorajlott, és...

...a tenger tajtékja felcsapott a lábára. A cipője átázott.

A város kiépített mólói közti homokos partszakaszon állt vászoncipőben, térdnadrágban. Ökölnyi kagylók heverték a fehér fövényen. Sós illat tolt az orrába.

Vali megpördült, de sehol nem látta Kolost. A város furcsának tűnt nélküle; nagyobbak, valódiabbnak tetszett. A színek telten ragyogtak a parti kávéházak ernyőin.

– Hol vagy? – kiáltotta bele a tenger zúgásába. Ismét ráloccsant egy hullám, érezte bokáján a víz és a visszasodródó homok húzását. Meglepte a visszhang, ami a magas házakról visszaverődött.

– Vagy... vagy... vagy... vagy...

Lába kezdett belesüllyedni a fövénybe, ahogy a víz kimosta alóla a homokot, ezért elindult a korzóra vezető lépcső felé. Furcsa volt annyi szellemként átélt éjszaka után érezni a testét, a súlyát, ahogy a talpára nehezedik.

Felhágott a homokkal befűjt fokokon, és végignézett a szellemalakokkal tömött kávézókon.

– Kolos? – kérdezte, de nem érkezett válasz, sem hallható, sem hallhatatlan.

Lassan mosoly lopózott az ajkára. Nem értette, hogyan történhetett, s ezért ajándéknak fogta fel a pillanatot. Ismét egyedül volt, körülötte...

...homály és be villanó utcalámpák.

– ...de nem értem, hogy jutott ez az eszedbe – hallotta az anyja fátyolos hangját. – Persze jólesik, de... sírsz, kicsim?

Vali érezte, hogy nedves az arca. Odanyúlt, és letörölte a könnyeket. Zavarodott volt. Az előbb még a tengerparton állt. Most pedig ismét az Audi por- és fenyőszagát érezte.

– Mit mondtál, anyu?

– Hogy hiszen mindig itt vagyok. Persze, az utóbbi időben kevesebbet foglalkoztam veled... de ezért is örülök, hogy most eljöttél velünk. – Az anyja hátracsavarodott felsőtesttel nézett rá az ülés támlája felett. Zavart mosoly ült az ajkán.

Vali összeráncolta a szemöldökét. A visszapiillantótükörben látta, hogy Miklós hátranéz, de tapintatosan nem szól semmit. A férfi bekapcsolta a Bartókot, és látszólag a zongoraversenyre figyelt.

– Anyu... és én mit mondtam?

– Csak azt, hogy hiányoztam... de nem értem... mi a baj, kicsim? – Odafordult Miklóshoz. – Ne haragudj, kérlek.

– Minden rendben, beszéljétek meg nyugodtan. Én úgyis az útra figyelek.

Vali megpróbált gondolkozni. Álmodott az imént, de mégis beszélt közben? Miért mondta volna az anyjának, hogy hiányzott?

A bizonyosság úgy siklott végig a testén, mintha lenyelt volna egy jégkockát.

Kolos.

– Semmi baj, anyu – jelentette ki merev ajakkal. – Csak úgy eszembe jutott. Szeretlek.

– Én is... de ezt már mondtad – mosolyodott el az anyja, és megérintette Vali térdét. Miklós kicsit feszengett a vezetőülésen, de egyik nő sem törődött vele.

– Mondtam volna? – kérdezett vissza színtelen hangon Vali. – Feledékeny vagyok.

Az anyja visszafordult, és ismét Miklóséra tette a kezét.

Vali hátradőlt, és nagyon szeretett volna elszívni egy cigarettát. A doboz nála volt, de se az anyja, se Miklós nem tudták, hogy dohányzik. *Lehet, hogy itt az ideje, hogy megmondjam*, futott át rajta, de ez nem volt olyan fontos, mint az, *amiért* cigizni akart.

Szinte teljesen bizonyos volt benne, hogy Kolos beszélt az anyjával, míg ő a tengerparton volt. De hogyan cserélhetett helyet vele? Nem tudta, mit gondoljon. Furcsának tűnt ez az érzelgősség az utóbbi napok fenyegetései és a kurta-furcsa letorkolásai után. Mintha két Kolos lett volna, de Vali ironikus módon ezt az elesett, szentimentális testvért értette jobban. A másik volt az idegen.

Némán ülte végig az utat az étteremig, és utána is szótlan maradt. Amikor az anyja vagy Miklós megpróbálták bevonni a beszélgetésbe, csak kurtán válaszolt, spórolt a szavakon. Az étvágya azonban nem ment el, így evés ürügyén némán hallgatta a felnőttek csevegését.

– Ma, amikor kint voltam a mosdóban, bejött a Halmai – mesélte Miklós. – Ott zokogott a mosdónál. Meghalt a betege a műtét előtt. Roppant kínos volt. Nem akartam kimenni a fülkéből, hátha zavarja, hogy hallottam, aztán meg már furcsán vette volna ki magát, ha egyszer csak kilépek. Megvártam, amíg elmegy.

Vali anyja a fejét csóválta.

– Oda kellett volna menned hozzá.

– Később oda is mentem. Már a folyosón. Akkor mesélte. Fiatal beteg volt, alig harminc.

Elgondolkozva nézte a bor aranyát.

– Számodra is megterhelő, ha ilyesmi történik.

– Hm. Igen. – Miklós jó darabig nem mondott semmit, aztán bocsánatkérően felemelte a poharat. – Ne haragudj, Anna. Nem a legjobb téma.

– Nem zavar – mondta Vali anyja, de nem mosolygott.
– Inkább mesélek valami furcsát. – Miklós kortyolt a borból. – Általában teljesen átlagos álmaim vannak, műtétről, papírmunkáról, a szokásos marhaságokkal, de a mai teljesen más volt. Először valami hülyeséget álmodtam, hogy bent voltam a főnökömnél, és mindenki búcsúztatott valakit, aki bohócálcot viselt... aztán egy városban találtam magam, a kollégák sehol, csak egy nagy, üres, átlátó fickókkal teli utca és tér, olvadozó házak, és a tudat, hogy valaki másnak az álmába keveredtem. Félelmetes volt. Tudod, mintha elrabolták volna a testemet.

Csikorgás hallatszott, és Vali tányérjáról kiugrott a bélszín.

– Vali! – szólt rá az anyja.

– Bocs – dőfte bele a villát a lány a húsba. A mozdulat lehorgonyozta a kezét, elrejtette a remegést.

Szóval így. Miklós volt az egyik, akinek az álmában jártunk.

Eszébe jutott az anyja felvillanó, meztelen teste, és elvörösödött.

És a többi álom? Vajon hányan vannak még?

Nem kérdezte meg magától, miért ment át Kolos mások álmaiba, hogy elplántálja a város képét. Csak sejtette, de nem akart most szembesülni a tudással.

Segítség kell.

XVI. fejezet

IGAZOLÁS

Evelyn a telefont nézte. Előtte ott hevert a notesz, benne a régi ismerősök és családtagok neveivel. A betűk idegenül néztek fel rá. Nem volt köze hozzájuk; kereste a köteléket, ami megmagyarázná, miért hívja fel őket, de nem találta. Pedig emlékezett rájuk, a mozdulataikra, a hangjukra, egy-két viccre, amit tőlük hallott – ám ez mégsem volt elég, hogy a kagyló után nyúljon. Phil nevénél habozott, már megérintette a műanyag gombokat, de aztán visszahúzta a kezét.

Még ráér, gondolta.

Tudta, miért tétovázik, és torz fintort vágott. Attól félt, ha felhívja Philt, vagy bárkit az ismerősök ijesztően rövid listájáról, még valóságosabb, fenyegetőbb lesz, amit mondhatna. Ők sem tudnának vigaszt nyújtani neki, ahogy a pizzás sem. Evelyn úgy érezte, azáltal, hogy telefonál, végleg elismeri, hogy meg fog halni. Nem akart belenyugodni. Még semmi nem volt biztos.

Ott volt Kolos. A fiú tudta a választ, de nem mondta el; ki tudja, miért. Evelyn gondolatban visszapörgette a leg-

utóbbi beszélgetésüket. Felidézte azt a pillanatot, amikor Kolos úgy döntött, nem árulja el a titkát. Evelyn biztos volt benne, hogy a fiú csak az utolsó pillanatban gondolta meg magát. Mert eszébe jutott valami.

Valaki figyel, mondta... de kicsoda?

Evelyn biztosan érezte, hogy itt a válasz, de nem bírt rájönni, mi lehet a kulcs.

Kínézett a MacLeay Street szürkeségére. Árnyalatnyi vörös csillogás telepedett meg az erkélye korlátján, és hosszabbak lettek az árnyékok. A forgalom moraja томпán szivárgott be a csukott üvegajtón keresztül.

Evelyn visszanézett a telefonra. Még *nem*, döntötte el, és elhessegette a saját magának szóló hazugság felett érzett bűntudatot. A noteszt nyitva hagyta.

Felállt, és ruhástul leheveredett az ágyra. Most nem volt szüksége altatóra; anélkül is csontjába, húsába itta magát a fáradtság. Az ágytakarón feküdt; érezte a durva pokróc szálait a tarkóján. Felnézett a mennyezetre, a lelógó, poros, zöld ernyős lámpára, és behunyta a szemét. Nem tudta, minek, de hívta az álmod. Megszokta a menekülést.

A szokottól eltérően nem a tengerpartra, hanem egy térre érkezett. Egy kovácsoltvas padon ült kétemeletes, sötétszürkére vakolt, lyukas ereszcsonátornájú házak gyűrűjében. Erősen esteledett, és zuhogott az eső.

Evelyn piros esőkabátot viselt, de feleslegesen, mert nem érték a cseppek; a bőrétől egy milliméterre megszűntek létezni. Szárazon és száralmasan ücsörgött a sötét záporban. Az utcalámpák világítottak, de fényük beteges és jelzésszerű volt; nem oszlatta el az árnyékokat. Evelyn lenézett a lába mellé: kis, fehér kalapos gombák ütötték fel fejüket a macskakövek közti repedésekben. Amikor körül-

nézett, látta, hogy a sötét, nyitott ajtók küszöbén és a távolba vesző síkátorokban szintén sápadt gömbök derengenek a homályban.

Burjánzó gombák mindenütt.

Evelyn a fényes, sima esőkabátot nézte, és azon gondolkozott, miért van még mindig pirosban.

Minek? – tűnődött, és szeretett volna szürke lenni, mint az ég, a házak és az aszfalt. Nyomtalan és igazi, akár az életben. Már majdnem összeszedte a bátorságát, hogy évek óta először feladja az álarcát, és ugyanaz az öregember legyen, mint odakint, a sydney-i szobában, akinek ruhástul alvó testén időnként végigfut egy-egy fényoszlop bevetülő sugara.

Azonban valaki megszólalt mellette:

– Miért eső?

Evelyn összerendezte, és felnézett. Kolos állt a pad mellett, ő is szárazon. Vibrált körülötte a szétfreccsenő és elszistergő esőcseppek burka. A fiú kihúzta a kezét a zsebéből, és komolyan vizslatta a nő arcát.

– Azt hiszem, tudom – mondta aztán, amikor Evelyn nem szólt semmit, csak vádlón visszapillantott. – Sajnálom.

Evelyn felhorkant. – Legalább te ne mondd ezt!

– Igazad van, én sem tudom, milyen – ült le mellé Kolos. – Túl hamar meghaltam, mielőtt még tudatosult volna bennem, hogy mi lesz velem. Csak megtörtént. – Egy pillanatra elhallgatott. – Tudni rosszabb lehet.

A hangja őszintén csengett.

– Ezen nem lehet változtatni – mondta rekedten Evelyn. – Ami utána lesz, azon még igen. Ha elmondanád...

– Nálad nem működne – vágott közbe Kolos. – Felesleges elmondanom. Én kockáztatnék, te nem nyernél semmit. Ami velem történt, egyedi.

Evelyn torka elszorult. Kolos nem pillantott félre, mint azok, akik hazudnak. A szeme mély volt és együttérző. *Egy halott sajnál!* – futott át Evelyn agyán, és a szája elkínzott mosolyra húzódott. *Aki akkor is élni fog, amikor én már meghaltam.*

– Mit kockáztatasz? – kérdezte inkább. Szeretett volna elkanyarodni a lelke legsötétebb zugaiba vezető gondolatoktól.

– Nem mondhatom meg. – Kolos zavartan elfordította a fejét, aztán történt valami az arcával. Egy pillanat alatt átfutott rajta a düh és a gyűlölet méregerős keveréke. – Szeretnéd tudni, mi? Szeretnél tőlem megszabadulni? – Kis szünet támadt, de a fiú ugyanolyan feszült maradt. – Hallgass és hagyd békén!

Kolos feszültsége csak apránként csökkent. A vállá megereszkedett, ahogy kiszállt belőle az indulat, és bocsánatkérően Evelyn felé fordult, aki dermedten ült mellette.

– Nem hozzám beszéltél – szólalt meg Evelyn. Nem kérdezett.

– Nem.

– Kihez?

– Aki figyel... aki mindig velem van. Bár azt hiszem, most megsértődött – mondta Kolos.

– Miatta nem? – kérdezte tárgyilagosan Evelyn.

A fiú csak bólintott, és a mozdulatából Evelyn látta, hogy ezen később sem tud változtatni.

Felesleges volt kapaszkodnom, gondolta. Akár bele is törődhetek, mint azok, akiknek csak ébren-élete van.

Hallgattak az esőben, és nézték a lassan növekedő pöfetegeket a macskaköveken. Mindketten maguk köré burkolták a sötét gondolatokat, melyek még jobban kioltották a holdezüst lámpafényt. Végül Evelyn sóhajtott, és hátravetette haját.

– Ez nem segít.

– Mi?

– Ahogy itt ülünk – mondta a nő, és megérintette Kolos kezét. – Te halott vagy, én halott leszek, és mindketten nagyon akarunk valamit, ami nem lehet a miénk. – Elkínzottan mosolygott. – Felejsük el.

Maga sem tudta, miféle készítés hatására, de kinyújtotta a kezét, és kisöpörte Kolos homlokából a hajfűrtöket. Végigsimított a halántékán, akár egy anya, és elszorult a torka. Nagyon régen nem érintett meg senkit.

– Felejsük – hagyta rá Kolos, és ránézett. Evelyn keze megtorpant a fiú arcán. Az eső sistergett a háztetőkön.

Valami megváltozott a levegőben. Kolos bőre szinte égette Evelyn ujjbegyeit. Amikor a nő megszólalt, a korábbi, lemondó hang átadta a helyét valami újnak:

– Gyerek voltál, amikor meghaltál? – kérdezte Evelyn a „Te sosem voltál még nővel?” helyett. Kíméletesebbnek érezte.

Kolos bólintott.

– Ne érh hozzám – mormolta, de nem túl meggyőzően, és amikor Evelyn keze lehullott az arcáról, megfogta.

– Furcsa – mondta Evelyn –, de ez egyáltalán nem zavar. Amikor megint összenéztek, már nem esett.

Nem hagytak maguknak időt, hogy kiderüljön az ég, maradtak az ónszürke fellegek alatt, egy poros, grafitszín tapétás szobában, a sebtében odaálmodott ágyon. Kolosnak új volt a csók, az érintés, Evelynnek pedig új volt nőként érezni a csókot, a simogatást. Lázasan kutató ujjakkal cirkáltak a hajlatokban, keresve valamit, amit nem leltek sem ölelésben, sem a nyelvek játékában, sem a hosszú karmolásban a gerinc vonala mentén. A ruhákat nem gom-

bolták ki; azok csak leolvadtak, és ők ketten a szürke fényben megnézték egymás álomból szőtt testét.

Akarták az érintést, de Evelyn már nem tartotta fogva Kolos tekintetét, és a fiú sem az övét; valami mást, egymáson túlit kerestek mindketten, és a szemükben egyszerre lobogott a vágy és a csalódottság, hogy ugyanazok, és lényegében semmi nem változott.

Egyetlen pillanat volt csupán, amikor ismét egymásba kapcsolódott a tekintetük, amikor Evelyn először érezte meg nőként, ahogy egy férfi magáévá teszi, és Kolos is rácsodálkozott az érzésre, amit a halála ellopott előle, és amibe életében nem tudott belenőni – de aztán megint jött a láz, a marcangoló egymásban-kutatás, és az álmotestek éhsége.

Evelyn egyszerre érzett gyönyört és ürességet. Talán Kolos is sejtette, amit ő: ez csak pótcselekvés, önző igazolása annak, hogy még élnek, és még dacolnak egy náluk nagyobb erővel. De ahogy tépték egymást a szürke lepedőn, Evelyn tudta, mennyire aprók, és hogy végső soron ez nem más, csak pusztá álom.

A csúcspont pedig a felébredés.

XVII. fejezet

SZALTÓ

Vali becsengetett, és végignézett a körfolyosón. A csorba kövekkel fedett gang erősen lejtett az udvar felé, a korlátok befelé hajoltak. Alul sárga műkövek csillogtak a hajnali eső után.

– Ilyen számot kéne csinálnunk – mutatta Vali, amikor Roland ajtót nyitott neki. – A lakók leugrálnának a korlátról, a házmesterek meg elkapnák őket.

Roland még pizsamában volt. Lenézett a szürke reggeli fényben derengő udvarra.

– Akkor az első emeleti korlátra fel kéne feszíteni egy hálót, különben kampec. Ez megvan húsz méter.

– Nem, annyi nincs – bámult le mellette Vali.

– De tizenöt biztosan.

Egy darabig egymás mellett állva, összeszoruló vállal nézték a lenti kis virágágyást a kitett, levegőző szobanövényekkel, aztán Roland ellökte magát a korláttól.

– Az őseim meg Robi már elmentek melózni. Nekünk meg van egy óránk indulásig.

Vali kiegyenesedett.

– Akkor menjünk.

Roland becsukta az ajtót maguk mögött, és elvette Vali kabátját.

– Tulajdonképpen miért nem este jöttél?

– Akkor mindenki itt van nálatok – hajolt le Vali, és kifűzte a cipőjét. Ott hagyta valahol a rendetlen halomban, a bakancsok, köröm- és futócipők társaságában. Rolandék-nál minden kellemesen, otthonosan egymás hegyén-hátán volt, míg náluk mindent takaros glédába rakott az anyja.

– Ühüm – felelte erre Roland. – Külön oka van, vagy megint titkolózol?

Vali vállat vont.

– Neked van interneted.

– Tudtam, hogy érdekből kellek – Roland átvágott az előszobában felhalmozott ruhákon meg cipőkön, és belépett a bútorokkal és különféle holmikkal telerakott nappaliba. – Na gyere! Titkos pornóoldalakra vagy kíváncsi?

Vali nevetett, és a fejét rázta. Roland máris kezdett oldani valamennyit a feszültségéből.

A fiú felkapott a kacatokkal telezsúfolt ebédlőasztalról egy zacskót, és Vali kezébe nyomta.

– Nesze, orális keksz.

– Van másmilyen is?

– Ja, az intravénás Győri Édes. – Roland besétált a szobájába, az előző napi ruhákat félretolva helyet csinált Valinak az ágyon, majd bekapcsolta a számítógépét.

A lány érezte, hogy még meleg az ágy. Roland csak most kelhetett fel. A holmija még össze sem volt pakolva. A párnán kihajtva egy könyv. Heisenberg, kinézetre valami fizikai értekezés. A lány összekulcsolta a kezét, és várta, amíg a gép felzúmmög, és feltűnnek képernyőjén az első betűk.

– De ugye, nem gáz, hogy eljöttem?

– Jókor jut eszedbe megkérdezni – nézett rá Roland, és leült a számítógép elé. Mintha ma reggel látta volna Valit először. Nem tetszhetett neki, amit észrevett, mert az arca elfelhősödött. – Mi bajod van? Most sem mondd el?

– Rosszul alszom.

– Segíthetek? – kérdezte őszintén Roland.

Vali elgondolkozott. Szeretett volna mondani valamit Rolandnak, feladni egy kicsit az elmondhatatlanból, de nem tudta, hogyan fogjon bele. Nézte a fiú rövidre nyírt haját, a kis copfot a tarkón, a szürke pizsama testmeleg ráncait, és arra gondolt, mennyire idegen az a világ, amit mostanában él meg, és mennyire nem képes szavakba önteni. Végül megrázta a fejét.

– Ha tudom majd, hogy mit, szólok.

Roland elhúzta kicsit a száját, de nem válaszolt. Elindította a böngészőt, és átadta a helyét. Amikor Vali leült, a fiú levetette magát az ágyra, és tenyerébe támasztotta állát. A lány magán érezte a tekintetét.

– Mit keresel? – kérdezte Roland, Vali feszült arcát nézve.

– Egy srácot.

– Hm.

– Nem úgy, ahogy gondolod – tette hozzá Vali, bár maga sem tudta, hogyan gondolja Roland. – Német.

Megnyitotta a német telefonkönyvet, és kiválasztotta a várost. Dortmund. „*Akkor Maxhoz laksz közelebb. Ő dortmundi.*” Ezt mondta a sötét hajú nő, Evelyn, akivel Kolos lefeküdt. Vali elhessegette az emléket. Zavarta, hogy végig kellett néznie.

Ne légy álszent. Talán amúgy is végignéztél volna.

– Na?

Vali Rolandra nézett.

– Megvan? – kérdezte a fiú. Az ajtón besurrant a macskája, és felugrott az ágyra.

Vali a képernyőre pillantott. Begépelte a nevet. *Mauritz*. Erre emlékezett; így mutatkozott be az a sötét hajú férfi, a harmadik lakó, aki még nem volt Kolos szövetségese, és a legutóbbi találkozás alapján nem is lesz.

– Úgy tűnik.

Két Mauritzot talált, noha egyik sem volt Max; talán a szülők nevéen volt a lakás. Elővette a zsebéből a noteszt, és Roland egyik folyós tollával felírta a telefonszámokat és a címet.

– Kösz – állt fel a gép elől.

Roland felült, és letessékelte a macskát az ágyról. Az ágynemű ráncai között megcsillant az üveggömbje.

– Ugye, most nem akarsz elmenni? Nem megyünk együtt órára?

Vali a zsebébe sülyesztette a noteszt. Rámosolygott Rolandra.

– Amíg átöltözöl, elszívok egy cigit a gangon.

Odakint a korlátra könyökölve várt. A lepöckölt a hamu lassan szállingózott lefelé. A fenti tetőről szikrázó gyöngyként csöpögtek le a vízcseppek. A málló falakon a lepergett vakolat hosszú, csíkos mintát alkotott, mely túl szabályosnak tűnt, és Valiba egy pillanatra belehasított a félsz, hogy ez talán az álombeli város, és a valóság valahol messze van. De aztán Roland megérintette a vállát.

– Mire gondolsz?

Vali megborzongott. Egy szívdobbanásnyi időre Kolos leheletét érezte a tarkóján.

– Roland... ha mondanék valamit, ami furcsának tűnik... mintha egy idegen lennék... ne sértődj meg rajta. Nem én leszek az – mormolta Vali, és Roland vállának döntötte fejét.

– Mit szívsz, te tök? – vette ki a kezéből Roland a cigit, és beleszívott. – Pedig ez sima mentolos vacak.

Vali elhúzta a száját, de aztán elmosolyodott. – Nem baj, ha nem érted – fordult szembe Rolanddal, és megkínálta cigarettával.

– Kösz, olyat nem. – Roland egy kicsit hallgatott. – Tényleg csak a net miatt jöttél?

Vali mosolygott, és vállat vont; a mozdulata egyszerre volt szabadkozó és engesztelő.

– Ma igen – és amikor Roland elvigyorodott, játékosan belebokszolt a vállába.

Vali letelepedett a telefon elé, és a tévékapcsolóval lezorította a notesza lapjait. Szíve neki-nekifeszült bordáinak, fülében hangosan dübörgött a vér. Melege volt. Nézte a két nevet, a címeket, a mellékük írt országhívószámot. *Anyu tudni fogja, hogy külföldi számot hívtam*, gondolta. Az anyja mindig megnézte a telefonszámlát.

Azt sem tudom, ki ez az ember.

Leste a két Mauritzot a vonalas lapon, mintha a nevek megelevenedhetnének, hogy segítséget nyújtsanak neki.

De ki más? gondolta, és eszébe jutott a tengerpart, ahol ugyan felügyelet nélkül jelent meg, de közben a saját teste felett elveszítette az uralmat. Megborzongott. *Erre gondolt, amikor azt mondta, elveheti tőlem! Mi történik, ha odafönt, a trapézon dönt úgy, hogy helyet cserél velem?*

Felemelte a kagylót, és tárcsázta az első számot.

Nagyon hosszú ideig kattogott a vonal. Aztán egy re-
csesgő női hang beleszólt a kagylóba:

– Hallo?

Vali torka száraz volt. Végül megnyalta a száját, és megkérdezte:

– Ist Max da?

Kis csend támadt. Vali már majdnem lecsapta a telefont idegességében, amikor a nő ismét megszólalt:

– Ja. Ein Moment.

Hosszas, szívdobogással teli hallgatás után felhangzott egy férfihang. Nem volt ismerős, de a telefon annyira recsegett, hogy nem is lehetett volna az.

– Wer sind Sie?

Vali behunyta a szemét, és beszélni kezdett.

XVIII. fejezet

HARCOS

Max orra a víz alá merült. Mivel a füle is a felszín alá került, hallotta, amikor a kieregetett levegőbuborékok elpatannak. Egy darabig ezt hallgatta, és dédelgette magában a nyugalmat, ami rátelepedett. Amikor elfogyott a szusz, kicsit kiemelte a fejét a vízből.

Az utóbbi időben megritkultak az álombeli találkozások Afettel. Kicsit csalódott volt, de ugyanakkor meg is könnyebbült. Bár a lány nem emlékezett arra az esetre, amikor Max Onur arcát öltötte fel, a férfi keze már a látványától izzadni és remegni kezdett, és elfogta a bűntudat. Legutóbb nem is várta be Afetet, hanem sarkon fordult és elmenekült, fallá tapasztva maga mögött a város utcáit.

A változást a kiadóban és otthon egyaránt észlelték. Max az ébrenlétben nyugodtabb, csendesebb lett, apátiába merülve dolgozott a gép előtt. Deissinger nem szólt semmit: nem küldhette el pihenni, mert Max mindent pontosan elvégzett, amit kértek tőle, sőt, egyfajta csendes elszántsággal vetette bele magát a munkába, csak éppen a

kollégáival nem beszélt többet a feladat megértéséhez szükséges pár szón túl.

A telefon csörgése behallatszott a fürdőszobába. A hab alig észrevehetően megrezzent – vagy csak a képzelete játszott vele? Csak *akarta*, hogy megmoccanjon?

Az ajtó kivágódott, és Max vizet fröcskölve felült. Maga elé kapta a kezét a víz alatt. Sonia egy pillantást vetett rá, mosolyogva megvonta a vállát, és kinyújtotta felé a telefonot.

– Keres valaki – suttogetta.

– Kicsoda?

– Nem tudom. Lány.

Sonia megfordult, és Max habos kezében hagyta a telefont. A férfi vörös arccal a húga után nézett, aki elfelejtette becsukni az ajtót. Vagy nem akarta behajtani, hadd halljon mindent. Soniát sosem feszélyezték a titkok. Az anyjához hasonlóan teljes nyugalommal járkált a lakásban meztelenül, és Maxra sem volt tekintettel, holott tudta, hogy a bátyját zavarja a női test látványa, vagy az, ha meglesik.

Max a füléhez emelte a kagylót, és beleszólt:

– Ki maga?

Akadozó lányhang szólalt meg, kicsit bizonytalanul lávirozva az igeidők között.

– Nem ismersz, nem találkoztál velem személyesen. Kolos testvére vagyok. Vali.

Max visszaereszkedett a vízbe.

– Láttalak az álomban. Tudod, miről beszélek, ugye? Te voltál az?

– Igen – mondta Max. Érezte, hogy meglódul a pulzusa. Még sosem beszélt a való életben senkivel, akinek köze lett volna az álmokhoz. Olyan volt, mintha valaki meg-

érintette volna meztelen agyát, hogy rámutasson az egyik rejtett lebenyre.

– Nem ismerek mást, aki segíthetne – a hang remegett.

– Te tudod, miről beszélek. Nem tudom irányítani az álmot, csak Kolos. De ő elvette a helyemet.

Max nem értette, miről beszél a lány, de a sürgetést értette, és ösztönösen válaszolt rá.

– Segítek – mondta.

– Köszönöm! – Nagy, recsegő sóhaj hallatszott a telefonban, aztán egy kérdés: – Hogyan?

Max elgondolkozott, aztán felállt a kádban.

– Várj egy picit!

Kinyúlt, és becsapta a fürdőszobaajtót. Nem hallotta Soniát, de nem kockáztatott. Különben is, zavarták a nyitott ajtók.

– Honnét telefonálsz?

– Budapest. Magyarország.

– Ide tudsz jönni?

– Oda? – kérdezte a lány. A hangja megint elszürkült. – Nagyon messze van.

– Az anyám és a húgom jövő hétvégén elutaznak a nagybátyámhoz. Akkor tudnánk beszélni. – Max leült a kád szélére. A lába reszketett az izgalomtól. Nem tudta, ki ez a lány, de a telefonhívás túl különleges volt ahhoz, hogy végiggondolja, mit mond. – Ha az álommal van bajod, tudok segíteni.

– Nem tudom, nem lenne-e jobb, ha most mondanám el, mi a baj.

– Szerintem ehhez nem elég a telefon – jelentette ki Max, és átfutott rajta egy hőhullám az idegességtől. – Tudod a címemet? Vagy megadjam?

– N-ne. Megvan.

Csend támadt. Max kivárt.

– Azt hiszem, el tudok menni – szólalt meg végül a lány.

– Keresek egy buszt vagy vonatot. Ki tudsz jönni elém?

– Ha megmondod, mikor érkezel – válaszolt Max, és végigsimított nedves combján. – Talán te is tudsz majd segíteni nekem.

A lány élesen beszívta a levegőt, aztán idegesen felnevetett. – El sem hiszem, hogy elmegyek Dortmundba, hogy beszéljek egy vadidegennel. Nem szoktam ilyesmit csinálni.

– Nem minden idegen veszélyes – mosolyodott el Max.

– Gondolom. – A lány kis szünetet tartott. – Majd hívlak, ha megvan a menetrend.

Miután Max letette a telefont a ruháskosár tetejére, arcáról lassan leolvadt a rámerevedett mosoly. Belegondolt a beszélgetésbe. Egy hét múlva megérkezik valaki, akit nem is ismer, de olyan segítséget vár tőle, amelyet nem biztos, hogy meg tud adni neki.

Miért mentem bele? – kérdezte magától. Talán a hangja miatt. Olyan kétségbeesett volt. S talán egy kicsit más is. Megpróbálta felidézni a recsegően átszendülő hangot. Ahogy az emlékezetét erőltette, úgy lett egyre biztosabb: Olyan hangja volt, mint Afetnek.

Max hazafelé menet megint a törökök utcája felé kanyarodott. Mindig reménykedett benne, hogy talán megpillantja Onurt; ugyanakkor félt is tőle. Összekeveredett előtte az álom: Afetet várta a sarkon, és kereste a városra utaló apró jeleket a házakon, amik elárulhatják neki, hol is van valójában. Néha megpróbálta rákényszeríteni az akaratát az utcára, és csak akkor hagyta abba a lüktető halántékú idézést, amikor semmi nem változott, s ő kénytelen volt rádöbbedni, hogy ami körülveszi, az a valóság.

Egy olyan valóság, amelyben Afet halott, és sosem volt az övé.

A törökök utcája is a zöldövezetben húzódott, de a kerítések és a házak még egy régebbi kort idéztek. Régi Volkswagenek és Trabantok parkoltak a kocsifeljárókon. Több kertben is ruhát lengetett a szél, és az ing-vitorlákba akaszkodva rángatta a kifeszített szárítóköteleket. A házak falához bicikliket támasztottak.

Max az utcán végignézve megpillantotta a kertet, ahová berántotta Afetet... *mikor is? Az álomban?*

Úgy ment el a tujabokrok mellett, hogy nem akart oldalra nézni, de aztán mégsem állta meg: szeme sarkából odapillantott. Valami sárga villant fel a zöldben, és a lélegzete elakadt. Megtorpant, és pislogva benézett az ágak között. Egy pillanatra azt hitte, Afet kabátjának szegélyét látja, de aztán kibontakozott egy játékdömpér, és nem értette, miért csalta meg ennyire a szeme.

Elhátrált a bokortól, és most már azt is látta, amit korábban nem: a fűnek más a színe, nem is tűnik olyan puhának, és bokrokból is kevesebb van, mint álmában. Hibásnak érződött a kert, de nem tudta megváltoztatni.

Max állt az aszfalton, és várt, hátha mégis feltűnik Afet az utca végében.

A szél rezgett dzsekije kapucnijában. Táskája húzta a vállát. Néhányan elhaladtak mellette, furcsa pillantást vetettek rá, aztán eltűntek az utca másik végén, vagy a házaikban.

Amikor megpillantotta Onurt ingben, farmerben, elnyújt tornacipőben, vállán az elmaradhatatlan tokkal, ráébredt, hogy tulajdonképpen nem is Afetet várta. Hiszen a lány halott. Csak egy álom volt, hogy esetleg mégis felbukkan. Onur azonban nagyon is valóságos lehetőség.

A török észrevette Maxot, de az arcán nem látszott semmiféle érzelm. Nyugodt léptekkel ment tovább, fél kézzel a tokja szíját markolva, hogy le ne csússzon a válláról. Magabiztosan jött, mint aki pontosan tudja, mire számíthat önmagától és a világtól. Max résnyire húzott szemmel nézte, és felgyűlt benne az epe.

Ez volt az, amit Afet megtalált Onurban, de hiányolt belőle? Ez a pökhendi magabiztosság, a konok céltudatosság?

Amikor Onur közelebb ért, összekapcsolódott a tekintetük. Felismerték egymást. A török higgadtan, és kissé értetlenül nézett vissza Maxra, aki azon kapta magát, hogy ökölbe szorul a keze.

Mielőtt Onur továbblépett volna, Max megszólalt.

– Na mi van? Már nem is köszönsz?

Onur megállt, bocsánatkérően elmosolyodott.

– Szervusz. Ne haragudj, nem emlékeztem rád.

– Afet barátja vagyok – szűrte a szót Max.

A török arcáról leolvadt a mosoly.

– Tényleg – mondta fátyolos hangon. – Most már emlékszem.

– És Afetre emlékszel? – kérdezte Max hirtelen. – Emlékszel rá úgy, mint én? Tudod, ki volt egyáltalán?

Onur visszanézett rá, és Max érezte, hogy előnti a hőség.

– Igen, emlékszem – felelte tömören a török, és a válaszában sűrítve benne volt mindaz, amihez Max két év alatt sem tudott hozzáférni; amit Onur minden erőfeszítés nélkül, csak azáltal, hogy létezett, leszakított.

Max elvörösödött.

– Te rohadék! – mondta, és Onur arcába ütött. Az első ökölcsapás váratlanul érte a másik férfit, mert hátrabiszoklott a feje, de aztán dühösen villogó tekintettel felemelte állát, és Maxra nézett.

– Hagyd abba! – szólt rá komolyan.

Max még egyszer lesújtott, de Onur elkapta a karját, és kicsavarta.

– Én is megüthetnélek – közölte Onur. – De nincs rá okom. Neked van?

Azzal megszorította Max csuklóját, és elengedte. Amikor hátralépett, a szája sarka megvetően megrándult.

Max nem ugrott neki még egyszer. Majd az álomban visszaadja, kamatostul. Lehajtotta a fejét, és megvárta, amíg Onur eltűnik az utcasarkon.

Majd álmodban visszakapod, ígérte. Sikoltozni fogsz.

Max magára rántotta a viharfellegeket, akár egy köpönyeget, és végigvonszolta őket a városon. A házak kiegyenesedtek, megfeketedtek. Valami baljós, línéával húzott kíméletlenség sugárzott belőlük. Üvegek csillogtak, utcák futottak látszólag a végtelenbe, üresen és hidegen a jeges felhők alatt.

Nem álmodott volna, ha nem muszáj; de tudatának ajtaján minden éjjel bekopogtatott a város, kéretlenül feltepte a zárat, és erőszakkal behatolt a férfi gondolatai közé. Miután azonban már bent volt, Max lett az úr, és ő eltökölte, hogy *nem* fogja jól érezni magát. Hideget akart és rideg falakat, téli, szélbe karmoló faágakat.

A főút végén, amin gyalogolt, egy gótikus templom állt, homokkő lépcsőjén piros folttal. Max állta megfeszült, és a tornyokon fémes csillogás futott végig, mintha lemállott volna sárga bőrük, s kivillanna az acélsontváz. Minden lépéssel, amit feléjük tett, elfeslett egy lágy ív, és kibukkant alóla egy éles kiszögellés. Az üveglakok kéken villogtak a szemébe. Mire odaért a lépcsőhöz, tornyos, rideg géppalota emelkedett fölé.

Evelyn nem állt fel a lépcsőről, csak maga alá húzta a kezét, és ráült a tenyerére. A fémfokok hidegek lehettek.

– Erre mi szükség volt? – kérdezte. – Kolos nem fog örülni.

– Majd helyreállítja. – Max lepillantott a piros kardigánt és csipkeruhát viselő nőre. – Ha érdekli egyáltalán. Nem nagyon láttam. Egyszer, mindösszesen.

Evelyn vállat vont. Lecsúszott róla a kardigán, de nem kapott utána.

– Biztos más álmokban járka. Majd megunja.

Maxnak eszébe jutott a lány a telefonból.

– Tudsz róla, hogy van testvére?

Evelyn érdeklődve pillantott fel rá.

– Nem mondta. Miért?

Max már-már válaszolt, amikor rádöbbsent, hogy fogalma sincsen, miért kérdezte.

Állt a nő mellett, és megint feltámadt benne a feszengés, ami mindig előtört, valahányszor Evelyn közelében volt. Szeretett volna egy lépéssel odébb lenni, vagy kettővel, vagy a város túlsó végében. Inkább visszakérdezett:

– Hogy értetted, hogy más álmokban járka?

– Rájött, hogy átmehet. Ügyes – Evelyn arcán pír futott át. – Talán húsz éve még magam is megpróbáltam volna... azt hittem, lehetetlen, pedig csak nehéz.

– Ő mondta így?

– Ő... de most... már nem érdekel annyira. Mit keresek odaát? Nekem ez a város is elég – halkult el Evelyn hangja, és a lépcsőkorlátnak támasztotta a hátát. Feneke alá szorított kézzel, előreugró vállal úgy festett, mint egy rosszul összeszerelt kirakati bábu.

Max nem figyelt rá. Lenyűgözve forgatta elméjében a gondolatot: *más álmában járnai*.

– Nem mondta, hogyan csinálja?

Evelyn meglepetten nézett fel rá.

– Nem kérdeztem.

– Öreg hiba – jegyezte meg Max. Hirtelen izgatott és türelmetlen lett. Elméje mélyéről előrángatta Kolos arcának képét, és erőszakosan rákényszerítette az akaratát, hívta, hogy jelenjen meg. Szél támadt, és a lepergett sárga vakolat száraz nyárfalevelek halmává változott, majd felkavarodva elszállingózott. Felfelé hullott az avar, mint egy fordított eső, és aranyló felhővé állt össze odafönt.

– Max!

– Hm?

– Kolost hívod?

Max csak bólintott.

Evelyn felállt a lépcsőről, lesimította szoknyáját, és kopogó léptekkel elindult lefelé. – Akkor én megyek.

Max egy pillanatra felhagyott a hívással. Értetlenül nézett a nőre. – Miért?

Evelyn visszanézett, és arca gunyorossá vált. – Na mégis? – kérdezte talányosan, és faképnél hagyta Maxot. Piros kardigánja lassan beleolvadt a felfelé kavarodó nyárlevelek esőjébe.

Max nem tudott válaszolni Evelyn visszadobott kérdésére, és ez zavarta. Nem szerette az ilyen utalásokat. Mint ha Evelyn, Sonia és az anyja is egy másik világban éltek volna, amelynek szabályait ő nem ismeri, holott ezek megmagyaráznák az összefüggést a kérdés és az előző mondat között. Valamit nem értett, amit a nők igen. Nyugtalanította.

Ezért viselkedett olyan visszafogottan a nők jelenlétében, még a húga előtt is: sosem tudhatta, hogy amit mond, nem bír-e valamilyen különleges jelentőséggel, nem ront-

e el valamit pusztán azzal, hogy válaszol? A hallgatás mindig biztosabbnak tűnt. Afet viszont nem elégedett meg a némasággal, Afet meg akarta érteni.

Max megborzongott, és le kellett ülnie a lépcsőre. Valóban hidegek voltak a vasfokok, amiket teremtet.

Vissza a lényeghez, döntötte el végül, és ismét felidézte Kolos sötét, vállig érő haját, a barna szempárt, a tiszta tekintetet, a mustárszínű kabátot és a kicsit talán túl hegyes állat.

– Gyere! – mormolta maga elé.

De Kolos nem jött. Max még sokáig ült a lépcsőn, aztán az égbe hullott sárga levelek ismét leestek. Fémesen csendültek, mint az aprópénzek. Talán azok is voltak.

Végül megrázta magát, és felállt.

Amit ő tud, én is tudom, tökélte el.

Kínézett magának egy pontot az égen, és azt bámulta meredten. Megpróbálta közelebb húzni, ahogy a házakat szokta rendezgetni maga körül. Jó darabig nem történt semmi.

Akarom, gondolta dacosan. Ha máshol nem is, az akarat ezen a helyen még számított; bár önmaga korlátai itt is megszabták a lehetőségek határait.

A szeme sarkából látta, hogy a házak olvadni kezdenek, de nem fordult oda – továbbra is a pontra koncentrált, azt húzta maga felé. A színek elfolytak mellette, és ahogy közelebb vont a eget, látta, hogy nem is olyan kék, inkább szürke, és sima felülete füstalakok nyüzsgő tömegéből áll. A kavargás arra csábította, hogy fordítsa el a tekintetét, kövesse az elfutó ködnimfákat. Max összeszorította ajkát, és egy rántással karnyújtásnyira húzta a füstfalat.

Tovább nem ment. Kinyújtotta a kezét, és csupán centin múlt, hogy nem érte el a falat. Közelebb nem bírta húzni, ha pedig ő lépett felé, a köd hátrébsiklott.

Eressz át! Maxban felgyúlt az indulat. Belerohant a ködbe, de az elfutott előle. Halántékán kidagadtak az erek, ahogy beleálmodta magát a szürkeségbe, mégsem történt semmi. A lábai az ürességben kapálóztak. Megrettent. Nem tudta, zuhan, vagy repül.

– Eressz át! – rikoltotta.

Kavargó köd és puha füst mindenütt.

Hová?

Amint a kérdés felötlött benne, Max megkönnyebbült. *Hát persze.*

Onurhoz. Onur álmába.

A köd egy foltban tisztulni kezdett, akár egy kinyíló ablak. Színek jelentek meg.

Max átlépett a falon egy tóba, amely acélkéknek látszott a visszatükröződő égbolttól. Ameddig a szem ellátott, fekete ruhás emberek álltak benne. Karjuk lassan lendült. A mozdulataik olyan kimértek, óvatosak voltak, hogy alig csobbant a víz. Fehér madarak szálltak el közöttük, szárnyuk végével felkavarva az iszapos tótükröt.

Max körülnézett. A távolban fekete erdő nyújtotta az ég felé borzas üstökét, és halk csilingelés futott végig a víz felszínén. Előtte egy férfi állt a tóban leengedett karral, csupasz háta nedvesen csillogott.

Maxban megendült a gyűlölet húrja.

Onur!

A török a vizet nézte. Max közelebb lépett, és meglátta a fehéren csillogó, meztelen lányalakot a tó tükre alatt. Afet mosolygott, haja hínárként futotta be a víz felszínét. A keze kiemelkedett, és Onur felé nyúlt.

– Azt már nem! – kiáltotta Max, és haragja felkorbácsolta a vizet. A hangja árkot húzott a tóba, amely abban a pillanatban megtelt vérrel.

A tóban heverő Afet gyöngyfehér testét elsodorta egy hullám. Onur felkiáltott, és utánakapott, de orra bukott. Amikor feltápáskodott, könyéig vörös volt a karja.

Max éles hangon nevetett. A kicsi, erőtlen Onurt leverte a lábáról a hullám, a saját álmát sem volt képes uralni. *Hol van most az erőd? Szánalmas vagy... hopp!* A tóban álló férfiak alakja megnyúlt, tagjaik kifacsarodtak, és lángnyelvként táncolva közelebb húzódtak. Bőrük alatt mozogni látszottak a csontok, dudorok vándoroltak végig a testükön, aztán a fekete ruhások ismét kiegyenesedtek. Mintha csontvázuk Max, a húsuk pedig Onur parancsára mozdult volna.

Hoppá, vigyázz, jönnek a zombik! – kuncogott Max.

Olajos feketeség bugyogott fel teste körül az iszapból, és szétterjedt. Cseppjei a levegőbe ugrottak, és sötét lombokat festettek az égre. Onur szeme tágra nyílt, és barna színe szürkére vált az ijedtségtől.

Max lassan odasétált elé.

– Tudom, hogy hallasz – mondta. – Minden egyes szót, igaz? Bármi történik, bármit láatsz vagy hallasz... tehetetlen vagy az álomban. – Elégedetten mosolygott. – Ez a legrosszabb, ugye?

Max könnyűnek érezte magát.

– Azt hiszem, tudom, miért edzel annyit. Ezt az érzést akarod, igaz? – kérdezte hirtelen. – Biztos.

Körbejárta Onurt, aki megdermedve térdelt a tóban, csak a szeme követte Maxot.

– Micsoda rémálom lehet... a vézna srác visszavág! – Max nevetett, de kacajának kellemetlen hangja volt, ezért abbahagyta. – Erősebb vagyok. – megérintette a halántékát. – Itt én vagyok az erősebb.

Elhátrált, és intett a fekete lángoknak.

– Rajta! – A lángok közelebb mozdultak, Max pedig izgatottan nézte, ahogy ráhajolnak Onur testére.

Halk csobbanást hallott, és felpillantott.

Afet állt a vízben, sárga kabátban, piros pólóban. Farmerje szára sötét volt a nedvességtől.

– Afet! – hebegte Max.

A lány Onurra nézett, aztán tett egy tétova lépést felé. Kezét felemelte, mintha el akarná hessegetni az árnyakat.

– Fölösleges – mondta Max. – Holnap megint itt lesz, és megint megetetem valamivel. Inkább gyere! – nyújtotta kezét Afet felé.

A lány ránézett, és arca elsötétült.

– Miből gondolod, hogy odamegyek hozzád?

Max közelebb lépett.

– Akkor jövök én.

– Hogy megölj? – kérdezte Afet.

Max megtorpant.

– Emlékszel? – A kérdést alig tudta kipréselni a torkán; hirtelen nem kapott levegőt.

Afet arca váratlanul meglágyult.

– Max? Hogy kerülsz ide? Mire kell emlékezniem?

Max elmosolyodott, bár a szíve még a torkában dobogott.

– Semmire. Gyere!

Afet közelebb ment, és zsebredugta a kezét.

– Megbeszéltünk egy találkozót, igaz? Azt hiszem, követtelek...

Max megérintette az arcát. Afet elhúzta a fejét, és összevonta a szemöldökét, aztán felkiáltott:

– Az ott Onur?

A copfja már libbent is, ahogy elfordult. Max elkapta a lány könyökét.

– Ne törődj vele!

Afet visszanézett.

– Mi ez? Mi...? – Az értetlenség lassan eltűnt a szeméből, és keménység költözött a helyére. – Emlékszem! – sikoltotta, és visszalendült. Max szeme felé kapott.

– Afet! Hagyd abba!

Max megragadta a lányt, és ellökte. Afet hanyatt esett a vízbe, és lefröcskölte a férfit. Mielőtt felkelhetett volna, Max már a derekán ült.

– Emlékszem! – sikította Afet könnyekkel a szemében. – Emlékszem! Emlékszem! – A tekintete a férfira szegeződött, és annyira megtelt érzelmekkel, hogy szinte már égett.

– Nem! Nem én voltam! – Max a lány kulcsfontjára tette a kezét, és lenyomta a víz alá. – Nem én voltam... – suttogta sírva.

Afet két fehér keze rákulcsolódott a karjára, szürke buborékok jelentek meg a fekete vízen. Nem látszott az arca, csak valami halvány derengés a felszín alatt, akár egy hal háta.

A buborékok elpattantak a felszínen. Csak Max hallotta az utolsó lélegzettel beléjük lehelt szavakat.

Derékig a vízben ült, lába között Afettel. A háta mögött nedves cuppogás, és halk recsegés. Lassan felállt.

Afet teste fellebegett a felszínre. Az arca nyugodt volt, a szeme nyitva. Max leeresztett karral állt fölötte, és nézte a mozdulatlan, halvány tetemet a vízben.

XIX. fejezet

TEMPÓ

– Mi képzelsz? – kiáltotta Vali a telefonba. A keze reszketett a dühvel vegyes kétségbeeséstől.

– Mi bajod van? – kérdezte értetlenül Max. A hangja távoli volt és kicsit vinnyogó.

– Mit akarsz a bátyámtól? Azt mondtam, hogy Kolos elveszi a helyemet, erre te keresed?

Vali látása elhomályosult; a narancs és barna szőnyeg absztrakt virágmintáiban egy mocsár felszínét látta.

– Honnan tudod? – kérdezte Max.

Vali a szavak után kutatott. Amikor megtalálta őket, azonnal ki is lökte magából, hogy ne égessék a nyelvét.

– Kapcsolatban vagyunk, én őt álmodom, ő meg engem. Nincs semmi, amit tesz, és amiről én ne tudnék. Mindig ott vagyok vele. Még fordítva ez nincs így, de már változik. Betört az életembe, a nappalokba.

Csend támadt.

– Meg akartam tudni, hogyan csinálja – mondta végül Max.

– Nem érdekel! – sikoltotta Vali. Belekapaszkodott Max hangjába, nehogy elveszítse, nehogy Kolos elvegye tőle. A férfi az övé volt. Úgy markolta a telefont, mintha Max karja lenne.

– Jól van – hallatszott Max vonakodó hangja. – Nem beszélek vele.

Vali mély lélegzetet vett. A levegő reszketve szökött ki ajkai közül.

– Jól van.

Megint hallgatás, ezúttal nyugodtabb, ismerősebb feszengéssel vegyítve.

– Mikor jössz?

– Nem... nem tudom. Még nem néztem menetrendet.

– Időben szólj. – Max hangjába valami fölény lopózott.

– Szólok – ígérte Vali, és letette a kagylót.

Összekucorodott a szőnyegen, és hátát a szekrénynek vetette. Nem látta a bútorokat, csak az éjszakai álmot, amelyben valaki más gondolatai között jártak – rét, embermagas virágok, fákról lógó buszfogantyúk –, és aztán megéreztek a hívást, mely átvibrált ébenléten és álmon, és húzta, húzta őket visszafelé.

Vali tehetett róla, hogy végül nem válaszoltak. Kolos öntudatlanul is átvette testvére idegenkedését és haragját, és összeráncolt homlokkal, fogát csikorgatva gyúrta az álmot maga körül.

Nem mehetsz, gondolta akkor Vali halkán, mintha csak a tarkó pihéit borzólná leheletével. Észrevétlen irányítás.

„Nem megyek,” mondta a fiú. „Nem ugráltathat mindenki.”

Kolos lerázta magáról a hívást és a hallhatatlan sutto-gást. Az álom felé fordult, amelyben már kezdték felütni fejüket az első magas házak.

Vali már a második doboz cigarettát szívta az Artista-képző udvarán, amikor Roland odalépett hozzá, és kivette a kezéből.

– Ne haragudj, de ez az enyém.

Vali üveges szemmel meredt rá, aztán biccentett. – Bocs – és beleszívott a kezében tartott szálba.

– Mitől vagy plafonon? – kérdezte Roland, és leült a piros padra az ajtó elé.

Vali vállat vont. Nem mondhatta el anélkül, hogy ne kelljen részletekbe bocsátkoznia, és nem volt kedve nézni a fiú arcát, ahogy az érdeklődést hitetlenkedés, majd vigyorgó lenézés váltja fel. Inkább a falra meredt, és összehúzta magán a kardigánt.

– Anyukád? – Fejrázás. – Egy pasi? – Megvető horkantás.

Roland tekintetét beárnyékolta leeresztett szempillái.

– Mindegy, mindenesetre fent jó voltál.

Vali örömtelenül elmosolyodott.

– Persze. Ha hagynak.

– Miért ne hagynánk?

Valiban hirtelen feltámadt a vágy, hogy mindent eláruljon Rolandnak, kilökje magából az álmokat és Kolost, az összes félelmét, ami felgyülemlett. Elfojtotta, mielőtt elárulta volna magát. Félt attól, hogy a fiú végső soron nem értené meg.

– Fura vagy az utóbbi időben – mondta óvatosan Roland.

– Meglehet. – Vali zsebre vágta a kezét, aztán élénk arccal a fiú felé fordult. – Figyu, átmehetek hozzátok? Meg szeretnék nézni valamit a neten.

Roland felvonta a szemöldökét, aztán vállat vont. – Miért ne?

Hallgattak egy darabig, és fújták a füstöt az ég felé. Bentről zene szűrődött ki, és fémgerendák között visszhangzó utasítások öblös hangja.

– Dortmundba akarok menni – szólalt meg Vali. – El kell intéznem valamit. Meg kell néznem a menetrendet.

– Mauritz? – kérdezte Roland, aztán a lány meglepett pillantására mentegetőzve megvonta a vállát. – Én is láttam a nevet.

– Ja – bólintott Vali, és leverte a hamut. Rámosolygott Rolandra. – Hozzá megyek a hétvégére. Anyámnak azt mondtam, veletek bulizok vidéken. Számíthatok rád?

Roland összehúzta a szemöldökét.

– Baromságot akarsz tenni, igaz?

– Nem, nem baromság. Fontos. Beszélnem kell ezzel a hapsival. Csak nem engednének el.

– Nem csodálom. Ki ez a pasi?

Vali nem tudott válaszolni, ezért csak zavartan vállalt vont.

– Vigyázok magamra – mormolta.

Roland merőn nézte, aztán hátradőlt a padon.

– Hogy te milyen állat vagy – mondta halkan.

– Tessék?

– Ne menj el! – szólt rá Roland. – Ne menj el egy vadidegen pasashoz! Annyi eszed van, mint egy marék lepkének. Múltkor is falaztam, aztán nézd meg, mi lett belőle!

– Az más – mondta Vali dacosan, és az ajka remegni kezdett. Akarta Maxot, a beszélgetést, a megoldást.

– Nem más. Meg fogod ütni a bokádat, kisanyám, és a tököm tele van azzal, hogy aztán én vagyok a kispárnád.

Vali döbbszerűen bámult Rolandra.

– Nézz már körül! Megértem én, hogy nem tetszik minden ebben a világban, de próbálj már felébredni! Mindig

csak nézel, és mégse látsz. Ha elmész egy vadidegen pasihoz, nagy zúrt akasztasz le magadnak.

– Kérlek, Roland... – Vali dühös volt magára a könnyek miatt. – Ez lesz az utolsó.

A fiú mérgesen hallgatott.

– Jó – mondta végül.

Vali úgy érezte, mintha madarak röppentek volna ki bordái közül.

– Köszönöm!

Roland tekintete metsző volt, és Valiban bennszakadt a hálálkodás.

– Te csak ne köszönj semmit. Utálok ezt. Utálok az egészet. Néha téged is.

Roland felállt, elnyomta a cigijét, és bement.

Vali egyszer már kihasználta Rolandot; azt mondta, akkor is vele és a többiekkel bulizik, de valójában egy kádban ült valaki más lakásán, és azon gondolkodott, hogy ki-menjen-e a férfihez, aki várja, vagy sem. Otthon akkor is azt mondta, hogy vigyáznak rá. Az anyja nem kérdezett.

Valit néha zavarta a némaság. Nem szeretett a minden napjairól beszélni az anyjának, de ugyanakkor hiányzott is, hogy néha feltegyék a kérdést: hol voltál? Jól érezted magad? Mit tanultál a mai napból? Vagy: már megint merre csavarogtál, te bűdös kölk? Csak kérdezzék meg, csak legyen mit elutasítania.

De nem kérdeztek semmit. Anyja tudomásul vette, hogy Vali a tanév végét megünnepelendő, vidékre megy a barátaival egy kulcsos házba. „Vigyázz magadra”, mondta csupán, és tovább hámozta a krumplit a konyhában.

Miközben Vali pakolt, úgy érezte, mindegy, mennyi időre tűnne el, az anyjának úgysem számítana. Hiszen ott van

neki Miklós meg a magzat. Ő elmehetne akár fél évre is, ugyanilyen könnyű beletörődést kapna válaszul a bejelentésre.

Nem vitt magával nagy táskát, csak a legszükségesebbeket. Fogkefe, fogkrém, alvópóló, telefontöltő, személyi igazolvány. Egy kicsit ült az emeletes ágy alsó matracán görnyedve, nézte a régi, kopott plüssállatokat, a kék fülű kutyát, a lila macskát, a keményre tömött mackót, amik még mindig őrizték Kolos keze nyomát, és azon töprengett, vajon elvigye-e valamelyiket.

Nem tudta pontosan, hová megy, csak azt, hogy mikor érkezik a vonata, és hogy Max várni fogja. De nem tudta, ki lesz az, aki ott áll. Nem tudta pontosan, kicsoda Max, csak az elnyűtt, nyílt arcra emlékezett az álomból. Valami fáj a férfinak akkor, és valójában ez volt az, ami meggyőzte, hogy elindulhat, és nem fenyegeti veszély.

Akinek ennyire fáj valami, az nem bánthatja.

Aki szintén szenved, abban megbízhat.

Felvette a hátizsákot, és megnézte az órát. Ideje volt indulni.

Amikor felszállt az Intercityre, és megkereste a helyét, már biztos volt benne, hogy jól döntött, bár Roland tekintete még mindig fáj neki. Nemcsak azért, mert Maxon kívül senkit nem ismert, aki tanácsot tudott volna neki adni, hanem azért is, mert ennyi pénzt még sosem adott ki utazásra. Feltámadó praktikus énje hevesen tiltakozott az ellen, hogy meggondolja magát, és leszálljon a vonatról. Most már ide tartozott, ehhez az úthoz, ehhez a döntéshez, és az eleve elrendelés érzetével dobta le táskáját a földre.

Ahogy a vonat kifutott a Keletiből, megnyugodott. A sínek kinyújtóztak előtte, és nem térhetett le róluk. A

döntést már meghozta, a következményig pedig tizenhat óra volt hátra. Ott áll Max a peronon Dortmundban vagy sem? Mond-e olyasmit, ami segíthet? Bár Vali egyre biztosabban érezte, hogy már az is elég, ha csak beszélhet. Elmondhatja, amit senkinek, mert örület, és józan felfogás szerint nem létezik.

Néha eltöprengett azon, nem örült-e meg, és riadtan figyelte magán a jeleket. Vajon a meggyőződés, hogy mindaz, ami történt valóság, nem csak önmeggyőzés? Nem csak a tudata próbálja bizonygatni számára, hogy mégis van rendszer és értelem a kusza történetek és álmok sűrűjében?

De ott volt Miklós álma. Azt nem csak képzelte. S ott volt Max is, akit felhívott, s akinek hallotta a hangját. Vali elővette a mobilját, és megnézte a dortmundi számot. Az még mindig ott világított a kijelzőn. Valóságos volt.

Minden igaz, döntötte el.

Minden igaz volt.

Nem tudta, örüljön-e annak, hogy nem örült meg, vagy kezdjen el igazán félni.

A vonat halkan zötykölődött. Vali az ablaknak támasztotta a fejét, és a tájat nézte, majd az utitársait. Vele szemben egy középkorú nő meg egy fiatal lány ült. Előbbi kosztümöt és elegáns cipőt viselt, mellette, az ülésnek támasztva egy karcsú aktatáska állt. Számszája formatervezett volt, ékszerként csillogott a fekete bőrön. A lány rongyos farmerben és topban üldögélt, lábát kinyújtotta a Vali melletti üres szék alatt. Hosszú körmeire nefelejcssek voltak festve.

Az üzletasszony filléres romantikus füzetet olvasott. A borítón egy erős állkapcsú férfi ölelt egy dúskeblű nőt. A lány szintén könyvet bújtt. *Bevezetés a kvantumfizikába.*

Vali figyelte, ahogy útitársai egyszerre lapoznak, és egyre jobban belemerülnek a csókok és naplementék, kvarkok és határozatlansági állandók világába. Sajnálta, hogy nála nincsen semmi, ami így elszakítaná a környezetétől. Csak az álmok, és azokat kerülte az agya.

A cirkuszra gondolt, az ugrásokra, a múltra és jövőre, ami a porondhoz kötötte. Elképzelte magát, ahogy meghajol a nézők előtt, ahogy lakókocsiban szoronganak mind a négyen, és epret esznek tejszínhabbal.

Hirtelen felriadt, és rémülettel vette észre, hogy majdnem elaludt. Valamiért úgy érezte, nem szabad. Most nem. Gyökeret vert benne a félelem, hogy Kolos akkor fölébe kerekedik, kifacsarja belőle, amit tenni próbál, és megakadályozza.

Tágra nyitotta a szemét, majd sűrűn pislogott. *Nem alhatok el, mondta magának. Még nem. Amíg meg nem érkezem, nem szabad.*

Inkább a tájat nézte, minden elsuhanó fára, felhőre és házra kínosan ügyelt, és megpróbálta őket az emlékezetébe vésni, hogy agya állandóan dolgozzon. Nem tudta, ez mennyire segít, vagy hogy van-e jelentősége egyáltalán. De a szorongástól nem tudott szabadulni.

Ám nem számított, mennyire figyel. Már túljutottak az osztrák határon, amikor az autótútról szemébe villant egy fényszóró...

...egy áruházz. Magas, színes üvegfalak, pálmák a sarkokon. A földszinti terem közepén mozaikminta kék és piros kőből: egy vörös nap lángol azúr tengerben, körülötte kis rákok, halak vonaglanak kárminszerűen. Fölé üvegkupola borult, a háttérben, a sárga, lila és zöld opáliüvegeken kirakati bábuk derengtek át.

Vali elengedte a korlátot, és hátralépett. Áttetsző emberek léptei kopogtak körülötte. Odalent füstvásárlók kavargtak.

– Vali?

Megfordult. Kolos állt mögötte. Más volt egy kicsit, mint amikor a lány szellemként követte: a körvonalai élesebbek, tömörebbek lettek, a mustársárga kabát élénkebb, fakóbb a farmer térdén a kopás. Az arcon a hitetlenség megdöbbenőbb.

Összenéztek, és körülöttük megdermedtek a vásárlók; tagjaik szoborgörcsbe rándultak, a ruhafodrok belefagytak a következő mozdulatba. Az áruházi zene elhallgatott.

Kolos tett egy lépést előre. Vali hátrált. A testvére megérintette a vállát, aztán a korlát eltűnt a lány mögül, és a sarka megcsúszott a műkövön.

Zuhant, elkerekedő szemében értetlenség és riadalom, miközben az áruház üvegkupolája csikorogva omlani kezdett...

...zihálva bukott előre a széken. Dobogó szívvel nézett körül, de sem az üzletasszony, sem a diáklány nem néztek fel. Olvastak tovább. Ha hallották is, ahogy meglepetten beszívja a levegőt, nem adták jelét. Diszkrét útitársak voltak.

Vali hátradőlt, és összekulcsolta kezét. Nem tudta, mit élt most át. Egyszerre volt egy helyen Kolossal? Hogyan lehetséges?

Ez azonban korántsem volt olyan fontos kérdés, mint az, hogy magától esett le, vagy meglökték?

XX. fejezet

SÍNEK

Vali, kezében a táskával, leszállt a vonatról. A szíj vágta a tenyerét, ezért inkább felvette a hátára. Több mint egy órája volt átszállni. Körülnézett a platformon, a rengeteg sínpáron, amik szétfutottak a pályaudvarról, aztán elindult a Wien Westbahnhof nagy csarnokába.

A főépület hatalmas volt, de mégis többet várt volna. Akkora lehetett, mint a Nyugati. Mindenhol emberek, arcok és bőröndök.

Vali tágra nyílt szemmel sétált az utasok között. Nem sietett, megbámulta az újságokat, a kávézókat, a nyugodt, álmos, siető embereket. Az ideges arcokra lecsapott. Szorong? Vagy csak fél, hogy elkésik?

A nagy táblára bámult, és megkereste a vonatát. A Donau-Kurier a hármas vágányról indult. Vali elindult, hogy megtalálja.

Mindenki idegen volt a pályaudvaron. Német szavak harsogtak körülötte. Egyedül érezte magát; ez volt az első alkalom, hogy társ nélkül utazott, és a torkában dobogott

a szíve. Félt, hogy elvész, elalszik, vagy visszatér az éber-
álom, és ő ott találja magát az áruház kövezetén, kifordult
lábbal, törött gerinccel, tehetetlenül nézve, ahogy Kolos
körbejárja. Behunyta a szemét. Reszketett.

– Minden rendben? – szólította meg egy hang.

Vali kinyitotta a szemét. Egy idősebb úr állt vele szem-
ben, és aggodalmasan nézte. Szürke, régies szabású öltönyt
viselt, és egy barna bőrből készült bőröndöt húzott maga
után. Kerek, fényesen csillogó arca volt.

– Igen.

– Azt hittem, rosszul lett. Nem akar leülni?

Vali a fejét rázta, és idegesen mosolygott. Várta, hogy a
férfi eltűnjön. Mit is mondhatna neki? Reménytelenül bá-
mult a kék szempárba.

– Vigyázzon magára! Viszontlátásra! – Az úr megfogta
bőröndje fogantyúját, és továbbment.

Vali utánanézett. *Nem az a kérdés, hányan vannak, akik-
nek nem mondhatom el, gondolta. Az a kérdés, hánynak
mondhatom.*

Felsőhajtott, és továbbment a mozgólépcsők felé. Egy-
nek. Maxnak.

A lenti váróteremben leült, hogy megegye a szendvi-
csét, aztán felment a mozgólépcsőn, felszállt a vonatra és
megkereste a helyét.

Némaság a pályaudvar zsibongásában.

A vonat egy lökéssel elindult, a sín párok mellettük
összefutottak-szétterpeszkedtek, aztán lassan leszállt az est
a pályára.

Vali nem akart elaludni. Mégis elnyomta az álom.

Egy utcán találta magát. Az imént még a vonaton ült,
erre emlékezett, most mégis úgy tetszett, hogy már régóta

itt áll, és tudata valahogy már korábban felismerte a he-
lyet. Ismerősnek tűnt a közelében álló toronyház, és az ut-
ca végében a kék csík, a tenger.

Az álomban ácsorgott.

Lassan elindult a tenger felé, s közben fejét forgatva
nézte az árnyék-embereket, a homályba vesző épületeket.
A színek vagy harsányak voltak, vagy túl szürkék, hogy
minden, ami színes volt, kiugrott a többi közül. Egy virág-
zó bokor, egy kínai büfé hivalkodó betűi, egy peep-show
rózsaszín neonja, mely kifolyt az utcakőre, és szikrázva vé-
gigtekertgett a földön.

Kolos nem volt sehol. Vali léptei egyre gyorsultak, vé-
gül már futott az utcán, s egyszer csak kibukkant a partra.
A korzót kávéházak szegélyezték, szürke asztalok felett
élénksárga és vörös ernyők forgatták fejüket a nap felé,
akár a napraforgók. Vali hunyorgott a hirtelen fényben,
majd szemét árnyékolva kinézett a tengerre. A víz szürke
füstbe veszett, amiről első pillantásra látszott, hogy nem
látóhatár: a városnak és környezetének ott egyszerűen vé-
ge szakadt, mintha a teremítő hatalom megunt volna a
díszlet festegetését.

– Hé!

Vali megpördült. Az egyik kávéház teraszán vörös ken-
dőbe csavart nőt látott, akinek csuklóján és bokáján meg-
csillantak az aranypercek. Azonnal felismerte, és büntu-
datosan félrekapta a pillantását. Eszébe jutott, amit az
álomban látott, ahogy a karok és lábak összegabalyodnak,
ahogy Kolos és Evelyn szembogara kitágul, és elnéznek
egymás mellett.

Evelyn felállt az asztal mellől, és odasétált hozzá. Vali
idegesen elmosolyodott és mivel nem tehetett mást, be-
várta.

– Új vagy?

Evelyn kicsit más volt, mint máskor; talán azért, mert most egyenesen őrá nézett, nem pedig Kolosra. A szája sarka legörbült, mintha nem tudná elűzni az ajkakat lehúzó gondokat. A szeme nyílt volt és érdeklődő, de egyben szomorú is. Valinak eszébe jutott, mit mondott Evelyn a testvérének, és megsajnálta.

– Nem egészen – felelte. – Jól vagy?

Evelyn szeme nagyobbra nyílt, aztán elmosolyodott.

– Hát persze.

Hazudott, ezt Vali látta, és kezdte kényelmetlenül érezni magát. Valahol tudta, hogy ez nem normális; miért érzi természetesnek, hogy van egy halott testvére, és az miért olyan természetellenes, hogy annak eleven szeretője haladoklik? Beteg emberekből több van, mint visszajáró holtakból.

– Szóval? Ki vagy? – kérdezte Evelyn.

– Vali. – Aztán vonakodva hozzátette: – Kolos nővére.

Evelyn elkomorodott. Nehéz léptekkel az egyik bakhoz ment és leült rá.

– Tőled fél?

Vali szája megrándult, maga sem tudta, mosolyogni vagy fintorogni akart-e.

– Csak tudnám, miért. Nem tudok neki ártani. Fordítva igaz lenne. – Hirtelen elhallgatott, riadtan, hogy netán olyasmit mond Evelynnek, amit az továbbadhat Kolosnak.

– Azt mondta, figyeled.

– Igen. De nem szándékos. Kénytelen vagyok látni. – Vali odament egy másik bakhoz, három méterre Evelynről és leült rá. – Valahogy kísérem, mindig ott vagyok.

Evelyn elvörösödött. Vali tapintatosan nem tette szóvá, és inkább gyorsan folytatta.

– De most máshogy van. Helyet cseréltünk. Én itt vagyok, ő meg ott.

– Ott?

Vali megvonta a vállát, mintha nem érdekelné igazán.

– Hát a testemben. A valóságban.

– És mit szeretnél? – kérdezte váratlanul Evelyn. – Mit szeretnél, mi legyen?

– Hogy hagyjon békén – fakadt ki Vali. – Hogy hagyjon élni, ne vegye el a helyem.

– De ez nem lehetséges, ugye?

– Mégis ezt akarom. Meghalt, nem? Azt akarom, hogy halott legyen!

Elhallgatott. A tengermorajlás felerősödött. Evelyn zárkózott és mégis szomorú arcából Vali arra következtetett, hogy a nő szándékosan erősítette fel a hangot. Dobogott a szíve, és rémülten nézett Evelynre. Még soha nem mondta ki, mit akar valójában.

– Nem mondom el neki... – mondta halkán Evelyn.

– Köszönöm...

– ... mert már sejti.

Valiban bennragadtak a szavak. Eszébe jutott, hogy Kolos most odaát van, az ő testében, az ő ébrenlétében, és mindent tud a vágyairól, a terveiről. Rátört a rettegés, és átcsapott rajta. Hideg volt és sós, mint a tenger.

A hullám lezúdult, és elsodorta Evelyn.

Kezében fémkorlát, lába a peronon. Sötétség és halogénlámpák hideg fénye. Sivítás.

Vali visszazuhan a testébe, és körbenézett. Egy peronon állt, de még fogta a vonat korlátját. Néhány utas szállt fel, de az épületben jobbra csak hátakat látott: akiknek itt volt a végállomás, már kezdtek elszállingózni.

Vali megpördült, és egy ugrással fent termett a vonaton. Becsapta maga mögött az ajtót.

Még egy sívítás hallatszott, aztán a vonat testén remegés futott végig, és lassan meglódult a kocsi. Vali a falnak dőlt, és megvárta, amíg alábbhagy a szívdobogás.

Tudta, mi történt. Kolos rájött, hová készül, és a maga módján megpróbálta megakadályozni. Ha itt leszáll, a táskája nélkül, egészen biztosan nem keveredik el egyhamar sem Dortmundba, sem haza. Rátört a gyűlölet és a megkönnyebbültség. Még időben felébredt.

Visszabotorkált a székéhez, és belerogyott. Arcát a támlának támasztotta, és kibámult az elsuhanó sötétségbe, a sötét színek összeolvadó csíkjaiba.

Akármikor megtörténhet újra, gondolta. Most már akármikor, ha elalszom, megtörténhet.

Félni kezdett a hosszú úttól. Félt Kolostól, és nem mert sem aludni, sem szólni. A vonat vitte tovább, Max és az esetleges segítség felé, s közben arra gondolt, hogy épp időben indult; talán Dortmundig még kibírja, de már nagyon megtelt a pohár. A kiborulás peremén állt.

Ült, nézte a fekete tájat, később felállt, hogy megkeresse az étkezőkocsit és vegyen egy kávé. Miután megitta, könnyebb volt egy kicsit. A félelem is segített ébren maradni. A szíve olyan hevesen dobogott, hogy akkor is felrázta volna, ha elnyomja az álmot.

Valahányszor kezdett eltompulni az agya, a tenyerébe vágta a körmét, vagy a hideg ablaknak támasztotta az arcát. Az üveg hűvöse kijózanította.

Mire megérkezett, dermedt volt a rettegéstől, és tenyerébe négy-négy vörös félhold volt tetoválva.

XXI. fejezet

VÉRKÉP

Evelyn kinyitotta a szemét. Édeskés kórházillat lengte körül, lepedője nyirkos volt a verítéktől.

A lány jutott eszébe az álmából. Barna haj, riadt szempár, meg-megránduló, nevetésre termett száj. Megnyugodott most, hogy látta. Mindig érzett valami illatot, egy alig tapintható jelenlétet, zavart Kolos körül, és amikor Vali megjelent, egyszerre értelmet nyert az érzés. Ugyanaz az illat, ugyanaz az benyomás – előtte nem tudta volna megmondani, mi borzolja az idegeit, de most, hogy látta a lányt, biztos volt benne: senki más nem lehetett. Csak ő illik az üres térbe.

Azon tűnődött, vajon elmondja-e legközelebb Kolosnak, hogy összefutott a nővérével. Vagy hogy egyáltalán találkozzon vele. Hiányzott neki a fiú, de abban nem volt biztos, hogy önmagáért-e, vagy csak a magány feloldásának kézenfekvő megoldását látja benne.

Úgy döntött, még ha találkozik is Kolossal, akkor sem árulja el Valit. Nem érdekes. A fiú úgyis tudja, amit tud.

Oldalára fordult, és kinézett az ablakon. Üveg csillogott a szemébe és a visszaverődött szürke ég.

Mellette az asztalon pohár víz, benne feloldódott ragyogás. A csuklója mellett fekete egér, hátán piros gomb, farka elveszett valahol a feje felett. Csak meg kell érintenie, és máris bejön valaki, hogy oldja a magányát. *Arra a két percre, míg ellenőrzi, minden rendben van-e.* A feje mellett másik gomb. Hívogató, fényes fekete. Egy gombnyomásra előtör az áradat és elsőpri a fájdalmat.

Veled szemben a másik ágy üresen állt. Egyedül volt, akárcsak otthon, nem zavarta meg senki szuszogása, nem érezte más verejték- és vizeletbűzét. Minden steril, fehér, a falon színes naptár, dzsungelt mutat, színpompás papagájokat. Szívta a fertőtlenítőszagot, a fényt, a halk neszeket a folyosón, és megcsömörlött. Gondolkodás nélkül nyomta meg a gombot.

A nővér szinte azonnal megérkezett, fehér köpenye suhogott a lábszára körül.

– Mit parancsol? – lépett oda hozzá, és rutinosan megigazította Evelyn párnáját, bár a férfi nem kérte meg rá. – Fáj?

Evelyn morrant egyet, és felült. Persze, hogy fáj; tompán, távolról érkezett a kín, de jelen volt. Belenézett a nővér szemébe. Nem volt könnyű – a lány először elkapta a pillantását, s csak akkor tekintett fel, amikor Evelyn megérintette a kézfejét.

– Mondja csak – szólalt meg halkán Evelyn –, egészen biztosan meghalok? Hamarosan?

A nővér idegesen elhúzódott.

– Azt csak a doktor úr mondhatja meg.

– Nem szoktak fogadni a nővérszobában? Kinek menyinyi van hátra az osztályon? Engem mennyire saccoltak? –

kérdezte Evelyn, és fölényes mosoly ült ki az arcára, ami leginkább vicsornak tetszett. Annak is érezte.

A nővér szeme kerekre tárgult, és Evelyn elszégyellte magát, amiért ilyen nyíltan nekiszegezte a kérdést.

– Jól van – mondta. – Akkor csak nézzen a szemembe!

A lány vonakodva közelebb hajolt, és mély lélegzetvétel után felpillantott. *Milyen szép kék szeme van,* sajdult meg Evelynben. *Milyen kevés szemet figyeltem meg közelről,* jött az újabb fájdalom.

– Egy hónap? – kérdezte halkán. A szempár megrezdült, de ez csak a döbbenet volt, amit a kérdés váltott ki. – Két hét? – A kékség kezdett megfagyni. – Egy hét? – Rezzelés, majd a lány lesütötte pilláit egy pillanatra.

Evelyn elengedte a nővér kezét. Észre sem vette, hogy szorongatja.

– Rendben – veregette meg, és az ablak felé fordult. – Értem én. Menjen csak.

Behunyta a szemét. A fájdalom, mint lassú dübörgés tört elő a mélyből, és belereszkettek a csontjai. Öntudatlanul nyúlt ki, és megnyomta a gombot, hogy a karjába döfött tűn át végre testébe áramoljon a morfium.

Evelyn felriadt éjszaka. A fájdalom valahol messze mögötte volt, szinte észrevétlen távolságban. Nem emlékezett az álmára, és ez kicsit megriasztotta. Hiányzott neki a város.

A szemközti ágyra nézett. A délután behozott beteg mélyen aludt, feje félrebillent a párnán. Fekete bőrű, fehér hajú öregember volt, de olyan gyorsan áttették az ágyra, hogy nem látta pontosan, abo-e vagy afro; ahhoz, hogy jól rálásson, fel kellett volna ülnie. Halk szuszogás hallatszott, ami szaporább volt, mint az alvóké.

Evelyn megmoccant az ágyon. Mintha a szemközti beteg visszafojtotta volna a lélegzetét.

A kinti fény tompán beszűrődött az ablakon és rávetült az ágyra. A másik férfi arcát nem érte el, de mégis, mintha csillant volna valami. Evelyn megerőltette a látását a szürkességben. Az árnyékok összefolytak előtte, de mégis úgy vélte, hogy a másiknak megvillant a szeme.

Ébren volt, és őt nézte. A sötét miatt ebben nem lehetett teljesen bizonyos, de a zsigereiben érezte a pillantást. Kényelmetlen volt az érzés. Lejjebb csúszott a párnán, hogy elbújjon a tekintet elől, és behunyta a szemét.

Reccsenés hallatszott. Hirtelen súly nehezedett rá. Fel pattant a szeme. A szemközti ágy lakója a mellkasán térdelt, és fölé hajolt. Arcából semmit nem lehetett látni, csak fehér haján csillant meg a holdfény.

Evelyn torkára puha ujjak fonódtak, mintha lágy, meleg kigyó tekeredett volna köré. Elakadt a lélegzete.

Miért? – kérdezte, de aztán úrrá lett rajta a pánik. Légzőszomjjal küszködött. Megpróbálta lerázni magáról a másikat, de az nehéz volt, és Evelyn testén csak apró remegések futottak végig. Karja oldalához szorult. A szemközti ágy lakója beletérdelt a könyökhajlatába, és a matracba fúrta karját.

Fülében dobolni kezdett a vér. A segélyhívó gomb ott hevert az arca mellett, de nem tudta felemelni a kezét, hogy megnyomja. A fejét hátrtolta a kéz, a levegő nem jutott be a légcsövébe, hiába kapkodott utána. Dobogást hallott, s rájött, hogy a szívét hallja.

Elvesztette az eszméletét.

Amikor magához tért, az ágya mellett állt. Nem emlékezett, mikor kelt fel. A másik férfi a saját ágyában feküdt, és félrebillent fejjel aludt.

Evelyn zihálva támaszkodott az ágy láb felőli támlájára. Az infúzió és a gyógyszeradagoló eltűnt a karjából. Nagy véraláfutás jelezte, hol szakadt szét az érfal.

Remegett a lába, és gyengének érezte magát. Gyors pillantást vetett a másikra. Az látszólag aludt, de így volt ez korábban is, és Evelyn még mindig emlékezett a súlyra a mellkasán. *Meg akart ölni!* – villant át az agyán. *Miért?* S máris meglódultak a gondolatai: régi rivális, valaki, aki gyűlöli a homoszexuálisokat – *de hiszen nem is beszéltem vele, nem mondtam semmit* – és a legőrültebb mind közül: a város próbál a valóságba kinyúlva ártani neki. Hirtelen ki verte a veríték.

Egy pillanatra átfutott rajta, hogy talán, ha ő fojtaná meg előbb a másikat... de aztán összerendezte, és botladozva kimenekült a szobából. A lábai összeakadtak, megmecsuklottak alatta, karját a falra támasztotta, hogy el ne essen. Rátapadt a vakolatra, és kiosont az ajtón. A sötét folyosó hosszúra nyúlt előtte, s a távolban a nővérszoba kiszűrődő fénye vetett tócsát a padlóra. Evelyn nagyot nyelt, és lassan, botladozva elindult a végtelen kórházi folyosón.

Felébredt. Agyában tompán zúgott a vér. Egész teste csatakos volt a verejtéktől. Az ágyában hevert, az ablakot már megcirógatta a hajnal első néhány szürke sugara. Halk szuszogás hallatszott szemből.

Beletelt pár percbe, mire megértette, mi történt. El sem indult a nővérszoba felé. Végig az ágyában feküdt, senki nem próbálta megölni.

A *morfium*, mondta magában, és előntötte az undor. A szája epeízú volt.

Már tudta, miért nem álmodott az éjjel a várossal. Az agya túl tompa volt. A *morfium* a fájdalommal együtt ki-

söpörte a gondolatai közül a házakat is. Evelyn oldalra fordult, és kinézett.

Ezt akarom látni minden nap, míg meg nem halok? – kérdezte magától, és a szürkességbe bámult. *Egy hétig?* – tette hozzá, de szeretett volna nem hinni annak, amit az ápolónő szemében látott, ezért kiejtette az egy hetet az agyából.

Ha választani kell a szoba és a város között, egyértelmű volt a döntés. Ha azonban a fájdalom és a tompaság a két lehetőség...

Meglátom, hunyta le a szemét. A várost akarom. Ameddig bírom.

Feje mellett ott pihent az adagoló gombja.

XXII. fejezet

ÁLLOMÁS

Max némi kézremegéssel öltözött fel. Csak amikor már az előszobában állt, és az ingét gombolta, döbbsen rá, hogy egy idegen lányt vár, akiről azt sem tudja, hogy néz ki, és pontosan kicsoda. Minden homályos volt; érezte a sürgétést, ami Vali hangjából áradt, és válaszolt rá – de azt nem tudta, ő maga pontosan mit vár a találkozástól.

Egyáltalán ott lesz-e a lány az állomáson? Max már ebben sem volt biztos. Ki az, aki az ő kedvéért két országot utazik? Milyen lány az olyan?

Kétségbeesett, vagy érdemtelen.

Max bement a konyhába, és töltött magának egy italt. Előző nap, miután anyja és Sonia elmentek, kitakarított, lázasan pakolászott, behűtött egy üveg bort, aztán elgondolkozott azon, hogy minek, és tulajdonképpen kit is vár. Miután a készülődés heve – ami nem annyira Valinak szólt, mint inkább az ismeretlen utáni várakozásnak – alábbhagyott, Max lezuhant a gépe elé, és csak nézte a képernyőt.

Már nem akart senkit látni. Este, a különös telefonhívás után megint feltámadt benne az izgatottság. *Most, most szállt át Bécsben*, gondolta, és izzadni kezdett a tenyere. Utána újra rátört a rosszkedv. Üres hétvégét akart, amikor csak magával foglalkozhat, elmenekülhet a városba, Afethez, hátha most életben marad. Hátha ezúttal nem öli meg.

Leroskadt a székre, kezében a hideg narancsleves pohárral. Hirtelen megrázkódott, és kitört belőle a sírás.

Miért teszem, amit teszek?

Annyira remegett a keze, hogy a narancslé kilötyt a kőre. Óvatosan letette a poharat az asztalra, aztán összefonta ujjait. Keményen, fájdalmasan szorította a saját kezét és addig zihált, míg ki nem rázta magából az összes bűntudatot. Csak a nyoma maradt meg benne a lelke mélyén, egy vérfoltos kulcs egy bezárt szobához.

Megtörölte a szemét, és felállt. Keresett egy rongyot, hogy feltörölje a narancslevet.

Jó ember vagyok, mondta magának. Hinni akarta. *Minden csak álom.*

Nagyon sajnálta magát, de már nem sírt. Talán mert a sajnálat már nem volt annyira őszinte.

Amikor kicsoszogott az előszobába, rádöbrent, hogy huszonöt percen keresztül zokogott. Nem tűnt annyinak. Belenézett a tükörbe. Sápadt arcában vörös folt, csillogó, lázas szempár. *Nem érdekel.* Tudta, mire leér az állomásra, elmúlik. Vali nem lát majd belőle semmit.

Vali!

Az óra mutatójára pillantott, aztán elkáromkodta magát. Még ha kilép is, elkésett. Úgy is sietnie kellett volna, ha még akkor elindul, amint bement a konyhába.

Bazdmeg!

Felrántotta a cipőjét, az ajtót becsapta maga után, és csak a felső zárat zárta be. Futva vette a lépcsőfokokat és kirohant az utcára. A lejtőn végigszaladt, de a végére már szúrt az oldala, lassítania kellett. Néha meg-megiramodva sietett a buszmegállóhoz.

A lányra gondolt, aki most érkezik meg a vonattal, és leszállva Maxot keresi. Nem tudja, hogy néz ki, csak forgatja a fejét, vár, hátha megszólítja valaki. Abban maradtak, hogy a kijáratnál találkoznak, az utcán. De mi történik, ha Max nem jön?

Mi történik, ha Vali nem jött el?

Maxot hirtelen elöntötte a harag, noha nem tudhatta, hogy Vali ígéretéhez híven eljött-e vagy sem. *Ha nem jön...*, fogadkozott, de aztán bevillant Afet képe, ahogy behunyja a szemét, arca eltorzul a keze alatt, és ettől hányingere támadt. *Mit akarok?* Végignézett a buszon, és iszonyodva meredt a többi utasra. Idegenek, távoliak voltak – egyik sem érthette, fogadhatta el őt.

Fájt a keze. Azon kapta magát, hogy megint a saját ujjait szorongatja, hogy azok egészen elfehérednek. Vonakodva ellazította magát.

Nem lesz ott, döntötte el. *Feleslegesen siettem.*

A buszról már lassan szállt le, s nehéz léptekkel indult az állomás üveg- beton- és vöröstéglás épülete felé. A zebra közepén végre feltekintett a sötét bejáratra.

Megtorpant.

Onur állt a járdán és egy lánnyal beszélgetett, akinek hátán kutyás hátizsák lógott – a négy plüssláb ide-oda himbálózott, ahogy rázta a fejét. Onur is tagadólag intett, fél kézzel a kardtok szíját markolta, a másikkal az edzőtáskát fogta.

Max hirtelen rájött, ki a lány, és eltört benne valami.

Vali az arcához emelte a kezét, idegesen végigsimított rajta, ajka megreszketett. Valami nem volt rendjén. Onur közelebb lépett, elengedte a szíjat, és már nyúlt volna, hogy segítsen a lánynak.

Max meglódult. Az autók motorjai ebben a pillanatban dübörögtek fel, de ő nem ezért rohant. Onurhoz érve egyazon lendülettel odébb lökte és Valihoz fordult.

– Gyere! – mondta neki nyersen.

A lány szeme kerekre tárgult, majd összeszűkül. Nem ismerte fel.

– Te meg mit képzelsz? – kérdezte egy bársonyos hang. Max hátrafordult, és ütött, de a török kicsavarta a kezét, és ő feljajdult.

– Egyszer már beszéltünk erről – figyelmeztette Onur, aztán Valira nézett Max feje felett, mintha a férfi nem is létezne. – Minden rendben?

Vali az ajkát harapdálta, aztán halkán megszólalt:

– Max?

– Igen – rántotta ki kezét Onur szorításából Max és hátrébb lépett. – Te meg, gondolom, Vali.

Vali hümmögött.

– Minden rendben? – kérdezte Onur ismét, de már leengedte a kezét.

– Azt hiszem, ja – felelte a lány, talán kicsit túl hirtelen. – Azért kösz. És ne haragudj.

– Semmi baj.

Onur továbbra is őket nézte. Max kényelmetlenül érezte magát, és még mindig fűtötte a düh. Aztán elvigyorgott.

– De álmodban már nem vagy olyan nagy legény, mi?

Onur szeme tágra nyílt. Maxot elöntötte a diadal érzése.

– Gyere! – fordult Valihoz. – Menjünk.

Vali lassan utána indult, de a gyalogátkelőnél hátránézett. Max követte a tekintetét, és látta, hogy Onur elgondolkozva áll a pályaudvar előtt, és őket figyeli. Sötét pillanást vetett rá, aztán megfogta Vali könyökét.

A lány nem szólt semmit, de kihúzta a karját a kezéből. Némán mentek át az utcán.

Csak a buszmegállóban szólalt meg.

– Ezt miért kapta?

– Hogyhogy megszólított? – kérdezett vissza Max.

Vali felnézett rá. Maxnak most volt először alkalma alaposan megnézni a lányt. A haját szoros copfban viselte, arca kerek volt és gyerekes, de az alakja egy nőé. Ahogy fel emelte karját, hogy megigazítsa a haját, vállán az izmok feltűntek, majd elbújtak a hamvas gyerekbőr alatt.

– Azt hittem, te vagy – felelte csendesen Vali. – Te viszont nem hasonlítasz magadra. Ugye, ez nem csak vicc? Tényleg te vagy Max? – Önkéntelenül is a pályaudvar felé pillantott. Onur még mindig ott állt.

– Igen. Nem tudom, hogyan keverhettél össze. – Amint kimondta, elszorította torkát a bűntudat. Egyetlen alkalom volt, amikor Vali Onur arcával láthatta. Mit látott még?

– Miért verted meg?

– Mert elvett tőlem valamit.

– Mit?

– Egy lehetőséget.

Vali bólintott, és a szeme megtelt együttérzéssel.

– Értem.

Max kezdte jobban érezni magát.

– Ne haragudj, hogy késtem.

– Tudtam, hogy nincs rendben, mert nem ismert meg – mondta Vali hibás németiséggel. – Az utcán sétált, utána

rohantam... azt hittem, te vagy. Még mindig nem értem... de nem baj.

Valin látszott, hogy nagyon mondana valamit, de még vár. Max sejtette, mi lehet, ezért inkább az útról kérdezte, bár nem érdekelte a válasz. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor Vali hirtelen kibökte:

– Valamikor éjszaka elaludtam. Leszállt helyettem a vonat. Majdnem én is lekéstem róla.

– Tessék?

– Kolos – magyarázta Vali. – Most már néha bennem van... – kereste a szót – ... ébren is. Beszélhetünk erről? – Az ajka megvonaglott, és Max meglátta a karikákat barna szeme körül. – Van otthon kávé? Nem akarok aludni. Mennyi ideig lehet ébren valaki? Ki kell találnunk valamit... olyan álmos vagyok... – Megremegett.

Max hirtelen át akarta karolni a lányt. Végül nem tette. Csak nézte, ahogy Vali szeme időnként lecsukódik, és olyankor mindig kérdezett valamit, míg haza nem értek.

– Őrült vagyok... – motyogta Vali, ahogy felfelé mentek a lépcsőn. – Itt vagyok veled, akit csak álmomban láttam, de ahogy láttuk, ott sem, és álmos vagyok, és nem szabad aludnom... Talán ha egy napom még van, utána biztosan elalszom. – Az ajtó előtt hirtelen Maxhoz fordult. – Ha elaludnék – mondta komolyan, és sima homlokán megjelent egy ránc –, és megjelenne ő, ne hagyd elmenni. De ne is verd. Rendben?

Max ajtót nyitott maguknak, és miután beléptek, ránézett Valira. A lány arcára rá volt írva a szorongás.

– Mióta próbálsz tartani magad? – kérdezte.

– Két hónap.

– Én is – mondta Max, bár Vali őt nem kérdezte.

– Rendben? – sürgette a lány.

– Rendben – felelte Max, és fel sem pillantva bezárta maguk mögött az ajtót.

Amikor a férfi visszatért a lefőtt kávéval, Vali éppen a földön térdelt, és konnektort keresett.

– Lemerült a mobilom – magyarázta, majd miután bedugta a töltőt, visszamászott a kanapéra, és felhúzza a lábát. A bögre láttán felderült az arca. – Életmentőm!

Max elmosolyodott. Vali fáradt volt, szorongott az álmok miatt, de még miközben kicsit hibás németiséggel mesélt, akkor is fel-felvillant valami abból az életvidám, bizakodó gyerekreklámból, aki volt. Max érezte, hogy a félelem és a bizonytalanság csak rátelepszik, de nem belülről fakad. Megpróbálta elkapni azokat a pillanatokat, amikor Vali mosolygott, vagy arról beszélt, amit szeretett, még mielőtt eltakarta a jókedvét Kolos neve. Most érezte csak, mennyire hiányzott neki az emberi szó, amitől az utóbbi hónapokban elszigetelte magát.

Utoljára Afet döbbsentette rá, mi az, amitől él. Mint ahogy arra is, milyen a halál.

– Örülök, hogy itt vagy – mondta hirtelen.

Vali kíváncsian felnézett rá.

– Te mit keresel a városban? Hogyan kerültél oda?

– Nem tudom, mit kerestem eredetileg – ült le Vali mellé Max, és megfogta a saját bögréjét, amelyben szinte karamellszínű volt a kávé a sok tejtől. – De úgy éreztem, hogy ott jobban élek, mint itt. Érted?

– Én itt is élek – felelte halkan Vali.

– De te nem is akarsz a városban lenni. Azt mondtad, csak Kolost követed. Márpedig ő egészen biztos, hogy ott jobban él, mint itt.

Vali ajka megrándult. Max érezte, hogy valami rosszat mondott, de fogalma sem volt, hogy mit. A lány elhúzó-

dott, és nekitámaszkodott a kanapé sarkának; lábát mutatta Max felé.

– Szóval úgy éreztem, hogy itt nem sok minden van, amiért érdemes élni. Csak eléldégelek, eszem, iszom, dolgozom, öregszem... de ott igazán valóságos minden. Ott az van, amit én akarok. Ki tudom válogatni, mi az, ami igazán fontos. Mi az, ami igazán kell.

– És elég?

Max összevonta a szemöldökét.

– Nincs más – felelte hidegen.

– Úgy értem, ott megkapod, ami kell neked? Mert Kolos...

Max ujjai a bögre köré szorultak. *Megkapom, ami kell nekem? Minden éjjel Afet, a gyilkosságok – de sohasem a csók, az ölelés, és sosem a csók, az ölelés. Egyre halványul a mandulaíz, az, hogy milyen volt Afet arca, amikor mosolygott. Már csak a bőre az agyamban, a szemébe hulló haj, a „nem”... Felejték. Veszték.*

– Meg – vakkantotta Max.

Vali szemén látszott, hogy nem hiszi, de tapintatból nem firtatja.

– Kolosnak nem elég – mondta aztán, és beletemetkezett a bögrébe. Nem folytatta, és ez bosszantotta Maxot. A korábbi beszélgetés kedves hangulatát elfújta ez az egyetlen mondat. Ám azt már tudta, hogyan vághat vissza.

– De ő halott – jelentette ki megvetően, és titkos elégedettséggel nézte, ahogy Vali arcán átfut a szomorúság. *Nézz neked. Így vájkálj másokban.*

– Persze – mondta sokára Vali. – Végtére is alig élt. Valószínűleg ezért kell neki annyira nagyon a valóság. – Felnézett. – De én nem akarom. Tudsz segíteni?

Max az állát dörzsölte tűnődve.

– Várj egy kicsit – mondta végül. – Gondolkozzom.

Felállt, és járkálni kezdett. Nem nézett Valira. Azon töprengett, amit a lány mesélt neki az álmairól, a városról; arról, ahogyan az utóbbi időben már külön is feltűnik, s addig Kolos az ő testébe bújik. De hogy lehet? Hiszen Kolos halott!

– Hogyan lehet, hogy él? – kérdezte.

– Nem tudom – mormolta Vali. – Illetve... lehet, hogy csak képelem? Amióta volt... az... folyton rá gondolok. Mindig eszembe jutott. Hiányzott. Talán azért jött, mert akartam.

Csend volt, csak Max léptei surrogtak halkán a padlón.

– De már nem akarom – suttogta Vali alig hallhatóan, és hüppögni kezdett.

Max fülét bántotta a sírás, és kifordult az ajtón. Magára zárta a konyhaajtót, és várt. Hajlandó volt Vali problémáján gondolkodni, de a pityergésre nem volt kíváncsi.

– Figyelj – nyitott be öt perccel később. Vali már abbahagyta a sírást, és a szemén is alig látszott a vörösség. *Hogyan csinálják?* – Eszembe jutott valami. Szerintem Kolos önmagától nem álmodhat. Nem is létezhet. Tudom, hogy most ő irányít mindent, de... szerintem nem lenne meg az ereje hozzá. Mert halott. Mert ő is csak álmokkép. – *Mint Afet*, tette hozzá gondolatban, és belemart a kérdés, hogy akkor neki miért nem sikerült ráerőltetnie az akaratát az álomra?

– Hát akkor? – kérdezte komoran Vali. – A város maga segíti?

– Nem. Szerintem te. Figyelj! – mondta, amikor látta, hogy Vali közbe akar szólni. – Te akartad őt, és te idézted meg. Te álmodsz, de valahogy az agyad nem akarja elfogadni a várost, és mindent átengedsz Kolosnak. Azért erős, mert te lemondtál mindenről.

– Nem! – kiáltotta Vali.

– Nem arról beszélek, hogy tényleg hagyni akarod. De nem gondoltad egy percre sem, hogy a tiéd az irányítás, nem? Nem próbáltad meg megváltoztatni a várost? Rákényszeríteni az akarodat Kolosra?

Vali szeme kitágult.

– De, egyszer... amikor nem engedtem, hogy hívjad. De ő is ellenállhatott volna.

– Mindent tőled kap, Vali – jelentette ki fáradtan Max.

– *Voilà.* Megoldottam a problémád.

– Ez túl egyszerű.

– Az – hagyta rá Max. – Minden attól függ, mit hiszel. Ebben a kérdésben a hit az, ami számít. Meg az akarat. Neked van? – ült le a lány mellé.

Vali dühös pillantást vetett rá.

– Persze erre nem fogsz rájönni csak úgy. El kell aludnod.

Vali összerándult.

– Nem!

– Előbb-utóbb el fogsz aludni. Jobb, ha én itt vagyok addig. Nekem reggel van, és aludtam rendesen. Próbáld ki... tudod-e irányítani a várost. – Megfogta Vali vállát, de a lány összeráncolta a homlokát, és lerázta magáról a kezét.

– Most ittam kávé – mondta.

– Se baj. El fogsz tudni aludni. Ilyenkor tulajdonképpen már a kávé sem segít. Tapasztalat. Éjszakáztam eleget.

Vali hallgatott. Max várt.

– Hinni akarok benne – mondta végül a lány. – Csak hihetetlenül hangzik.

– Mint az egész.

– Ja. Mint az egész – mosolyodott el Vali. – És úgyis elaludnék.

Max közelebb húzódott, és várta a választ, amiről tudta, hogy meg fog érkezni.

– Ha most elalszom, és megpróbálom, amit mondtál – kérdezte Vali –, vigyázol rám? Ébren maradsz?

– Vigyázok rád – mondta Max, és rámosolygott a lányra.

XXIII. fejezet

PIRUETT

Vali a kanapén feküdt, lábát a támlára polcolta. Max valahonnan kerített egy takarót – meleg és csend volt alatta. A kimerültség csendje.

A szeme égett. Jólesett behunyni, és hallgatni a halk neszeket – Max fészkelődött a fotelben, itta a kávéét, az asztalon koppant a bögre, amikor letette. Mögötte valami távoli zúgás hallatszott. Talán autók suhantak el az utcán, vagy villanydrót, számítógép képernyője zümmögött. Lassú, kitartó morajlás, akár a tenger.

A tenger, kapaszkodott bele a szóba Vali. A városban ott volt a tenger.

Max felvetését úgy dobálták ide-oda a gondolatai, akár a hullámok. *Valóban rajtam múlna?... Kolos erősebb... És ha mégis?*

Sodródott az álom felé. Már semmit nem hallott, csak az egyre erősödő morajt, ami éppúgy lehetett belül, mint kívül. Talán az ereiben száguld a vér.

És ha mégis?

Mindig úgy süppedt bele az álomba, mint egy utas, aki-
nek nincs dolga a nézelődésen kívül, s mindent ráhagyott
a vezetőre. Kiszállni most sem akart; tudta, arra nem sok
esély van. Inkább kijelölte a célt, és a város felé fordulva,
tágra nyílt szemmel repült – zuhant – sikoltott.

Meglátta a tengert. Egy nagy üvegablak mögött csillogott
a házak gyűrűjében. Az öböl vize visszaverte a nap sugarait.
Hajók ringtak a vízen, száz meg száz apró, fehér vitorlás,
akárcsak az Adrián, ahol két éve nyaralt a lég tornászokkal.
Az épületek árnyékai sötétre festették a tengert, akár a szű-
kület. Vali az ablakon kinézve fekete félkört látott, amibe
csak itt-ott csillant be egy-egy hal vagy egy hullám háta.

Egy körfolyosón állt, vörös szőnyegen. Előtte az ablak,
mögötte ajtók. A görbülő falaktól nem lehetett messzire
ellátni. Vali közelebb lépett az üveghez és rátapasztotta a
kezét.

Az öböl félkaréjából úgy tűnt, hogy az épület, amiből ki-
tekint, a vízből emelkedik ki. Fehér és kék vitorlák libben-
tek el előtte. Amikor az árnyék rájuk esett, elsötétültek, s
mintha összébb húzták volna magukat. A felhőkarcolók-
ban visszatükröződött a fém és üveg gomba, tetején egy
sárga-vörös zászlóval.

– Egy cirkusz – döbbsent meg Vali.

Megrázta, hogy ennyire felismerhetően hozzátörleszke-
dett a város. Eddig is akadtak ismerős részei, hiszen Kolos
részben öntudatlanul is a közös gyermekkorból merített,
de most Vali felnőttkora köszönt vissza az ablak mögül. A
karcsú hajók, fedélzetükön halászhálóval, a cirkusz, és
mintha a távolban a felhőkarcolókat is vékony kötelek kö-
tötték volna össze.

Vali tenyere az ablakra tapadt, orrát az üveghez nyom-
ta. Nézte az öblöt, a vízből kiemelkedő kis tornyokat, ami-

ket ügyesen kerülgettek a vitorlások, az árnyékokat a hul-
lámokon.

Amikor végül hátrahúzódott, az ablakban megpillan-
totta Kolost.

Megpördült. A fiú a szemközti ajtónak támaszkodott.
Az arcát félelem és harag keményítette meg, de a szemé-
ben valami más is megcsillant.

– Szia, Vali! – mondta Kolos halkán, és hangja megresz-
ketett.

– Szia, Kolos...

Álltak egymással szemben, először a világok közti vá-
lasztóvonal azonos oldalán. Vali mozdult először. Hátán
megérezte az ablak hidegét.

Kolos elindult, de pár lépésre a lánytól megállt. Miköz-
ben közeledett, arcán megváltoztak az érzelmek. Határo-
zottabb lett.

– Nem számítottam rád.

– Tudtad, hogy képes vagyok erre?

– Sejtettem. – Kolos a nővére felé hajolt, de aztán
megint kihúzta magát. Fanyarul felnevetett. – Rég láttalak.
Vali torka elszorult.

– Mit fogsz csinálni? – kérdezte.

Kolos a hajába túrt. – Váratlanul értél. – Megint az a
kesernyés, furcsa nevetés. – Gyere!

– Hová? – Vali nem mozdult, továbbra is az üveghez
szorult.

– Beszélgessünk – intett Kolos az ajtó felé.

Vali megindult utána; nem is igazán azért, mert így
döntött, hanem inkább, mert amíg Kolos uralta az álmait,
hozzászokott, hogy mindenhová követni kénytelen.

Az ajtó cirkuszbelsőre nyílt. A porond vörös körében
fehér, fűrészporról elkevert homok szikrázott a reflektor-

fényben. A széksorok üresek voltak. A magasban kábelek és készenlétbe helyezett eszközök bújtak meg a homályban. A kupola közepén ezüstösen csillogó szitz lógott magányosan. Sem hágcsó, sem kötél nem vezetett fel hozzá.

Vali követte Kolost az első sorba, és ott leültek. A fiú a támlára, lábát az ülésen pihentetve, a lány pedig elé, a porond szélére.

Vali nem nézett fel, Kolos cipőjét és farmerjének szárát bámulta. Minden éjjel látta, de soha nem ilyen kézzelfoghatóan. A nadrágszárban rejtőző láb jutott az eszébe, és az, hogy amikor utoljára így látta, az még egy gyereké volt.

– Nos.

Vali kicsit feljebb emelte a fejét.

– Nehezen tudlak most kikerülni. Itt vagy te, a cirkusz... nemigen tudnám elhíttetni magammal, hogy idegen vagy, igaz-e?

Vali halványan elmosolyodott. Kolos cinikusnak, de nyugodtnak hangzott, és a lány szíve meglódult. *Talán...*

– Nem akartam találkozni veled – folytatta Kolos tárgyilagosan.

– Tudom.

– Hadd nézzelek! – Vali meglepve összerezzen, amikor Kolos keze az arcához ért, és felemelte az állát. – Valóságosabbnak tűnsz, mint amikor megjelentél az ébrenlétben.

– Te jelentél ott meg.

– Nézőpont kérdése.

A tekintetük, mely majdnem egyforma volt, összetalálkozott. Egymást olvasták a cirkusz csendjében. Vali kereszte a hasonlóságot az emlékekkel. *Ott van.* A nyolcéves gyerek arca ott derengett valahol Kolos vonásaiban.

– Furcsa, hogy felnőttél – bukott ki Valiból.

Kolos elengedte az állát.

– Mihez kezdjek veled? – állt fel.

Vali elhallgatta az összes felmerülő választ.

– Nem gondoltam, hogy erre képes leszel. Azt hittem, megmaradsz az ébrenlétben, jóval kényelmesebb lett volna úgy.

– Kényelmesebb?

– Persze. Nem lennél olyan ismerős. Csak valaki, akit ki kell törölni, ha már elég erős vagyok hozzá, ha már elegendő álmodnak rólam.

Hát ezért csinálta, ezért voltak a kirándulások Miklós és mások álmaiba. Persze, mi másért? gondolta Vali, és ő is felemelkedett. Ostobának érezte magát. Hátra kellett hajtania a fejét, hogy felnézhesse a széken álló Kolosra. A fiú elgondolkozva fonta keresztbe a karját.

– Van, amire még kíváncsi vagyok – mormolta Kolos, aztán hirtelen belerúgott Vali szegycsontjába. A fájdalom váratlan volt és éles – tüdőből kipréselt levegő szisszent.

Vali hátrahanyatlott a porondra; amikor a földnek csapódott, sípolva kiszaladt tüdejéből a levegő. Oldalra fordult, hogy felálljon, de ekkor Kolos leugrott mellé, és a fűrészporról kevert homok a lány arcába csapódott. Nagyot prüszkölt, a szeme égni kezdett az érdes szemcséktől.

– Kurva életbe! – köpte ki Vali a port, és arcához kapott, hogy letörölje a homokot. Folytak a könnyei, de mintha nem akarták volna kimosni a szemcséket, csak egyre élesebb lett a fájdalom, mintha ezernyi tű vagy borotvapenge szánkázna végig a szemgolyóján.

Felkapta a fejét, a könnyek és a szűrés kódén keresztül felnézett Kolosra. A testvére mellette állt, és őt nézte. Nem tudta kivenni az arcát. Vali felült, és megdörgölte a mellét, ahol a rúgás érte. Még mindig sajgott.

– Tudni akartam, meg tudom-e tenni – közölte Kolos, kicsit mentegetőzve.

Vali foga között csikorgott a homok. Feltápáskodott, és egy lépést hátrált. Arcán csurogtak a könnyek, csíkot húztak a porrétegbe. Nem tudta biztosan, hogy melyik fájdalmat akarja kísírni: amit a szemében érez, vagy a másikat.

– És? – kérdezte zihálva. – Most már tudod. Ez kellett?

Most már látta Kolos arcát, kezdett tisztulni a kép. A szűrő fájdalom is alábbhagyott. A fivére meglepetten mosolygott.

– Örülök, hogy ez kiderült.

– Hogy belém tudsz rúgni? Na, gratulálok.

– Fogalmad sincs az egészről, mi? – Kolos hangja megvetővé változott. – Nem gondoltál bele semmibe? Mit jelenthet?

– Kellott volna? – kérdezte Vali ellenségesen, de bizonytalanná vált.

– Nem vagyok a testvéred.

Vali szeme kerekre nyílt.

– Mi?

– Amire emlékszel, amire vágysz, és ami valóra válik, nem ugyanaz – mondta csendesén Kolos. – Mondtam, ugye, hogy a halottidézés veszélyes? Sosem tudhatod, mit kapsz vissza. Te sem emlékszel pontosan, újra és újra át rajzolt emlékekből próbáltál létrehozni valamit. Létrejött.

– Én nem próbáltam...

– Tudatosan talán nem. De mégis itt vagyok. Fogd fel, csibi, *én nem vagyok a te Kolosod*.

– Akkor ki vagy? – Vali dermedtnak érezte az ajkát, mintha pofon után próbált volna beszélni.

– Én. Talán definiálnom kéne saját magamat? Akár egy listát? Egy: emlék egy húsvéti kacsáról, amit véletlenül el-

ütöttél a dömperral, aztán rám kented az egészet. Kettő: barna szempár, meglehetősen csinos...

– Állj! – kiáltotta Vali.

– Kezded érteni? *Belőled* is van bennem, de másokból is... és még ki tudja, honnan, kikből gyúrtál össze. *Élek*. Ami pedig a legfontosabb: nélküled is élek. *Nincsen szükségem rád*.

Vali könnyei elapadtak. A szeme már csak egy kicsit szűrt és égetett. Talán Kolos kijelentésétől, talán nem, de a feje kezdett kitisztulni. Józanító volt, ahogy a testvére közölte vele, hogy nem is létezik. Lassan felállt, és dzseki-je ujjával megtörölte az arcát.

– No és most? – kérdezte, és meglepődött a saját nyugalmán. Teljesen fagyottnak érezte magát.

Kolos még mindig a széken állt, és lenézett rá. Bár nem moccant, a nézésében volt valami, amitől Vali legszívesebben elhárított volna. Felnézett a sitzre. Nyolc méter, de akár a csillagok közt is lóghatna. Ha lenne kötél...

Valami füstszerű maszatra tévedt a tekintete; mintha egy ecsettel vonást húztak volna a levegőre. Ahogy szemét összehúzva ránézett, a derengő szürke csík megszilárdult, szálak fonódtak bele, és lassan himbálni kezdett, mintha csak most engedték volna le a magasból.

Vali visszanézett Kolosra. A fivére már a porond pere-mén állt, kicsit tétova tartással, mintha ő is ugyanolyan tanácstalan lenne, mint a lány.

– Nos? – kérdezte ismét Vali, és bal vállát hátrébb húzta, készen arra, hogy meglóduljon a kötél felé.

Kolos lelépett a fűrészporda, Vali pedig egy lépést hátrált.

– Azt hiszem, egészen logikus, mit kell tennem – mondta mogorván Kolos. – Figyelj, csibi, ebben nincs semmi személyes...

– Nincs?

– Ha máshogyan is lehetne...

Vali szája keskeny vonallá változott. Leszegte a fejét, és ismét hátrébb lépett. Valami türelmetlen, tehetetlen düh csírázott ki benne. *Gyerünk, mondd ki, legyünk túl rajta!*

– Mit akarsz tenni? – kérdezte hűvösen.

– Attól tartok, meg kell öljelek – suttogta Kolos, és egy pillanatra szerencsétlenebbnek tűnt, mint amilyennek Vali érezte magát. – De a tested élni fog. Ez csak a tudatod...

– Vagyis én – szakította félbe Vali. A lila haragtól a belséjében a hangja is erőteljesebb lett, és már nem félt anynyira. – Figyelj, mennyi maradt belőled Kolosból?

– Nem tudom.

Vali nagy levegőt vett.

– Szeretsz?

Kolos arcvonásai elszabadultak. Mintha gyomorlövésre csodálkozna rá. Vali nem várta meg, míg összeszedi magát, hanem balra pördült, a keze már nyúlt is a kötél után. Megragadta, és felugorva rákulcsolta a lábát.

– Nem! – hallotta Kolos kijózanodott hangját, mely talán a kérdésre, talán a mozdulatra válaszolt. Vali feljebb rúgta magát, és mászni kezdett.

A jobb bokájára egy kéz kulcsolódott, és megrántotta. Vali lepillantott, és ezzel egy időben rúgott. Cipője orra homlokán találta Kolost, akinek keze lecsúszott a lábáról. A lány megragadta az érdes kötelet, és feljebb húzódkodott. Az elején még kapkodott, hogy minél magasabbra jusson, de aztán megtalálta a szokott ritmust. Már csak a zene hiányzott.

A kötél meglendült. Valit váratlanul érte a rántás, és riadtan lenézett. Kolos ott állt alatta; a homlokán vörös folt látszott, akár egy patanyom. Kezében az érdes kötél. Ujjai ismét megszorultak rajta.

Vali már felkészült a lendítésre, és csak arra ügyelt, ne-hogy mászás közben nekiverődjön a sitznek. A kötélen apró rángások futottak végig, de a lent kiszámíthatatlannak induló hullámok a magasban elsimultak, és Vali átröppent a fémkeretre. Hozzásimulva lepillantott Kolosra, és elmosolyodott.

– Csak nem tériszonyos vagy még mindig? – kérdezte gúnyosan. A sitz megnyugtatta. Idefent otthon volt, még ha egyedül is, és loncs sehol. Aztán eszébe jutott: *de hiszen álmodom!* Átkarolta a tartót, és kihajolt a porond fölé.

Kolos hátrahajtott fejfel nézett rá.

– Hát elkezdődött – mondta.

– Mi? – kérdezte Vali, és lassan lemállott arcáról a mosoly.

Kolos nem válaszolt. A homloka közepén megjelent egy függőleges ránc, és a tekintete valahová Vali mögé meredt. A lány nyaka bizsergett a látványtól, emlékezett: már látta ilyennek a fivérét, amikor...

A porond emelkedni kezdett, *vagy a sitz süllyedt?* Homály kúszott a fűrészporra, s terült szét, akár egy sötétség-tócsa. A széksorok elolvadtak, belevesztek a fekete bokrok sűrűjébe, amelyek körbevették a homokos teret. Vali ujjai a fémre szorultak. A falak és a mennyezet szétfoszlottak, árnyékaik még ott lebegtek ugyan körülötte, de már át lehetett rajtuk látni, akár a szállongó ökörnnyálon.

Odafent, az iménti reflektor- és huzalrengeteg helyén sötétlila égbolt húzódkott, akár egy kabát, amire apró strasszként felvarrta valaki a csillagokat. Egyenletesen voltak elszórva, a sarkcsillagból indultak ki a fénylő spirálkarok, hogy aztán a látóhatáron összeolvadjanak az éjszakai város fényeivel.

Vali látta a házakat, a tűhegynyi, pislákoló ablakokat, a fák sötét foltjait, a közeledő bokrokat és sötét, kerek ho-

mokozót, benne az árnyékba borult alakkal, aki egyre közeledik, és vár... aztán leugrott.

Puhán puffant a homok; háta mögött sustorgás támadt, ahogy Kolos is megindult, de akkor ő már rohant a homokozó pirosra festett széle felé. A bokrok között nem nyílt ösvény, és egy pillanatra átfutott rajta, hogy vége, de aztán mégsem állt meg. *Megrúgtam, gondolta. Most már ő sem fog megállni... nem, miért is állna? Minél hamarább vége, annál könnyebb neki.*

A kúszótuják merev ágai a lábába akadtak, és elgáncsolták. Orrába tolult az örökzöldek fanyar illata, felpattant, aztán azt gondolta: *a francha!* – és a növények, mint ha rájuk fújt volna egy óriás, szétváltak előtte. Vali tovább rohant, akarataival félresöpörte az ágakat, amíg ki nem jutott az éjszakai sötétségben ázó utcára. Elmosódtak a házak, ahogy maga mögé utasította őket. Gyorsabban rohant, mint ébrenlétben valaha is.

Nekiiramodott, cipője hangosan csattogott az aszfalton. Az utcalámpák fénye tócsákat alkotott az utcán, amelyek csillogó cseppekben verődtek fel, amikor átrohant rajtuk. Derengő nedvesség ült meg nadrágja szárán.

Mögötte kísértetléptek rohantak, kopogások az utcán, a falakon, az ereszekről visszapattanva, elől, hátul, mindenhol. Hangok, egyre közelebb, és már nem lehetett szétválasztani a saját rohanását és Kolosét. Gyorsabb volt, mint bármikor, az utca beszűkül, egyetlen pályává változott, aztán...

...tégla fal rontott elé, akár egy gyorsvonat, és nagy csattanással a háznak ütközött. Vali felkiáltott. Úgy érezte, a szíve továbbrohan az akadály túloldalán.

Megpördült. Kolos tíz méterrel odébb volt, és lassan közeledett felé. Ő nem zihált a futástól, mintha csak idekép-

zelte volna magát. Karjait hanyagul lóbálta. Vali önkéntelenül is odanézett, de a fivére keze üres volt.

– Kolos...

– Csend...! – Kolos hangja halkan szisszent, mégis Vali liba fojtotta a szót. – Nem kell könnyörgés, pszichodráma, nem kell időhúzás. Nem kell azt mondanod, hogy „nem akartam, hogy így legyen vége.” Úgy lesz vége, ahogy vége lesz. Számodra nincsen jobb vagy rosszabb. Csak az én számomra.

Már majdnem ott állt előtte. Vali látta fivére sűrű hajának kócos szárait, ahogy meglebbentek az éjszakai szélben, a kordbársony kabát foszladozó gallérját – *vajon ezt ki álmolta oda, én vagy ő?* –, a nedvesen csillogó szempárt, és hátradőlt. Hátát megtámasztotta a fal.

Kolos kinyúlt felé, és válla mellett nekitámaszkodott a falnak, odaszorítva Valit. Olyan közel volt, hogy a lány érezte a leheletét a homlokán. Nem tudott mozdulni. Kolos nem tett még semmit, a fenyegetettség érzése mégis összezavarta gondolatait, bebújt a bőre alá, és márványkeményre fagyasztotta izmait.

– Jobb lenne, ha nem te lennél – mondta Kolos, és bár a hangja szomorú volt, Vali megszedült a félelemtől. – De persze nem lehetne más... Hát, ez van.

Kiegyenesedett, de a tenyerét nem vette el a faltól. Vali hallotta a halk súrlódást, ahogy az ujjak közelebb siklottak a téglán, és behunyta a szemét. Hátrahanyatlott.

A fal túloldalán nyitotta ki ismét a szemét, kábán, mint aki mellett épp most dübörgött el egy kamion, és lassan hátrálni kezdett. A téglafalat nézte, s amikor az mállani kezdett, sarkon fordult.

Ismét rohant. Egész teste a szívdobogása ütemére reszketett, bőre forró volt, homloka hűvös. Az utcákon fények

folytak végig, hídon szaladt keresztül – alul beteg-fehér li-
liomok burjánzottak, leveleik koszos hordalékként úsztak
köztük –, fekete galambok röppentek fel, amikor felri-
asztotta őket az egyik parkban.

A léptek dübörgése ismét közelebről hallatszott, és
Vali a beszívott, hideg levegőtől fájó és vérízű torokkal,
sajgó lábbal rohant tovább, amíg el nem olvadt körülötte
a város.

XXIV. fejezet

GYEREKEK

Anna némán feküdt az ágyban Miklós mellett. Már régen
felébredt, olvasott egy kicsit az éjjeliszekrényre kitett
könyvből – könyvtári volt az is, elfelejtette kiírni, mielőtt
a táskájába süllyesztette volna – aztán visszatette, és az ol-
dalára hengeredett. Nézte az orr vonalát, a kiserkedő bo-
rostákat, az egész éjszakán át tartó ügyelet után kisimuló
ráncokat, amelyek mégsem tűntek el egészen, és mosoly-
gott maga elé.

Miklós arcán egyszer csak összegyűrődtek a redők, és
felnyögött. Anna közelebb hajolt, és átölelte a vállát, amíg
a férfi légzése le nem nyugodott. Egy darabig így feküdt;
már éppen kezdett volna visszasüllyedni az álomba, ami-
kor Miklós megmoccant, és felé fordult. Résnyire nyílt sze-
me sarkában álommorzsa ült.

– Szeretek itt feküdni melletted – mondta Anna.

Miklós megdörgölte a szemét, és szórakozottan bólin-
tott.

– Hm... különös álom.

– Megint ugyanaz? – könyökölt fel Anna.
– Nem egészen. Sosem teljesen ugyanaz... – Miklós a plafont nézte. – Mindenesetre mindig ráismerek valamiről. A fiú benne ugyanaz. Most Valit is láttam.

– Ó. És mit álmodtál róla? – Anna kisimogatta Miklós szeme sarkából a csipát.

A férfi összevonta a szemöldökét, de nem húzódott el.

– Ez a fiú üldözte. Azt hiszem, meg akarta ölni.

Miklós elhallgatott.

– Van még valami – bökte meg Anna játékosan. – Ismerem ezt a nézésedet.

– Vali nevén nevezte a fiút. Nem tudom, miért álmodok ilyesmiket – Miklós Anna felé fordult, és megsimogatta az arcát. – Nem számít.

– Most már mondd el, ha elkezdted.

Anna felült az ágyban, és Miklós vállára fektette a kezét. Meleg bőr a pizsama alatt, átsugárzott a tenyerébe a hője.

– Vali Kolosnak hívta a fiút.

Anna elvette a kezét.

– Tudom, hogy csak egyszer említetted. Láttam, hogy nem szívesen beszélsz róla. Talán ezért ragadt meg bennem mégis.

Anna hallgatott.

– Mindent kívülről láttam. Nem tudtam felébredni. Csak most, amikor Vali beleolvadt egy falba. Mintha nem is az én álomom lenne...

Anna felsóhajtott.

– Nem sokat beszéltünk Kolosról. Ennyire érdekelt?

– Csak amennyiben neked fontos. Vagyis nagyon.

– Balesetben halt meg.

– Tudom, ezt már mondtad.

Anna megvonta a vállát, és felvette a telefonját az éjjeliszekrényről.

– Azt hiszem, felhívom Valit.

– Mert én rosszat álmodtam?

Anna megrázta a fejét.

– Nem csak ez. Az utóbbi időben van valami a levegőben. Nem is tudom... – Hallgatózott egy darabig. – Ki van kapcsolva.

– Ilyenkor? Későig bulizhattak – jegyezte meg fanyarul Miklós.

Anna összeszorította a száját, és a telefont nézte. A kis képernyő fénye elhalványult, aztán ismét felragyogott, ahogy új nevet ütött be.

– Megint megpróbálsz?

– Nem. Most Rolandot hívom.

Miklós felkönyökölt.

– Igaz is. Járnak?

Anna szűrös pillantást vetett rá.

– Az anyja vagyok, és nem tudok ilyesmiről. Szerinted?

– Szerintem attól még lehetséges – mosolygott rá Miklós. Anna megfenyegette az ujjával.

– Roland? Anna vagyok, a Vali anyukája. Tudod adni? – hallgatott egy kicsit. – Hát, mondd meg neki, hogy hívjon vissza... Tényleg, jól van? ... Igen, szia!

Letette a mobilt az éjjeliszekrényre, és Miklóstra nézett.

– Nem tudta adni. Azt mondta, Vali alszik még.

Visszafeküdt az ágyba, és Miklós mellé fészkelte magát.

– Nem úgy nézel ki, mint aki elhiszi.

– Nem is tudom. – Anna Miklós vállára fektette a fejét. Forró ürességet érzett. – Az utóbbi időben már csak talál-
gatok... de abban... elég jó vagyok. Most pedig nincs jó
érzésem.

– Biztos nincs semmi baj. – Miklós megsimogatta Anna nyakát, aki sóhajtott, és hagyta magát nyugalomba cserélni. – Az álmok voltaképpen nem jelentenek semmit.

Anna hallgatott egy darabig, aztán felsóhajtott.

– Vonaton ült.

XXV. fejezet

MANDULAFAGYLALT

Az óra halk ketyegése mintha visszaverődött volna az ablakról, a festményekről, a zongoráról. Max úgy érezte, saját szívének belsejében ül, és az érverése perceg körülötte egyenletesen. Lassú, sosem gyorsuló ütem, nyugodt tiktakolás. Max szájára ráfagyott egy észre sem vett mosoly. Várt, mikor zilálódik szét a ritmus, hogy a látszólagos nyugalom mögül előtörjön a szív vad dobszóója. Tudta, hogy már kitörésre készen remeg. A szobában semmi nem mozdult, talán éppen ezért volt ennyire biztos abban, hogy a csend és moccanatlanság nem tart örökké.

Vali a kanapén feküdt, egyik karját keresztbevetette a hasán. Nem hallatszott, ahogy szuszog, de a mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt. A homlokán kis, függőleges ránc húzódott.

Max némán nézte, ahogy Vali lassan álomba merül. A lány kinyújtott, zoknis lába a kanapé díspárnáján pihent,

a másikon a feje feküdt. Mellette, a padlón a kávésbögre állt, oldalán rászáradt barna csíkkal.

A férfi lassan megropogatta ízületeit, és felállt. Vali már egy órája aludt, és várhatóan jó darabig nem is fog felébredni. Max nem tudott utánamenni az álomba, de nem is szándékozott. *Megkért, hogy vigyázzak rá.* Max komolyan vette az ígéretet.

Kiment a konyhába, hogy megkenjen magának egy szendvicset. A vajás késsel nyúlt bele a baracklekvárba. Sonia, ha otthon van, biztosan rászólt volna. Persze Sonia sok minden egyebet is szóvá tett volna. Mit keres itt ez a lány, egyáltalán ki a csuda; de az is lehet, hogy vihogva nézné őket, mintha sejteni vélne valamit.

Max lecsapta a kést az asztalra. *Helyes lány,* mondta Sonia akkor, régen, és kacsintott. *Nem török véletlenül? Olyan cigányos szeme van...*

Pontosan tudta, hogy Afet török; a kérdés csak csali volt, hátha Max többet is elárul róla, hátha megnyílik, és fecsegni kezd. Mi köze van Soniának ahhoz, kicsoda Afet? Mi köze ahhoz, milyen a szeme – *a pillantás, ami fáj, és mégis az lenne a jó, ha sose múlna el a fájdalom* –, hová jár iskolába – *ahová ő járt, három osztállyal lejjebb, idén végez, ugyanabban a padban ül, mint ő régen* –, mit csinálnak együtt – *mozi sötétje, izzadt kéz a karfán, és soha nem mozdul a másikért* –, nem, nincs köze hozzá, Afet az övé, az övé...

Halk kiáltás hallatszott a szomszéd szobából, és elhaló nyöszörgés. Max letette a kenyeret, lenyalta szája széléről a lekvárt és a könnyeket. Sós és édes az ajkán. Dühösen megdörgölte a szemét. Észre sem vette, hogy sír.

Kezdesz széthullani, haver, mondta magának. *Mint egy rosszul összezsavazott terminátor.*

Megrázkódott. Érezte, hogy valami baj van, nem tettek neki a saját gondolatai.

Vali ismét felkiáltott, bár nem lehetett érteni, mit mond. Max mély lélegzetet vett, és visszament a nappaliba. A lekváros kenyeret a konyhaasztalon hagyta.

Vali mindkét karja keresztbe volt téve a mellkasán, ahogy védekezően felhúzta őket. Homlokán elmélyült az aggodalmas ránc.

Valami történt álmában.

Vali ismét felnyögött, és Max pánikba esett. A kimért szívdobogás végre elszabadult, és őrült ütemben verte a bordáit. A tenyere hideg volt, amikor az arcához kapott.

Vali nyöszörgéséből világos volt, hogy vagy nem fogadta meg Max tanácsát, vagy ez nem volt elég. A férfi az ujjába harapott. Tudta, hogy nincs olyan, hogy valami csak álom.

Az álom igazi. Néha igazibb, mint a valóság.

Ezért ha történt valami Vali álmában...

Nem gondolkozott. Vali fölé térdelt, megragadta a vállát, és megrázta.

– Ébredj!

Vali feje lazán félrecsuklott.

– Ébredj!

Max ujjai keményen megszorították Vali vállát, aki hirtelen felkiáltott, és nyakizmai megfeszültek. Amint kinyitotta a szemét, ütött, és valamit kiabált magyarul. Max nem tudta félrekapni az arcát a pofon elől, így csak annyit tett, hogy lefogta Valit, és a tágra nyílt, fókusz nélküli szempárba ordította:

– Nyugodj meg!

Vali behunyta a szemét, de nem csapdosott többet. Az izmai nem ernyedtek el, továbbra is keménynek, csomós-nak érződtek a póló alatt, de legalább mozdulatlan volt.

Aztán mélyet lélegzett, és elernyed. Belesüppedt a kanapéba, a párnába, és apró, szaggatott lélegzetvételekkel kapdosta a levegőt.

Max kiegyenesedett, de nem szállt le a kanapéről. A kezét lazán Vali vállán nyugtatta, hogy lefogja, ha megint elveszti a fejét.

– Mi történt?

Vali ránézett, aztán a plafonra.

– Kolos... a bátyám. Meg akart ölni. – Egy darabig hallgatott, aztán folytatta: – Talán sikerült is volna neki. Talán legközelebb.

Olyan halk és elveszett volt a hangja, hogy Maxot elfogta a sajnálat. Nem tudott megszólalni. Vali barna szeme a mennyezetre szegeződött, a haja a hajgumiból kibomolva szétterült a díszpárna hímzett kismacskáin, és egy pillanatra összerosódott valaki mással. Ahogy feküdt, ahogy a kezei keresztezték egymást a szegycsontja felett, ahogy elnézett a semmibe, hátha valami történik, és neki nem kell szembenéznie a jövővel, Afetre emlékeztetett, mind a harminc-negyven Afetre Max keze alatt.

A férfi belekapaszkodott Valiba, és lehajtotta a fejét. *Hát így érezhet Afet*, gondolta, és szerette volna otthagyni az állatot, aki volt, ledobni magáról az éjszakai gyilkosságokat, mint kígyó a bőrét. *Mindig tudja, mi következik, én is mindig tudom, egyikünk sem akarja, mégis megtörténik. Miért? Miért teszem azt, amit teszek?*

Visszanézett rá önmaga, és nem viselte el a látványt. Behunyta a szemét, de oda is követte a kép, ahogy Afet arca elkékül, a szeme fennakad, és ő már gyászolja, de mégis szorítja tovább.

Fájdalmas, nagy kortyokban nyelte a levegőt. Forróság csordult végig az arcán.

– Mi a baj? – hallotta Vali meglepett hangját.

Bizony, nem te vagy az egyetlen, babám, akinek fáj valami, gondolta Max, és bár gúnyosan nevetni szeretett volna, csak zokogás tört elő belőle. Előregörnyedt, a kanapé támlája és Vali válla közé fúrta a fejét.

– Mi van? Jól van, semmi baj – mondta Vali, és ügynül megpaskolta a hátát. – Miattam sírsz? Nem kell, semmi baj...

Max csordultig telt bánattal, szégyennel és sajnálattal.

– Ne haragudj, Afet. Nem akartam. Sosem akartam. Csak... megtörtént.

– Jól van, nyugodj meg – hallotta a lány hangját. Meleg kéz simogatta a hátát. – Most már leszállhatsz...

Max kiegyenesedett, és megint megfogta Vali vállát. A látása kezdett kitisztulni, és az iménti forróság helyét átvette a fagy.

– Nincs különbség álom és valóság között – mondta Valinak, akinek ugyan eltűnt a ránc a homlokáról, de már nem mosolygott rá megnyugtatóan, és a hátáról is levette a kezét. – Nincs igazából menekvés egyikből a másikba. – A lány szeme riadtan megcsillant.

Nincs menekvés. Ugyanaz vagyok itt is, ott is. Semmivel nem leszek jobb odaát, de rosszabb sem. Minden bennem volt a kezdetektől fogva.

– Érted? – kérdezte Valit.

A lány bólintott, aztán megszólalt.

– Szeretnék felállni. Leszállsz rólam? – kérdezte halkán, óvatosan.

Talán még lehetek más. Ugye, megváltozhatok? – könyörgött Max szeme Valinak, aki mintha értette volna, de lehet, hogy mégsem. *Azt ígérte, hogy ő követ, és megöl. Vajon Vali... ő?*

– Csak még egy esélyt kérek – mondta Max. – Ugye, nem fogsz megölni? Csak... legyél más.

Előrehajolt, Afet – Vali? – száját kereste, a mandula-fagylalt emlékét, az egyetlen múltat-jövőt, ami nem a gyilkosságba torkolt. *Ha most másmilyen lesz, akkor még megváltozhatok. Akkor nem is történt meg semmi.*

A lány mellbe taszította, és elfordította arcát. Max érezte az ütest. Mintha visszazuhanat volna egy tóba. Nem tudta áttörni a felszínt, maradt a víz alatt, a hidegben, egyedül önmagával és a mélyben keringő álommal.

– Miért? – kiáltotta a lány arcába dühösen, kétségbeesetten. – Miért nem tudtál legalább most más lenni? Én nem tehetek róla, nem érted?

Ujjak kaptak az arca felé, de meglovagolta a lány mellkasát, és kihúzta magát. Az ő karja hosszabb volt. Gyakorlott mozdulattal ragadta meg a vékony nyakat – minden éjjel egyre könnyebb, villant az eszébe –, és megszorította.

Kezek kulcsolódtak a csuklójára, megkísérelték lefeszíteni. Érezte, ahogy a test vergődik alatta, megpróbálja ledobni magáról, de letámasztotta bal lábát a padlóra, és teljes erőből lenyomta a lányt, bele a kanapé ülőpárnájába. Valami csengett.

Belenézett a lány szemébe – *nem olyan a színe, mint mások*, csodálkozott rá –, és sajnálattal vegyes elégedettséggel vette észre a félelmet.

– Az álom és a valóság... nincs különbség köztük – mondta, és hüvelykujja bütykét a gégére szorította. Érezte a kemény porcot a vékony bőr alatt.

Amikor a lány hörögni kezdett, behunyta a szemét.

Milyen világ az, kérdezte magától, miközben a teste tőle távol tette, amit megszokott, ahol az ember már az álmaiba sem menekülhet?

XXVI. fejezet

FORGÓ

Az álom sűrű kutyvasza kezdett kitisztulni. Az előbb még mozgólépcsőn rohant felfelé, de hiába gyorsított, maradt ugyanazon az emeleten, aztán két nő támadt rá, és valami esernyőt kértek tőle, pedig ő emlékezett, hogy azt már korábban megvásárolta tőle egy gyerek... utána azonban valahogy mégis kijutott az utcára – és ekkor hirtelen megjelentek a színek.

Különös, gondolta Roland. *Nem szoktam színekkel álmodni.* Az imént, amikor futott, és egyik pillanatról a másikra csupán az álom logikájával összetapasztott események záporoztak rá, még azt hitte, minden valódi. Most azonban kint állt egy város utcáján, amely hasonlított Budapest belvárosára egy szürke délelőtt, és ugyanakkor mégsem volt egészen ugyanaz. A fák mozdulatlan koronája, a kirakatüvegek átlátszatlansága, és a kopott aszfalt lett átúszó, áttetsző emberek rádöbbsentették: *álmodom.*

Körülnézett. Nemcsak a színek voltak újak, de a házak éllessége, a szobrok; az erkélyeken könyöklő arcvonás nél-

küli kirakati bábok és vörös macskák is. Nyugtalanította az utca, úgyhogy testetlenül továbblebbent. Valami hiányzott a városból, ami minden más álmában benne volt, akár egy láthatatlan, részleteket összerendező mintázat. Itt is volt rendszer, de nem ismerte fel.

Kívülről figyelte az elsuhanó embereket. Át lehetett rajtuk látni, és ahogy kabátjuk utánuk libbent, olyanok voltak, akár a tengerben úszkáló üvegshalak. Roland feléjük fordult, és belesimult az áramlatukba.

Ahogy lebegett, egyre idegenebbnek érezte a várost. Szilárd álom volt, minden furcsasága ellenére is rendszerezett, de független tőle. Megpróbált Valira gondolni, ahogy leng, és nincsen rajta ruha, de nem változott semmi. Egy pillanatra megremegett a levegő, de aztán maradt az utca.

Nyugalom, hallott egy hangot. Sodródj! Engedd el magad!

Nem esett neheze. Még amikor cselekedett álmában, akkor is csak megtörténtek vele a dolgok. *A cselekvés csak látszat, gondolta. Valami az agyammal... valami...*

Képek. Tornyok, parkok, tengerparti napernyők, méregzöld koktélok a fehér asztalokon.

Íz. Ízekről sem álmodom.

De máris továbbsodródott, akár egy léggömb, mielőtt megkóstolhatta volna az italokat. Mégsem volt olyan rossz. Ugyan az álom nem volt ismerős, de nem volt ijesztő sem – mintha belerepült volna egy filmbe.

A filmekhez szokva vagyok.

Ez megnyugtatta. Lehet különös a város, vizskethet a gondolatai között az idegen mintázat, ha elidegeníti magától, kibírja. *Különben...*

Nyugalom...

Elfejtette a gondolatot. Röpült tovább, ablakon be, ajtón ki, amíg...

...megtorpant a levegőben. Megdermedt a kameraállás.

Az utcán egy fiú állt, talán annyi idős lehetett, mint ő, a haja sötéten lógott a nyakába. Kordbársony kabátot viselt, és homlokát ránc szabta ketté. Körülötte kísértetek sétáltak, áttetsző aktatáskát, ernyőt lóbálva, de ő ugyanolyan szilárd és színes volt, mint az épületek és a fák.

Roland megállt felette, és bár testetlen volt, megdermedt. A fiú emlékeztette valakire, és még csak gondolkoznia sem kellett, hogy ráébredjen, kire.

Vali.

Napközben többször eszébe jutott az álom, különösen, ha edzés közben a kezét porozva egy pillanatra összenézett Valival. A lány szemén időnként a város árnyéka úszott keresztül, de ez az érzés annyira homályos volt, hogy nem engedett a késztetésnek, és nem kérdezett rá.

Amúgy is különös volt ez a hónap. Vali időnként elrévedt, olyanokat mondott, amiket Roland nem egészen értett, és hiába mondogatta magában, hogy „a fene sem érti a nőket”, az egész hamisan csengett. Ez valami más volt, nem felnőtté válással együtt járó hisztéria, vagy semleges gyerekkorból férfi- és női világra különülés. Valami történt, amiről azonban nem lehetett tudni semmit, talán csak azt, hogy részben belül zajlik.

Roland nem értette, mi folyik Vali körül, vagy Valiban, de a világért nem kérdezett volna rá. Miközben lóbálta a lányt, érezte, ahogy a súlya a holtponton megrántja a karját, nézte, ahogy pörög, arra gondolt, hogy mennyire összeszoktak, mennyire egyek, és mégsem tud semmit. Mik ezek a hirtelen kijelentések holmi idegenekről, miért nem beszél mostanában Vali senkivel?

Mauritz, ízlelgette a nevet. Valami köze van az egészhez ennek a német pasasnak, akinek a címét Vali az interneten kereste meg, és akihez el akar utazni.

– Te figyelj – kérdezte végül, amíg a többiekre vártak az edzőterem bejárata előtt –, ki a fene ez a pasas?

– Hm? – kérdezte Vali, és maga elé mosolygott. Már megint „odaát” volt, ahol nem kellett neki senki, elég volt ő egyedül önmagának.

– Hát Mauritz. Akihez mész.

– Ő? Egy... – Vali elgondolkodott. – Levelezek vele.

Roland felvonta a szemöldökét.

– Internetrandi? – csúszott ki a száján a kérdés. Meglepődött magán, de aztán gyorsan beleszívott a cigarettába, s úgy tett, mintha csak egy mellékes dologról lenne szó.

Vali arca elsötétült.

– Nem! Mi közöd hozzá, különben is?

Ott volt az a pasas, akarta mondani Roland, és tudta, hogy Vali is alighanem ugyanarra a férfira gondol, de nem tudott megszólalni, mert a lány folytatta:

– Mit érdekel az téged, kivel mit csinálok? Beszélnem kell vele, és nem, nem bukok rá, és nem érdekel, mit gondolsz az egészről. Majd utólag pampoghatsz, oké? Erről már beszéltünk egyszer.

– Jól van, csak épp falazok neked, hülye tyúk! – kiáltotta Roland Vali arcába, aztán mindketten ideges pillantást vetettek az üvegajtó felé.

– Én is falaztam már neked!

– Az más.

– Nem más. Miért érdekel? Csak nem belém vagy esve?

Bármikor máskor, bármilyen más hangsúllyal mondta volna, Roland nem veszi komolyan. Most előntötte a harag.

– Tudod mit? Nem érdekel! Csináljon neked egy szakajtó német gyereket.

Roland elhajította a cigarettát, és a kapu felé indult. Pár pillanatig arra számított, hogy Vali utána fog futni, de nem hallott maga mögött csikorduló lépteket. *Ez van.* Ha pedig elindult, akkor nem fordul vissza.

Ez van, gondolta később, otthon, miután ledobálta a cuccait, és leült a számítógépe elé. Jó lett volna másra gondolni, de az álom és a titok, hogy Vali aznap utazik Dortmundba, nem engedték el a gondolatait. Volt valami összefüggés. Roland nem szokott hozzá a megérzésekhez, és most is zavarta. Nem illett az életébe.

Hallotta, hogy Robi, a bátyja hazajön – mindig a sarkával rúgta be az ajtót maga mögött. Kiköszönt neki, aztán megkereste az interneten a dortmundi telefonkönyvet.

Egyre több összefüggés. Eszébe jutott a másik alkalom, amikor egy pasas miatt falaznia kellett Valinak. Másnap találkoztak a kávézóban a Mexikói útnál. A lány arca sárga volt és feszült, és bár Roland máig nem tudta meg pontosan, mi történt, egyvalamiben biztos volt: Valit bántották. Talán csak a hangja tört el, talán más is – de arra még emlékezett, hogy dühös volt és tehetetlen. Az a férfi arc-talan volt, Vali még a nevét sem árulta el, ezért Rolandban csak kavargott a harag, és nem talált kiutat.

Ennek a másiknak azonban tudta a nevét.

Max Mauritz.

A képernyőre meredt, aztán megnyitott egy másik ablakot, és kikereste a menetrendet.

Roland hümmentett, és felhívta Valit. Meg akarta tőle kérdezni, mikor indul, de a csöngésre nem válaszolt senki, és időközben a monitoron megjelent a menetrend is.

Vali már a vonaton ült, körülbelül öt perce.

Roland elhúzta a száját, és elővett egy cigarettát. Nem gyújtotta meg. Letette az asztal sarkára, aztán bepötyögte a képernyőn látott számot.

– Halló? – kérdezte egy férfihang.

– Vali barátja vagyok – mondta Roland folyékony németiséggel.

Kis csend következett, aztán:

– Mit akar?

– Gondoltam, felhívom, ha már meglátogatja magát a barátnőm.

– Főlöskéges volt. Ehhez neked semmi közöd – a hang ellenségesen csengett.

– Pedig szerintem van hozzá közöm.

– Én segíték Valinak. Te miért nem tetted, amikor alkalmad lett volna rá?

Roland megütközött.

– Segíteni?

Max csúnyán felnevetett a vonal másik végén.

– Fogalmad sincs az egészről, mi? Hogy mi a baja a kis barátnődnek?

– Mi a baja?

– Kérdezted volna meg. Ha Vali eljön ide, akkor már az enyém. Kopj le!

Letette.

Roland elgondolkozva csúsztatta vissza a zsebébe a telefon.

Segíteni? Miért nem tettem, amikor alkalmam lett volna rá...?

Roland döntött. Felkelt, felírta Max címét, a következő dortmundi járat adatait, kivette a fiókjából az üres Pantera CD-ből az összes maradék pénzét, amit a hi-fire tett félre, gyorsan bedobált a hátizsákjába néhány cuccot, aztán kilépett az ajtón.

– Figyelj – mondta Robinak, aki éppen a szobájában szanaszét heverő szennyeset szedegette fel a földről, hogy végre kivigye a mosógéphez –, én most lelépek. Bulizni megyek Valival meg még néhány arccal, rendben? Holnap... délután jövök, szóval nem leszek itt a családi ebéden.

– Anyu tudja? – kérdezte Robi.

– Majd felhívom – rántotta fel a cipőjét Roland, aztán a zsebébe süllyesztette az előszobai szekrényen szikrázó üveggömböt. – Csá!

Sokba kerül nekem ez a csaj, gondolta, ahogy végigrohant a gangon, de valójában már nem volt dühös. Nem tetszett neki Max hangja, sem az, amire célzott, és biztos volt benne, hogy Vali majdnem teljesen vakon indult el. Kétségbeesett lehetett valami miatt. Rolandba belehasított a bűntudat, de aztán elszánta magát. *Megyek a forgóm után.*

Roland mindig is hitt abban, hogy vannak dolgok, amiket meg kell tenni. Nem megérzésből fakadt ez a bizonyosság; egyszerűen adódtak olyan helyzetek, amik mellett nem tudott elmenni. A lehetőség felismerése egyet jelentett a döntéssel. Így mászta meg a Gellérthyet éjszaka, lopott levesestányért étteremből, és gyanította, hogy az Artistaképző mellett is hasonlóan hirtelen határozta el magát, mert nem emlékezett arra, hogy jobban érdekelt volna a cirkusz, mint más gyerekeket. Már nem emlékezett.

Most lehetősége volt követni Valit. Mielőtt felhívta Maxot, megtehetette volna, hogy otthon marad. Most már nem.

Az éjszakát átaludta a vonaton – felületes, város nélküli álom volt –, és csak reggel támadt fel benne a kétely, amikor Valit továbbra sem tudta elérni. Akkor már késő volt visszafordulni.

Kipillantott az ablakon. Repceföldek suhantak el mellette, élénksárga színük lobogott a zöldben. A felhők vatacukrát mintha rátűzték volna a mezőkön álló magasfezsűltsgű távvezetékoszlopokra.

Rolanddal szemben egy fiatal német pár ült, akik még Budapestről érkezhettek, mert az egyikük Hard Rock Café Budapest feliratú pólót viselt, és hátizsákjából egy fűtyűlős barackpálinka üvegének nyaka kandikált ki. A lány aludt, de a fiú ugyanolyan unottan nézett ki az ablakon, mint Roland.

Minden utazás egyforma, mi?

Elővette nadrágja zsebéből az üveggömböt, és megpörgette az ujján. A vonat rázkódása megnehezítette a dolgát, és a golyóbis leugrott az ujjhegyéről. Elkapta, és ismét pördített rajta, szertecsillantva a kinti repceföldek sárgáját és a plüssülések kékjét.

A német fiú szeme megrebbent.

Jó. Nagyon jó.

Roland felmérte a vonat rázkódását, aztán ujjáról hirtelen legördült az üveggömb, és végiggurult a karján. Érezte a súlyt, ahogy a hűvös üveg végigfut a bőrén, és alámozdult. Táncolt a golyóbissal, kiegészítette a tehetetlen gurulást, csillanó mintát alkotott ott, ahol nem volt más, csak tehetetlen gördülés.

A német fiú oldalba bökte a lányt, aki mormogva kinyitotta a szemét. Aztán úgy maradt, tátott szájjal, csészealj-szemmel.

Roland játszott nekik, ide-oda gurította a gömböt, míg a mozgás folytonossá nem vált, és úgy érezte, már oda sem kéne figyelnie rá. A szeme sarkából a szemben ülőket leste, ahogy az arcuk megfiatalodik, és előbb annyi idősek lesznek, mint ő, aztán tovább fiatalodnak, és gyerekké válnak: eltátott szájú, kerek arcú csodavárókká.

Mosolygott, de aztán elrejtette az arcát. Ha nem is emiatt választotta az Artistaképzőt, emiatt maradt ott.

Játszott, a németek pedig nézték, és közben lassan fogyasztak a sínek.

Amikor a telefonja megszólalt, majdnem kiejtette a kezéből a gömböt. Gyorsan elkapta, a zsebébe dugta, aztán előtúrta a mobilt a zsákjából.

– Halló?

– Roland? Anna vagyok, a Vali anyukája. Tudod adni?

– Nem... ő... izé... éppen elment bevásárolni reggelire.

– Hát, mondd meg neki, hogy hívjon vissza!

– Jól van – vágta rá Roland, és egyre pocsékabbul érezte magát.

– Tényleg, jól van? – kérdezte Vali anyja.

Honnan tudnám? Remélem.

– Igen, persze. Miért ne lenne az?

Utálta magát a hazugságért, és megint dühös volt Valira. *Soha többet nem falazok neki*, döntötte el. *Ha azt mondom, hogy velem van, tényleg velem lesz.*

Amint leugrott a vonatról, és hátára lendítette a táskát, egyszeriben megérezte az időt, amely eddig mézként folydogált. A vonat nem száguldhathat gyorsabban, mint a számára kijelölt menetidő, de most már megérkezett a végállomásra, és innentől Roland kezébe került az órák és percek feletti uralom. Ő pedig úgy érezte, elvesztegette a lehetőségeit.

Vali már négy órája itt volt valahol a városban. Roland kísétált az állomásról, és ahogy körülnézett az utcán, egyszerre több mindennek is tudatába került. Egy idegen városban volt, térkép nélkül, csak egy cím és egy név lapult a farzsebében.

Megint megpróbált telefonálni, de nem sikerült. Vali vidám hangja csilingelte a fülébe:

– Nem hallom a telefont, hagyj üzenetet!

Sípjel. Roland lenyomta a gombot – gyűlölte az üzenet-rögzítőket, a rádiójátékokat és az ismerősök visszajátszott hangját egyaránt. Magából sem szeretett foszlányokat hagyni más készülékén.

Négy óra. Ezalatt számtalan dolog megtörténhetett – erőszak, szeretkezés, de persze beszélgetés egy kávézóban vagy egy parkban szintén.

Nem hiszek a megérzésekben, mondta Roland, és mivel jobbat nem tudott kitalálni, megnézte, mennyi pénze van, aztán odasétált egy taxishoz.

A sofőr azonnal kiugrott az ülésről, de Roland leintette, és elővette a papírt a címmel.

– Jó napot. Van térképe?

A taxis szemöldöke felszaladt, de aztán benyúlt a kocsiba, és elővette a kesztyűtartóból a térképet.

– Ide szeretnék eljutni. Busszal – mutatta Roland a címet, amire a sofőr hümmögött egyet, de kiterítette a taxi motorháztetőjére a térképet.

– Biztosan nem taxival? – kérdezte.

Roland rávigyorgott.

– Sajnálom.

– Diák? – kérdezte a taxis a térkép fölé hajolva.

– Művész – felelte Roland, bár artistát akart mondani.

– A művészeknek sosincs pénze – mondta a taxis, de mosolygott, és odabökött a térképre. – Azzal a busszal kell menni – mutatott a sarkon beforduló buszra. – Nyolc megálló. Wambeler utca.

– Köszönöm! – Roland átrohant az utcán; hallotta, hogy mögötte csikorogva fékez egy autó. Még a busz előtt

a megállóba ugrott, és amint az ajtó kinyílt, felszállt. A vezető rosszállóan rázta a fejét. Roland rávigyorgott, s miután megvette a jegyet, nekitámaszkodott az ajtóval szemközi ablaknak.

Vali jutott eszébe, és elfogta az aggodalom. Ha ez a Mauritz normális ürge (bár mi a fenének kellett a lánynak ennyit utaznia, hogy beszéljen vele? Létezik telefon is!), akkor ő feleslegesen vonatozott ennyit, és totál baleknak fog tűnni. Elkomorodott.

A tartód vagyok, bazdmeg.

Akkor tarts meg.

Valóban remegett itt valami mögöttes tartalom? Nem emlékezett pontosan arra, milyen hangsúllyal mondta ezt Vali, de mintha kérte volna valamire.

Én meg nem vettem észre.

Dortmund messzebb van és jóval drágább, mint a sarki kávézó, de legalább leülnek beszélni. Olyan nincs, hogy nem.

Roland számolta a megállókat, s közben nézte a takaros kertés házakat. Minden nagyon tiszta volt, mintha prospektust ragasztottak volna a busz üvegére. Formára nyírt sövények, halványszürke járda, sehol egy kátyú, vagy kutyaszar, vagy kartondoboz a bokor alján. Akár a filmekben, ahol azonban a rend mögött mindig ott a vér.

Megrázta a fejét, kitapogatta zsebében a golyóbist, hogy megvan-e még, aztán lelépett a buszról.

Egy kicsit kóválygott, míg rátalált a házra, de aztán ott állt a faajtó előtt, háta mögött a tujafalba vágott kapuval és a pala lépőkövekkel, kezében a hátizsák szíjával. Semmi hangot nem hallott bentről, de azért becsöngetett, és balra lépett, hogy beleessen az ablakon.

Mintha egy filmet nézett volna; az ablak kerete a tévé doboza, benne pedig kimerevítve a kép: Vali, amint egy

kanapén fekszik és egy férfi térdel fölötte. Roland fejéből minden kiröppent, ami eddig benne keringett. Egy hosszú pillanatig csak állt, nézett, és az agya mellékvágányokon száguldozva próbálta elhitetni vele, hogy semmi nem igaz.

Mintha valaki más gondolkozott volna helyette. Később bizonyos volt benne, hogy nem ő döntött; és a hátizsákot a vállszíjánál fogva meglendítette, szétzúzva az ablakot.

A csörömpölés felrázta. Kiejtette kezéből a táskáját, és a párkányra tenyerelve felugrott az ablakba. Valamit kiáltott is, aztán lendült a forgója felé, mintha megcserélődtek volna a szerepek, és ő lenne az, aki biztosítókötél nélkül pörög a levegőben.

XXVII. fejezet

HERCEGNŐ

Ha lassan történik, akkor sem hiszi el.

Volt régen egy hasonló álma, amelyben kergették, és felébredve maga mellett találta üldözőjét az ágyban, akinek arca lecsorgott az elefántos kispárnára. Csak akkor döbbent rá, hogy még alszik. A rémálmok közül az ébredés megkönnyebbülése után jelentkező volt a legrosszabb.

Max keze a torkára szorult, még mielőtt különválaszthatta volna az ébredést az álmotól. Egy pillanatra felvillant benne, hogy Kolos kiszabadult koponyájából, és a német férfiből költözött át, de aztán meglátta a fölé hajló arcot, és rádöbbent, hogy minden valóságos. Nincs szükség álombéli halottra, hogy valami igazán ijesztő legyen. Már majdnem felismerte a vonásokra kiülő érzelmet. Odakapott, és megpróbálta letépni a karokat.

Max azonban erős volt, és megingathatatlan. *Levegőt!* Vali végigkarmolta a férfi karját, belevájta az ujjait a kemény izmokba, amire válaszul hüvelykujj mélyedt a torkába. Kinyitotta a száját, és levegő után kapott, de csak va-

lami hörgés szakadt ki belőle, ahogy a beáramló lélegzet megakadt a torkánál.

Max arca elhomályosult, sötét és rózsaszín foltokra bomlott. Vali hamarosan meghallotta a saját érverését, a vér zúgását a fejében.

A kezek ekkor megremegtek a torkán, és egy korty levegő lecsúszott a tüdejébe. Aztán az ujjak végigszántottak a nyakán, és eltűntek.

Vali hangosan kapott levegő után. A foltok összeálltak.

– Rohadék! – kiáltotta valaki. *Ismerem ezt a hangot.*

Fájt a nyaka. Oldalra nézett, és hirtelen felült.

Max a dohányzóasztalon hevert, felette egy bő nadragos, izompólós fiúval, akinek tarkóján szőke varkocs tekeredett. Vértől kezében megvillant a bronz gyümölcsöstál, és lesújtott.

– Állat!

– Roland!

Vali egy futó pillantást vetett Maxra, aki kezével takarva fejét kiáltozott az asztalon, aztán Rolandra vetette magát. Megállítani akarta, vagy átölelni, nem tudta, de mindenesetre átfogta két karjával, és a nyakához fúrta a fejét.

Max nyöszörgött.

Roland figyelmeztetően felemelte a tálat. A másik kezével átölelte Valit. A lány érezte, hogy a kéz remeg a lapockáján.

– Hogy kerülsz ide? – kérdezte, és egy pillanatra átfutott rajta, hogy talán mégsem ébredt fel, még mindig a rémálmot éli, és bármikor újra odakerülhet a kanapéra, a kezek alá.

– Eljöttem utánad – felelte Roland, aztán bocsánatképpen rávigyorgott. – A tartód vagyok.

Ennyi volt, gondolta Vali, és hangosan zokogni kezdett. *Elég, ha ennyit mondasz.* A könnyei eláztatták Roland pólóját, és az orra is csöpögni kezdett. Vakon beletúrt a zsebébe zsebkendő után, de nem engedte el a fiút, csak amikor ő maga tolta el. Vali orrát fújva húzódott el, és visszaült a kanapéra.

Roland nem eresztette el a tálat. Max a hátán feküdt alatta, és zihálva nézte a plafont. Arcán felszakadt a bőr, és a vér végigcsorgott a füléig.

– Ez az ürge Mauritiz? – kérdezte Roland.

– Aha – mondta Vali. – Azt hiszem, elengedheted. – A férfi arca vörös volt, és elkapta a tekintetét. – Mi volt ez? – kérdezte Maxtól.

Max nem válaszolt.

Roland lassan felkelt, és megállt az asztal mellett. Max lekászálódott, és odébb húzódott. Szégyentől sötét szeme ide-oda járt Vali és a fiú lába között.

– Mi történt? – kérdezte Roland. A pólójába törölte a kezét.

Vali sajnó torkára tette a kezét, és hisztérikusan elnevette magát. Keserű, kaffogó hang volt. Aztán kifújta az orrát.

– Hát ezt nem tudom csak úgy elmondani. – Vali érezte, hogy nem tud uralkodni az arcvonásain, és szégyellte magát érte.

– Mi történt? – ismételte meg Roland németül, és Maxhoz fordult.

– Összekevertem valakivel. Sajnálom.

– Összekeverted?!

– Én már semmin nem lepődöm meg – morogta Vali magyarul. – Afetnek hívott.

– Ki ez az Afet?

– Semmi közöd hozzá – szólalt meg ellenségesen Max, a nevet felismerve. – Szeretném, ha elmennétek.

Valira nézett, és a lány megborzongott. Max tekintetében egy pillanat alatt beállt a változás; a szégyen sötétje fényes gyűlöletté gyúlt. *Láttalak gyengének. Ugye, ez a baj? Emlékeztetlek arra, hogy meg akartál ölni.* De hangosan csak annyit mondott:

– Megyünk. Nem hívunk rendőrt.

– Vali... – szólalt meg Roland, és a lány nyaka felé intett. Amikor hozzáért a torkához, megsajdult az ujjak nyoma. – Igaz. Max, tudsz adni egy sálát?

A férfi nagy szemeket meresztett, de Vali haragos pilantást vetett rá.

– Majdnem megöltél – mondta neki halkán, dühösen hörögve. – Ez a legkevesebb.

Max szája megfeszült, aztán kiment. Hallották, ahogy fiókokat nyitogat.

– Mi van, ha visszajön egy késsel, vagy egy pisztollyal? – kérdezte Roland, és ragtapaszt ragasztott elvágott tenyerére.

– Ezt te sem gondolod komolyan. Ez egy szerencsétlen lúzer.

– Na, és ez vajon mióta kizáró ok? – De a tálat mindenestre újra kézbe vette.

Max visszajött, és Vali felé nyújtott egy lila selyemkendőt.

– A húgomé.

Vali megkötötte a nyakában a kendőt, aztán odalépett Max elé. Valamit mondani akart neki, de aztán rájött, hogy valójában semmi nincs, amit az ember egy olyan gyilkosnak mondhat, aki tévedésből öl, és utána bocsánatot kér. A férfire nézett, és űrt látott, eldugott titkokat – ám

most, hogy ezek a rejtélyek majdnem megfojtották, már nem volt kíváncsi rájuk. Elfogta a hányinger.

– Na, menjünk. Táskád?

Vali felvette a táskáját, kihúzta a mobilját a falból, és elrakta. Nem nézett Maxra. A szájalom epeízét érezte a szájában, holott legszívesebben dühös szeretett volna lenni. *Az áldozatok többnyire mérgesek.*

– Bárcsak haragudnál – mondta Max, és Vali felkapta a fejét. – Azt hiszem, ő is csak sajnált.

Vali felállt.

– Nem tudom megoldani a problémáidat – mondta, és elindult kifelé. – Hagyjál békén!

– Én haragszom helyette is – nézett Maxra Roland. – Örülj, hogy nem vertem szét a fejed, te faszt.

Max nem ment utánuk. Vali kinyitotta az ajtó, aztán megfogta Roland kezét, és kilépett. Reszketve nagyot szíptantott a levegőből.

– Rohadék – mondta Roland, és becsapta az ajtót. A hangja remegett. – Tudod, hogy majdnem el sem jöttem?

– Nem is számítottam rá.

Roland hirtelen átölelte a küszöbön.

– Basszus, Vali, majdnem nem jöttem el – mondta hitetlenkedve, és megborzongott.

– Igen – felelte Vali a ki nem mondott kérdésre. – Egy egérfingnyin múltott.

Roland arcán látszott, hogy mélyről érkező, őszinte ostobaságokat készül mondani, és Vali nyelve hegyén is olyan mondatok tolongtak, amik kimondva menthetetlenül sután hangzottak volna. Ezért a lány a zavart hebegést megelőzve inkább elhúzódott, és a kertre nézett.

– Na, menjünk. A vonaton majd mesélek.

Elindultak. Roland megint megkereste Vali kezét.

- Hé – mondta a lány, de hagyta.
- Akkor már csak az a kérdés, retúrjegyed van-e?
- Úgy terveztem, visszamegyek – mosolygott fel Rolandra Vali.
- De hülye vagy – vigyorgott vissza a fiú.
- Csak egy pillanatra néztek vissza a betört ablakra, de nem láttak senkit odabent.
- Alhatok nálad? – kérdezte Vali, amikor már a buszmegállóban álltak.
- Hm – szorította meg a kezét Roland.

XXVIII. fejezet

ÁLOMTRAPÉZ

Vali Rolanddal szemben ült, a lábát az ülés peremére támasztotta. Először felhívta az anyját, és megmondta, hogy Rolanddal van, azt is, hogy nála alszik. „Minden rendben?” kérdezte az anyja, és a hangjában benne volt az is, hogy: „valamit elhallgatsz”, de a lány nem mondott semmit arról, ami történt vagy amire készül.

– Ne aggódj! – mondta végül. – Csak helyre teszem a dolgokat. Hazajövök – és a torka elszorult. *Haza, a családomhoz.*

A telefonbeszélgetés után egy darabig csak a kerekek csikorgása hallatszott, aztán Vali belefogott a történetbe. Miután beszélni kezdett, már könnyebben ömlött belőle a szó, és miközben zakatolt alattuk a vonat, álmok és félelmek elevenedtek meg a kupében, hogy aztán eloszoljanak a levegőben, akár a füst. Amint Vali kimondott egy titkot, az jelentéktelenné vált, nevetségessé a koszos vonatablakon keresztül laposan bevágó fényben. Kezdetben még forrónak érezte az arcát, és nehezeire esett belefognia, de Ro-

land nem nehezítette meg a dolgát, és nem szúrt közbe olyan megjegyzéseket, hogy „ez elég hihetetlenül hangzik” és „ne már, ez komoly?” A fiú csak hallgatott, a szeme egyre sötétebb lett, a szája egyre keskenyebb, de nem hazudtolta meg Vali szavait. A lány biztos volt benne, hogy nem hisz neki, de nem is ez volt a lényeg. Roland fenntartotta az illúziót, hogy mindent igaznak fogad el, és végeredményben csak ez számított.

Mert a megkönnyebbültség mellett, ami Valit a Max házában történtek után elfogta, ott motoszkált a felismerés: az álomban még semmi nem oldódott meg, és ott – legyen akármilyen hűséges vagy lelkes Roland – végső soron teljesen egyedül van.

Teljesen egyedül.

De pillanatnyilag megnyugtató volt mindent kibeszélni, s így legalább az álomosságot is félresöpörhette egy időre. Amíg mesél, mindketten ébren vannak.

– Aztán felébredtem. Max keltett fel. Ha nem teszi, akkor talán...

– Mondd csak, van különbség a kettő között? Ő is meg akart ölni.

– Eredetileg nem – mondta Vali bizonytalanul. – Biztos nem. Segíteni akart, csak közben történt vele valami.

– Na ja. Erre most mondhatnék valamit.

– Tudom. Nem kell mondanod – Vali érezte, hogy a füle lángol. – Hülye voltam – folytatta vékony hangon.

– Több éves hülyeségszöveg használtad el ezzel az úttal – felelte Roland. – De persze én is.

– Te?

– Na hallod, ilyen messzire rohanni egy csaj után, aki vel nemrég vesztet össze?

– Ez biztos jelent valamit.

– Biztos – felelte Roland, és kinézett az ablakon. – Tudod, miért tűnik olyan hihetőnek ez az egész?

Vali nem szólt semmit, csak várt a folytatásra.

– Álmodtam Kolossal – mondta Roland. – Azt hiszem, ő volt. Hasonlítotok egymásra. De azt hiszem, akkor is felismertem volna, ha teljesen máshogy néz ki, mint te.

Vali teste hamarabb reagált, mint ahogy felfoghatta volna a mondatok értelmét, és izmai összerándultak. Utána előzőnlötték a gondolatok, mintha felfeszítették volna agyának ajtaját, és ismét beáramlottak a félelmek.

– Erről beszélt. – *Minél többen álmodnak róla, annál erősebb.* – Muszáj álmodnom, nem igaz? Muszáj elaludnom – nézett Rolandra, de nem várt választ. Magában már megválaszolta a kérdést. Végigsimított az arcán. Nehezebb esett a gondolkodás, és égett a szeme. – Elmegyünk hozzád. Szeretnék nálad aludni. – Amikor Roland elvigyorgott, nyomatékosan hozzátette: – *Aludni.*

– Oké, oké.

– Nem oké. Nagyon rossz, minden rettenetesen rossz.

– Hé – Roland már mozdult, hogy átüljön mellé, de Vali elhessegette.

– Tarts ébren! Akárhogy.

Csend támadt, csak a szerelvénny zakatolt körülöttük.

– Van egy tök jó tippem, hogyan – mondta a fiú némi gondolkodás után, és mégiscsak átült Vali mellé. Az ajka végigsúrolta a lányét. – Na, így aludj el, ha tudsz!

– Tudok – suttogta Vali, és visszacsókolta.

– Kétlem.

Rolandék utcája sötét folyóvá változott, a bérházak ablakából nektárként csorgott a sárga ragyogás. A járda mellett autók álltak feketén, üvegükön szentjánosbogárként

csillogott a lámpák visszfénye. Mintha macskaszemek néztek volna vissza a motorháztetőkről és szélvédőkről.

Vali hagyta, hadd ússzanak el előtte a képek, hadd áramoljanak belé. Ablakok, léptek kopogása, egy váll, aminek néha nekidől... A város tengerének morajlását hallotta az utcán elhaladó autók zúgása mögött. A hang hol közelebb, hol távolabb hallatszott, mintha hullámok nyaldosnák az ébrenlét fövenyét.

Álom. Időnként tompán beléhasított a félelem: ez a város talán már nem is Budapest, és a mellette lépkedő fiú sem Roland; de már a rettegés is csak zsibbadtan jelentkezett. Aludni akart. Elmosolyodott, és mosolya elúszott az éjszakában. A fáradság még a félelmet is megcsonkította. Lassan eljutott oda, ahol már mindegy, ki vár rá az álom kapuján túl; csak alhasson.

– Ki vagy ütve – suttogta Roland.

Vali nyugősen elhúzódt, és meggyorsította lépteit. Minél hamarabb szeretett volna megérkezni. Nyugalom, ágy, csend... *Kolos.* Futó borzongás reszketett végig rajta.

Elkerülhetetlen, gondolta. Előbb-utóbb el kell aludnom. Miért ne itt? Miért ne most?

– Na gyere, kiscsaj! – Roland elengedte, és kinyitotta a kaput. A kulcs fülsiketítően hangosan zörgött Vali tompa kábultságában. Összerezcent, és nagyobbra nyitotta a szemét. Kitárult előttük az ajtó, és megpillantotta a holdfénytől fehér műköudvart. – Mindjárt itt vagyunk.

– Miért laktok a negyedikén? – motyogta Vali.

Lépteik visszhangoztak a levert vakolatú lépcsőház falai között, és a koppanások előrerepültek, akár a denevérek. Vali Rolandra támaszkodott. *Milyen furcsa, gondolta, olyan, mintha már álmodnék.* Aztán: *akkor már nem félek,* de nem tudta megmagyarázni magának honnét jött a gondolat.

– Nagyon kész vagy.

– Nagyon – értett egyet Vali, és megállt a gangon. Kicsit imbolygott, mintha ivott volna, és behunyta a szemét.

Rolandék ajtaján fény és televízió zaja ömlött ki.

– Megjöttünk! – kiáltotta a fiú.

Itt mindenki éber rajtam kívül? – kérdezte bágyadtan Vali, amikor Robi és a két szülő a szűk előszobába tolult, hogy üdvözöljék. Visszamosolygott rájuk, és zavartan hebegett valamit holmi buliról, amit különben is Roland hozott szóba, aztán megrázta a fejét, amikor Roland anyukája – egy nagyon alacsony, nagyon kövér nő, fiús frizurával – megkérdezte tőle, hogy kér-e törülközőt.

– Tök hullák vagyunk, anyu – mondta Roland. Vali rántást érzett a könyökén, és engedelmesen elindult. Jó éjszakát kívánt, aztán félig álomban átlebegett a nappalin. Valahogyan sikerült kikerülnie az ülepárnákat, a stóckba rakott Burdákat és Családi Házakat, végül beszédült Roland szobájába.

Becsukódott az ajtó, és a tévé kiabálása elhalkult.

– Jól vagy? – kérdezte melegen Roland, és Vali össze-szedte magát annyira, hogy rámosolyogjon.

– Azt hiszem. – Lerúgta a cipőjét, és megszagolta a pótlóját. – Fürödni kéne. Lehet reggel?

– Szerintem nem vagy bűdösebb nálam.

– Aha. Az jó – mormolta Vali, és lehuppant az ágyra. Félresöpörte a lapjával lefelé fordított *Sofie világát*.

– Mióta nem aludtál? – kérdezte Roland.

Egy puha, friss illatú póló hullott Vali ölébe. A lány kibújt a topból, és felvette. Lehet, hogy Roland látta a mellét, de nem zavarta. Minden csak egy újabb lépés volt az alvás felé.

– Három napja. Csütörtök éjjelkor felébredtem. Egyszer elaludtam a vonaton, egyszer meg Maxnál. De azt hi-

szem, az nem számít. Túl rövid volt – mondta szárazon Vali, és bebújt a takaró alá. Egy pillanattal később a földre dobta a farmerjét.

Az ágy puha és Roland-illatú volt. Vali a falhoz hengeredett, és jólesően sóhajtott.

– Most mi lesz? – hallotta Roland hangját, és a takaró fellebbent.

– Nem érdekel. Alszom.

– És Kolos?

Vali visszafordult, és Roland szemébe nézett. Majdnem összeért az orruk.

– Muszáj elmondanom, mit akarok csinálni? – kérdezte Vali váratlan éberséggel.

Roland az ajkába harapott.

– Nem. Tudok segíteni?

Vali hozzábújt. – Nem is tudom... Talán. – Megint felnézett. – Tudod mit? Ezúttal álmodj rólam.

Roland nem válaszolt, és nem mozdult, csak nézett, de Vali számára ez elégnek bizonyult. Lecsukódott a szeme, úgy mormolta:

– Álmodj rólam!

Lélegzése visszhangja elkísérte az álomba, akár a vitorlát dagasztó fuvallat, és letette egy parkban. A fák törzse vörös volt, akár a csiszolt mahagóni, leveleik sötétkékek és hamvasak, mint a kökény. A puha lombok majdnem a földig hajoltak, és rálógtak a sárga ösvényre. Már szürkült, a lenyugvó nap ólomszínű felhőn derengett át, és hosszú árnyékokat rajzolt a gyepre.

Vali csendesen álldogált az ösvényen. A parkban semmi nem mozdult, és lassan felengedett izmai merevsége. Nem érezte, hogy Kolos a közelben lenne, de legalább biz-

tos volt benne, hogy a fivére is hasonlóképpen van ezzel. Csak azt tudja, hogy Vali alszik. Vagy talán egyáltalán nincs is az álomban? Ha Kolos ott fekszik Roland mellett, és azon gondolkodik, hogyan került oda?

Elfogta a pánik, de miután az első félelemhullám átcsapott rajta, hagyta elhalni. *Nem. Most már nem tud észrevétlenül cserélni. Most már önként jövök.*

Muszáj elmondanom, mit akarok tenni? – kérdezte Rolandtól elalvás előtt. *Miért, mit akarok tenni?*

Felesleges kérdés volt. Ő már tudta, valahol mélyen, bordái mögött eldöntötte, csak elfogadtatni volt nehéz, még saját magával is.

– Én nem ilyen vagyok – mormolta, de a hangja elfúlt a hamvas lombok alatt.

Meghalt, nem? Azt akarom, hogy halott legyen!

Senki nem tud rajta segíteni. Senki nem fogja helyette megtenni.

Ha az érzéseknek lehet színük, az önbecsülés elillanásának és a saját magáról kialakított „jó ember” kép megadásának pillanata alvadt vérszínű lenne. Sötétvörös, súlyos perc nehezedett Valira. *Hogy nézek utána szembe anyával?* – gondolta, de rögtön utána rájött, hogy az nem számít, az anyja pontosan tudja, hogy Kolos halott. Itt egyedül saját magával kell számolnia.

Dühös volt, amiért a fivére nem hagyott neki választási lehetőséget, amiért nem elég neki a város. Haragudott az önzésére, ami épp olyan volt, mint a sajátja, és talán éppen ez bosszantotta leginkább: hogy mindketten majdnem ugyanazt akarták, és nem ítéltette el Kolost anélkül, hogy magát is a sárba ne lökte volna.

Egyformák vagyunk ebben is, futott át rajta, és sírni szeretett volna. Nem ezt akarta, nem így, de nem volt senki,

akit okolhatott. *Én kívántam. Ez van, ha valóra válik egy kívánság.*

Megrázta magát, és felnézett.

– Na, elég ebből – jelentette ki saját fülének is keményen, és összeütötte a tenyerét.

A fák megremegtek; törzseik ellaposodtak, hátracsúsztak, mintha kétdimenziós papírlapokra festették volna őket. Virágokat formázó intarziák rügyeztek ki rajtuk, és indáik összefonódtak a mahagónitáblákon, szorosan összekapcsolva őket. A lombok felemelkedtek, és selyemfényt nyertek, a levelek egybeolvadtak a magasban. Hosszú, kék üvegű ablakok nyíltak a szalon falain, amely az imént még park volt, s rajtuk keresztül murvával felszórt útra lehetett látni, mely befutott a város házai közé.

Vali ajkán megjelent egy apró mosoly.

Nem is olyan rossz.

Emlékezett még az előző üldözésre, amikor Kolos falat rántott az útjába, hogy elfogja, és ő keresztülolvadt a téglákon. Tudta, hogy az álom alakításának képessége létfontosságú különbség lehet, és egyelőre ő az, aki kevésbé tudja használni. *Egyelőre. De én vagyok az igazi, nem?*

Nem mozdult a szalon közepéről, csak *akart*. Fényeket, szobákat, képeket a falra; aztán hirtelen, a padlóból dárda-ként kinövő oszlopokat, ólomüveg ablakból lecsorgó állatokat és szecessziós hölgyeket, akik aztán végigfolytak a földön, fényes színeket hagyva maguk után a parkettán. Próbálgatta a lassú és észrevétlen változtatásokat, és a gyors faltologatásokat. Felhőkarcolóvá bűvölte a palotát, és kinézett a madártávlatból építőkockák összedobált halmának tűnő kerületekre – némelyiket hajnali fény mártotta vörösbe, mások feketék voltak és csak az esti lámpák hunyorogtak fel az égre.

Lassan hozzáidomult a város, és Vali egyre könnyebben lélegzett. Amikor nyílt a terem ajtaja, mégis összerezzent.

– Látványos – jegyezte meg Kolos. Meg se állt; mögötte lepkeszárnyként visszalendült a tapétaajtó.

Valira rázuhant a félelem, de aztán felocsúdott, és segítségére hívta a várost. Elfelejtette, mire készült az imént, csak egy gondolat munkált benne: *el innen!*

A falak megrezzentek, a mennyezet selyemkékje égbolttá foszlott, a mahagónitáblákból korlát lett. Csak egy oszlop maradt, az is meghasasodott, és kis harangot szült a gyomrában.

– Folytatjuk, ahol abbahagytuk? – kérdezte Kolos, és hangjában mintha lemondás csengett volna.

– Hagyj békén! – kiáltott rá Vali, és a nyakában lógó kendőt átvette a kis harangtorony csúcsáról kiinduló kábelen, mely a mélybe vezetett.

Fél a magasságtól, jutott az eszébe, aztán komoran elmosolyodott. A magasság viszont az enyém.

Egy sikoltással, mely egyszerre volt rettegő és diadalmas, levetette magát a tetőről. Hatalmas rántás, ahogy a kendő megfeszült a dróton, és Vali súlya lehúzta. Aztán körbenyalogatta a szél, és repült – lefelé, a város arctalan biztonságába.

XIX. fejezet

VÁLASZ

Szeretett volna odamenni az ablakhoz, hogy kinézzen rajta. Innét csak az eget, és néhány felhőkarcoló szürke tetejét látta, meg időnként egy-egy madarat. Mást talán a lélek szárnyalására emlékeztettek volna, vagy dögevőkre. Ő arra gondolt, hogy mi történik, ha egy madárraj belerepül egy repülőgép turbinájába, és vajon ez gyakran előfordul-e.

Néha görcsösen próbált valamit az agyába idézni, de csak a fehér zaj jelent meg a fájdalomon keresztülszűrődve. Nem kért morfiumot, mert félt, hogy akkor elvész a város – de a nővérek időnként így is rászabadították a hűvös feledést.

Kinyílt az ajtó. Evelyn odafordította a fejét, és meglepve szökött ki száján a levegő.

– Phil? – kérdezte. Dühös volt, amiért a hangja cserbenhagyta. Vékony lett, és remegő, akár egy öregasszonyé. *De hiszen öreg vagyok.*

Az unokaöccse bizonytalanul megállt az ajtóban, aztán odament az ágyhoz. Mögötte a nővér fehér köpenyes alakja imbolygott. Phil végignézett Evelynen.

Tudom, mit látsz. Csak ne mondd el.

– Szia.

– Szia.

Csend. Aztán a nővér biccentett, mint aki jól végezte dolgát, és kiment. Halkan csukódott be mögötte az ajtó.

Phil leült az ágy mellé a látogatók számára fenntartott székre. Evelyn szeme megrebbent. Mióta itt volt, senki nem ült rajta.

– Az orvos értesített. Miért nem hívtál? – kérdezte Phil.

– Minek? Hogy így láss?

– Hogy érzed magad?

Evelyn reszelősen felnevetett. – Jó kérdés. Hagyjuk ezt, Phil. Magad is látod, mi van velem, én meg nem szívesen beszélek róla. Veled mi van?

– Velem?

Evelyn csak nézett.

– Hát, én... – Phil mély lélegzetet vett. – Megnősülök. Megkértem a... szeretőm kezét.

– Gratulálok – mondta szárazon Evelyn, és maga is meglepődött, mennyire nem érez semmit.

– Itt volt az ideje. Gyerekünk nem lehet ugyan, de...

De nem akarsz egyedül megöregedni, gondolta Evelyn, aztán elszégyellte magát. Phil valószínűleg egészen mást akart mondani.

– Szeretném, ha te lennél a felszámoló. Nyugodtan dobd ki a kacatokat! Amit meg el tudsz adni... nos... legyen nászajándék.

– Kicsit morbid, nem gondolod?

– Az egész életem morbid volt.

Ültek még egy kicsit, aztán Phil megköszönte a torkát.

– Szüksége van valamire?

– Köszönöm, nem. A nővérek hoznak gyümölcsöt, ha kérek. Annak még van íze.

Phil a térdére csapott, aztán ott ragadt a tenyere. Az arca megrándult.

– No, én megyek is. Szia!

– Szia! – válaszolta Evelyn ugyanolyan automatikusan.

Elfordította a fejét. Hallotta, ahogy Phil még toporog egy kicsit, aztán elindul kifelé.

– Üzensz anyámnak valamit? – szólt vissza az ajtóból.

– Nem. De nekiadhatod a fellépőruháimat.

– Bosszantani fogja.

– Tudom. Azért.

Az ajtó becsukódott, és Evelyn pillantásában kitágult a szürkesség.

Ahol megjelent, ott változni kezdett a város. A Max és Kolos (vagy Vali? *mi a szerepe annak a lánynak?*) által épített házak falai kidomborodtak, a téglák felhólyagosodtak. Az ablakokon szivárványszín olajfolt kúszott végig, mintha a tócsák felugrottak volna a keretekbe. A fák lombjai összeértek, benőttek a gádorokba, a szeméttárolókba.

Nem igaz, hogy a rák szürke, gondolta Evelyn. Fényes rózsaszín és szemet bántó napsárga szikrázott a szemébe, kékek és lilák keveredtek el, organikus formákat rajzolva a járdára. Egymásba csavarodó csíkjaik eltorzították a dolgok körvonalait, hamis felületeket kreáltak ott, ahol nem volt semmi. Fájt a szem, ha rájuk nézett.

Evelyn pislogott, aztán kényszeredetten elmosolyodott.

– Nos, hölgyeim és uraim... tegyék meg tétjeiket! Vajon ez az utolsó álom? – kérdezte a házaktól. Ostobán érezte magát.

A fenyegetően sziporkázó színek ellenére megnyugtató volt ismét a városban lenni. Legalább a morfium tompasága sem érződött. Evelyn mélyet szippantott a levegőből, de közben átfutott rajta, hogy ez csak álom-fuvallat, s valójában kórházi fertőtlenítőszagot szív. *Vajon lélegeznék-e itt, ha odaát már áll a tudóm?* – jutott eszébe, de aztán elfintorodott. *Ne gondolj rá, ne gondolj rá.*

De mégis muszáj volt rágondolni. Minden emlék, minden érzés ennek az egy gondolatnak volt alárendelve; és bármi ötlött is fel benne, fekete spirálban zuhanva végül ide jutott, s Evelyn nem tudott áttörni a haláltudat eseményhorizontján. Ha felnézett az égre, ha a táncos múltra gondolt, ha a szerelmei arca derengett fel homályosan – minden egyformaságba torkollt.

Haldoklom.

Miután gondolatban kijelentette, megkönnyebbült. Most már kész tény, elszámolhat vele. Megpróbálhatja, így *pontosabb*.

Leült az utca szélére. A járdaszegély köve meleg volt, és kicsit rugalmas, mintha egy állat szürke hátára telepedt volna le. Kinyújtotta hosszú lábát, és végignézett rajta.

A valóságban soha nem volt ilyen lába. Karcsú volt és formás, de soha nem olyan gömbölyded és sima, mint egy nőé. A keze... ki voltak lakkozva a körmei, de csak az ujjak mozgása volt kecses, maguk az ujjak nem. Odaát, a színpadon elhitette másokkal az illúziót; a színfalak mögött, az emberek között rettegve élte a hazugságot, és görcsösen próbált az lenni, akiként boldog lett volna. De csak itt volt valódi.

Bánod? – kérdezte magától. *Nem, nem bánok semmit. Itt volt a legjobb. Bárcsak még...*

Elhalt a gondolata. A tenyerébe temette az arcát, és a válla megrázkódott. Kifelé nem sírt, csak némán, értetlenül, befelé. Aztán felpillantott.

A távolban magas torony fúródott az ég élénk kékjébe. Az is mozgásban volt, hol ablakok nyíltak rajta, hol apró vízköpők jelentek meg az ereszen, időnként pedig új szín folyt le az oldalán, akár a méz. De a karfiolkinövések, amőbaként szétfolyó színek már nem értek el odáig. Amennyire Evelyn meg tudta állapítani, ez nem az ő műve volt.

Felállt, és lesimította a szoknyáját. Felnézett a toronyra, majd eltökélten elindult felé, vörös cipőjének sarka kopogott az úttesten. Elfogta a vágy, hogy beszéljen. Soha nem mesélt Maxnak a múltjáról, a táncról, a vágyairól. Kolos testét megkóstolta ugyan, de nem mesélt neki arról, hová szeret járni – ott, a tengerparton a kis étterembe, ahol magyar gulyást főznek, *ez érdekelné talán* –, és Lin rég halott volt.

Lin. Ha nem álmodik, soha nem találkozik vele. Ha nem álmodik, talán másokkal találkozik helyette. Evelyn élesen beszívta a levegőt, és megpörgette maga körül a várost, hogy gyorsabban a toronyhoz jusson. A házak megnyúltak, és színes csíkként elsüvítettek mellette. Amikor ismét megállapodtak, már árnyékban állt: az égig érő palota magasodott fölé. Amint megtorpant, az épületek ismét színesedni kezdtek. Hundertwasser-házak burjánzottak el az utca két oldalán, akár a csipkebokrok.

Evelyn mélyet lélegzett, és felpillantott. Belesikoltott a csendbe. Vele szemben, sebesen, akár egy hullócsillag, karcsú alak repült át a levegőn, egyenesen felé. A föld felé közeledve röppályája ellaposodott, párhuzamossá vált az utcával, s lelassult. Evelyn most már ki tudta venni az

arcvonásait. Kolos nővére volt, copfja hosszan lobogott utána, lábát előrelelendítette, és futva ért földet. Az egyik pillanatban még repült, de a másikban már olyan volt, mint bármely halandó. A kezében meglebbent egy kendő, és Evelyn csak ekkor vette észre a vékony, sűrű kötelet, amely a torony tetejétől az egyik lámpaoszlopig vezetett.

Vali megállt Evelyn előtt. Zavartan rámosolygott, aztán visszafordult a torony felé, és szemét beárnyékolva a magasba nézett. Evelyn követte a pillantását, de nem látott semmit.

– Valószínűleg csinál egy liftet – mondta Vali. – Ha van esze.

– Ki?

– Kolos. – Vali ismét Evelyn felé fordult, és a figyelmét teljesen elnyelte a nő, mintha csak most engedte volna meg magának, hogy tudomást vegyen róla. – Rá vársz?

– Nem. Nem igazán... bárkire – mondta hirtelen Evelyn, és megsédült. – Egyedül éreztem magam.

Vali barna szeme megtelt együttérzéssel. A melegség úgy kúszott a tekintetébe, akár a dagály, aztán lassan visszahúzódott.

– Sajnálom, nem maradhatok. – Az ajkán végigrángott egy ideges mosoly. – Kérdezd Kolost, miért nem!

Izmai megfeszültek. Amikor elhaladt Evelyn mellett, megérintette a vállát. Meleg keze volt, de túl gyorsan továbbrebbent.

Evelyn utánafordult.

– Ne menj el!

Vali megtorpant, és hátranézett a válla felett.

– Visszajövök. Később. Oké?

– Oké – mondta halkán Evelyn.

A lány elrohant, befordult az egyik sarkon, és mögötte zsákutcává forrtak össze a házak. Amerre járt, eloltotta a napot, csak a reflektorfényű holdak ragyogtak.

Evelyn megborzongott. A fények elmosódtak egy pillanatra, és a ragyogó színek is megfakultak, mintha keresztülhúztak volna egy fátylat a városra. *Vali csinálta volna?* Megtántorodott, és körülnézett, hova tudna leülni. Végül ott huppant le az úttestre, ahol volt. Hirtelen nehéz volt összeszedni a gondolatait.

– Evelyn!

A nő összerezgett, és ismét a torony felé fordult. Kolos futott felé, kabátjának szárnya szétterült mögötte.

– Láttad Valit?

Evelyn agya kitisztult egy pillanatra. Felállt, és keményen a közeledő fiúra nézett.

– Ez az első kérdésed hozzám?

Kolos megállt előtte, és arcán büntudat jelent meg. *Ezt miért kellett? Én szándékosan kerültem,* gondolta Evelyn.

– Sajnálom – mondta, és Evelyn mögé pillantott, aztán vissza a nőre. Úgy tűnt, határozott, mert tartásából kiszállt a feszültség. – Hogy vagy?

– Nem vagy valami jó második találkozásokban – mosolyodott el halványan Evelyn. Kolos alakja életlen lett, akár egy rosszul exponált fotó, színei elhalványultak. – Beszélgetni szerettem volna veled.

– Nincs sok időm.

– Nem időtől függ. A figyelemtől.

Evelyn megsédült, és megint le kellett ülnie. Kolos leterdelt mellé.

– Jól vagy?

A nő összeszorított szájjal mosolygott, és nem válaszolt.

– Ha nem beszélsz, itt hagylak. Meg kell keresnem Valit.

– Igaz is, miért is kergeted?
Kolos komolyan ránézett.
– Ha azt mondom, azért, hogy megöljem, elítélsz?
– Csak nem hagyom.
– Tényleg? – mosolygott fölényesen Kolos. – Gondolod, hogy meg tudnád akadályozni?

Evelyn nem válaszolt. Akarata felszakította az aszfaltot a háta mögött, és szakadékot teremtett, melynek mélyén csőkhígyók sziszegtek. Beleszédült az erőfeszítésbe.

– Ez is valami? – kérdezte Kolos, és a szeme összeszűkült. Az aszfalt sebe csikorogva behegedt.

– Ne tedd! – Evelyn belekapaszkodott Kolosba. A fiú ki akarta rántani karját a markából, de ő nem engedte. – Nem tudom, miért érzed ezt szükségesnek, de ez csak számodra értelmes.

– Nem várom el, hogy megértsd.

– Akarsz valamit, ami neki megvan, neked meg nincs, és tőle akarod elvenni. Ő meg nem akarja odaadni. Ennyi. Nincs mit megérteni.

Gyengének érezte magát, és ez látszott a városon is. A szembántó ragyogást pasztellszíneké váltották fel, a kidomborodó falak kisimultak, megjelentek a szögletek. Próbálta összezárni a házakat, hogy időt adjon Valinak, de nem volt elég az akarat.

– Nem erről akartam beszélni – suttogetta.

– Te kérdezted – figyelmeztette Kolos.

– Igen, tudom. Kíváncsi vagyok. – Evelyn szeme lecsukódott.

– Mi a baj?

– Ha tudni akarod... – kezdte Evelyn, de aztán elakasztotta a szavát a félelem. Tudta, mi történik. Ugyanígy volt Linnel is. Felemelte a kezét. Sápadt volt, és tökéletes. Va-

jon az a kék nem a házfal csempemintázatából ered? Vagy még mindig csak az ereket látja derengeni? – Kolos... van valami, amit tudnom kell – mondta, és a hangja távolinak tűnt. – Hogyan maradtál életben?

– Erre nincs időm! – förmedt rá Kolos, és elnézett fölötte, arra, amerre Vali szaladt.

Evelyn kezén át már látszott a ház.

– Tudnom kell! – vágta bele ujjait Kolos bőrébe. – Amíg nem késő!

Kolos türelmetlenül sóhajtott.

– Valinak hiányoztam – hadarta. – Nagyon közel álltunk egymáshoz, és amikor... megtörtént, álmodni kezdett rólam. Mindent megjegyzett rólam. Azt akarta, hogy legyek. Ennyi elég? Mehetek?

Evelyn behunyta a szemét egy pillanatra. *Valaki, aki emlékezik rám*, gondolta, és átcsapott felette a tengervíz keserűje. Körülnézett az emlékei között, arcokat keresett, akiknek agyában megragadhatott, de minden elmosódott, mint amikor a légszomj kitörli a képeket. Nevek, amelyek értéktelen kártyalapokként kifordulnak ujjai közül. *Ki emlékszik Evelynre?* – kérdezte magát. *Ki emlékszik a valódi Evelynre?*

Ki emlékszik a nehéz gyerekkorra, a lázadás éveire, a napokra, amikor összeverve kuporgott a szobájában, és azt kívánta, bárcsak lenne egy hely, ahol megengedik, hogy az legyen, aki lenni szeretne? Egy hely, ahol lehetséges, hogy az legyen, ahol nem megéli a hazugságot, hanem a hazugság igazsággá változik. Ki emlékszik a táncosra, aki először keresett nőként munkát, ki tudja, milyen volt a megaláztatás, amikor bevallotta, hogy férfi? Ki tudja, milyen volt fellépni, milyen megöregedni, kihullani a rostán, olyan munkát vállalni, ami semmit nem nyújtott neki? Milyen

az, amikor egyetlen célja és értelme van az életnek, és az az éjszakai álom?

Ki az, aki végigkísérte volna a pillanatait? Ki az, akire rábízta az életét?

Evelyn szíve sajgott, és tudta, hogy ez még nem a halál fájdalma. Kicsordult a könnye.

Kolosra nézett. A fiú még mindig a távolba meredt, és remegett az izgalomtól.

– Értem – mondta Evelyn.

Szavak tolongtak a torkában. Ki akarta mondani az igazságot, gyorsan el akarta mesélni, milyen volt két embernek lenni, sminkelt és smink nélküli énekekre szakadni. Szeretett volna a fejéhez nyúlni, hogy mint egy parókát, lehúzza magáról ezt az örökifjú arcot, és megmutassa valódi önmagát.

Légy végletekig őszinte magadhoz, gondolta. Másokhoz is.

Talán még nem késő, talán még megmutathatja magát, futott át rajta, de a város kezdett szétcsúszni, és Kolos még mindig nem nézett rá. Azt akarta, hogy a szemébe nézzen, hogy ha már beszélni nincs ideje, a halál pillanatába bele-sűrítve átadhassa teljes életét, még ha túl sok is, még ha nincs is annyi idő, amennyibe beleférne – *talán csak egy másik élet, egy jobban leélt.*

– A francba! Eressz! – Kolos kicsúszott a markából.

Egy láthatatlan kéz elkente a képeket, már Kolosból is csak egy folt látszott, ahogy távolodik. Vibrálva, egy-egy pillanatra tértek csak vissza a színek, mintha hirtelen retinájára villantották volna a valóságot. Evelyn tudta, mi ez. A szíve utolsó görcsei.

Elengedte magát. Késő, gondolta, és belehanyatlott az egy pillanatra tartó ébrenlétbe a meleg kórházi csendben. Puha és hangtalan volt a világ, akár a feledés.

XXX. fejezet

TUS

Vali nem rohant messzire. Arra már rájött, hogy a várost lényegében magukkal viszik, és a határon belül nem léteznek valódi messzeség. Megállt egy ház tövében, és felnézett. A szíve hevesen vert a mellkasában, akár a verandára berepült rigó, amit Kolossal kergettek a nagymamánál.

Ismerem, gondolta. Tudom, mit szeret, mit utál.

Emlékezett arra, hogy Kolos mindig annyi kakaót mert a tejbegrízre, míg teljesen ellepte a tetejét, és kanálával egészen a tányér széléig kisimította. Eszébe villant, hogy a játszótéren kemencét tapasztottak a nedves homokból, aztán büntudatos rettegéssel, de izgatottan meggyújtottak pár újságpapírt benne az elorzott gyufával.

A te kezded is pettyes? – kérdezte Kolos, amikor beálltak egymás mellé a sorba az iskolaudvaron. Vali felé mutatta a tenyerét. Egyenletes rózsaszín helyett világosabb és sötétebb foltok váltogatták egymást. *Azt hiszem,* súgta Kolos, *hogy ez egy betegség.* Vali gyorsan megnézte a saját kezét. Az övé is pöttyös volt. *Vérmérgezés,* mondta megszép-

penve, és Kolosra nézett. *Akkor indul el valami piros pötty a kezedtől.*

Napokig figyelték a pettyeket egymás kezén, mire rájöttek, hogy azok nem változnak.

Vali azon kapta magát, hogy mosolyog, de abban a pillanatban, hogy erre ráébredt, az rögtön le is olvadt az ajkáról.

Bement a házba. A lépcsőház elnagyolt volt, és kísértetiesen hasonlított Rolandék málló vakolatú bérházának belsejére. Vali lépteinek hangja részegen gurult le a lépcsőn. Ide-oda verődő kopogása nem halt el azután sem, hogy a lány megállt a tetőkijárat előtt, és lenyomta a néhez, rozsdás kilincset.

Odakint az éjszaka nézett vele farkasszemet számtalan szemével. A holdak erős fénye akár cirkuszi reflektor is lehetett volna, az égbolt pedig sötét sátorponyva. Vali kilépett a hűvös tetőre, és leguggolt. A farmer kicsit merev volt, ezért bővített rajta. Utána felegyenesedett, és kísértalt a peremhez. Az eres megmocant, kezdetét vette a változás.

Póznák és trapézok nőttek ki a tetőkből, ameddig a szem ellátott, az utcák összeszűkültek, átugorható távolságra húzódtak, s egyúttal fel is ágaskodtak az égre. Miután megállapodtak a falak, Vali végignézett a környéken, biccentett, és azt akarta, hogy minden maradjon így. Megacélozta az álmat maga körül.

Lenézett az utcára.

– Mire készülsz? – hallotta maga mögött. Megperdült, de Kolos helyett Maxot pillantotta meg az ajtóban. A férfi arca zárkózott volt és mogorva.

– Mit keresel itt? – kérdezett vissza Vali dermedten. *Menekülj!* – sikított fel benne az ösztön.

– Láttalak.

Csend támadt, csak a szél fújt keresztül a tetőn. A holdak sápadt fénytócsái megremegtek.

– Úgy hagytatok ott, mint... – kezdte Max, és Vali izmai megfeszültek – ... mint egy utolsó szemetet.

– Megpróbáltál megfojtani – felelte a lány, és igyekezett nyugalmat erőltetni a hangjára.

– Nem erről van szó! – kiáltotta Max. – Már az elején is olyan voltál!

– Miről beszélsz?

– Miután felébredtél.

Amikor meg akart csókolni. Vali kihúzta magát.

– Mondtam, hogy nem tudom helyetted megoldani a problémáidat.

Max ellépett az ajtóból.

– Lehet újrakezdeni?

Vali megkönnyebbülten sóhajtott.

– Persze. Nem haragszom.

Max közelebb lépett. Vali tekintete ráesett a kezére, mely ütemesen ökölbe szorult, majd kinyílt az oldala mellett, és elfogta a hányinger. *Nem, nem, így nem.*

– Mindig lehet újrakezdeni – mondta Max vékony, könyörgő hangon. – Még ha utána újra meg is történik minden.

Amikor elindult Vali felé, Kolos végre kilépett a tetőre. A lány megkönnyebbültséget érzett, noha tudta, hogy csak a veszély forrása változik.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte Kolos is Maxtól, aztán vállat vont, és félrelökte.

Vali és Kolos tekintete egy pillanatra összeakadt, és mindketten beleborzongtak a meztelen tudásba, hogy minden itt dől el a tetőn. Mindkettőjük szemén látszott,

hogy ugyanarra gondolnak. *Itt kell eldőlnie. Meg kell tennem.*

Aztán Max hátulról ráakaszkodott Kolosra.

Mindig közbelép valaki. Onur, az a borotvált fiú, Kolos... valaki mindig beteszi lábát a sors küllői közé.

– Elég volt! – kiáltotta Max. Reszketett a dühtől, ujjai belevájtak a fiú karjába, és letépték róla a kabátot. Kolos könnyedén kifordult a kabátujjból, és visszanézett rá.

Maxot könnyek fojtogatták.

Mindig újabb esélyek, és mindig ugyanoda torkollanak. Afet a keze alatt, Vali torka, Onur háta, ahogy elfordul, az ajtó, ahogy becsukódik a két légtornász mögött, a tenyér a mellkasán, ami most eltaszította...

Nem tudott gondolkozni. Forrt benne a tehetetlen düh, súlya húzta a szívét. Meg akart szabadulni a tehetéstől. Fel-nézett. Kolos válla felett megpillantotta Valit, aki a lapos tető szélén állt, fél lábbal a peremen. Innen nézve egyáltalán nem hasonlított Afetre. Max értetlenül, tátott szájjal nézett rá, aztán megint eszébe jutott, milyen volt az asztalon feküdni a saját lakásában, és sután maga elé tartott kézzel fogadni a bronz gyümölcsöstál csapásait. Az arcához nyúlt. Az álomban sima volt a bőre, de tudta, hogy az ébrenlétben feldagadt az arca.

Vali szeme hideg volt.

Kis kurva, gondolta Max elkeseredetten, és Kolosra nézett.

– Bele akarsz szólni a játékba? – kérdezte a fiú érdes hangon.

Ahogy beszélnek, ahogy néznek, mintha mind egy másik világból, üveg mögül figyelnék. Onnan, ahol a valódi élet folyik, és ahová ő nem léphet át.

Max keze ökölbe szorult, aztán figyelmeztetés nélkül belesújtott Kolos arcába. Le akarta törölni azt a nézést.

Vali meglepett nevetését hallotta, és lángba borult a füle. Megint ütött. Csontot ért, sajgott tőle a keze, de Kolos kiáltása kárpótolta érte.

Aztán beletérdeltek a gyomrába, és kétrét görnyedt. Epe öntötte el a torkát. Rúgás az oldalába. Összegömbölyödött; várta, hogy abbamaradjon a fájdalom, és csak tűrte az ütéseket.

Folyt az orra, a könnyei elkeveredtek az arcán.

Szegény Max, gondolta, és elfogta a sajnálat.

– Szegény Max – hallotta Vali hangját. A lány már nem nevetett.

Max behunyta a szemét.

Amikor Max megütötte Kolost, Valiból nevetve tört fel a megkönnyebbültség. Hamar el is halt – arca megrándult, valahányszor a fivére belerúgott a földön fekvőbe.

– Szegény Max – mondta.

Kolos megfordult.

– Ennyit a hős lovagról.

Vali nem helyesbített. Felállt a peremre, és Kolos szemébe nézett. A fiúnak üveges volt a tekintete; alighanem az álmon próbált csavarni egyet, de nem tudott.

– Mit csináltál? – kérdezte bosszúsan Kolos.

– Ez az én álomom. Én álmodlak. – Vali szíve a torkában dobogott, de azért elmosolyodott. – Én ismerlek téged. Nem fordítva.

Kolos elindult felé.

Vali kecsesen intett neki, akár a sitzen, előadás közben a nézőknek, és ugrott. A hinta kéken ragyogott fel a holdfényben. Vali elkapta, majd lendült néhányat. Megnyug-

tatta az ismerős mozdulatsor, a suhanás a légben. Végül átszökkent a szemközti tetőre. Dobbanva ért földet, és viszszafordult.

– Nem tudsz átjönni – kiáltotta Kolosnak az utca fölött. A hinta vadul lengett a fejük felett. – Ez az én városom. Az én törvényeim.

– Megoldom – morogta a fiú halkán, és az utca csikorgva szűkülni kezdett.

Vali lélegzete elakadt. Megpróbált korrigálni, ismét kézbe fogni az álmot, de már késő volt: a házakat összezébttolta egy láthatatlan kéz, és Kolos átugrott. Kicsit imbolygott, miután megérkezett a tetőre, de aztán felegyenesedett.

Ismerős közelség, emlékek az anyaméhtől kezdve az utolsó ajtócsukódásig. Pofonok és kézfogások. Lemondás a szűkülő szembogárban: itt a vége. A mentség és a vétek egy – *meg kell tennünk*.

Kis sóhajjal hátralökték tudatukban mindazt, ami akadály lehetett volna, ami összeölelkezésre készítené őket gyilkosság helyett, aztán megmozdultak. Egyszerre rugaszkodtak el.

Ikrek voltak.

Vali futás közben végignézett a tetőkön, felmérte, hol van hinta, hol trapéz, hol fektetett le vékony pallót, amin csak ő tud átrohanni. *Nem mehetek messzire*. Csak néhány házat alakított át, nem gondolta, hogy többre is szüksége lehet, s ezért most sarlóforma ívet írt le a város felső szintjén.

Kolos léptei kopófalkaként loholtak a nyomában. Egyszer mintha rántást érzett volna a kabátján, de kitépte magát, és átlendült a mélység felett. Vaktában ugrott, csak futólag ötlött szemébe a kötél, amit egy fényes darukarról belógatott, és egy emeletet zuhant, mire el tudta kapni.

Remegve kapaszkodott bele, és felnézett. Kolos megállt, fejét körbekeretezte a kéklő derengés, arca sötét volt. A falak megindultak egymás felé.

Vali lendített a kötélén, és egy erkélyre ugrott. Átzugett az üres lakáson, fel a lépcsőn a tetőre, és továbbrohant.

Száguldás vég nélkül, ugrások, miközben az üldöző soha nem marad le – egy pillanatra még az ébrenlétet is megpróbálta megidézni, ki akart szakadni az álom örületéből. Aztán kijózanodott. *Fél a magasságtól*. Belekapaszkodott a tudásba, és futás közben egyetlen sikollyal még magasabbra emelte a házakat.

Szűknek érezte a torkát. Fojtogatta a sírás. Együtt érzett Kolossal. Mindent megértett. *Bárcsak ne érteném!* – gondolta lázasan, és fellépett egy peremre. Előtte egy hinta csillogott.

Bárcsak ne...!

A tenyere keményen csattant a hintán. A súlya meglökte, és már repült is. Amikor ismét hátraröppent, megint meghallotta az odébb húzódó épületek fülbántó csikorgását, és idegesen felhúzta a lábát, hogy nagyobb lendületet nyerjen.

Számtalanszor fogócskáztak kiskorukban. Még emlékezett, milyen volt, amikor Kolos tenyere a vállán csattant. Amikor felhangzott a „megvagy!”, az olyan volt, mintha mindent elveszített volna. Pedig csak utolérték, kiderült, hogy nem ő a leggyorsabb, a legjobb. Csak ennyi volt. Később az iskolában, másokkal soha nem érezte ugyanezt. Csak most. Megint. Az életre-halálra loholás fájdalmas izgalmát.

Lihegve huppant le a tetőre, és azonnal megperdült. Kolos tekintete ismét összevillant az övével a mélység túloldaláról, aztán a fivére elrugaszkodott.

Túl rövid volt az ugrás, még így is, hogy csökkent a táv. Túl bizonytalanul lendült, félt beleadni mindent, vagy talán épp ellenkezőleg: túl sokat akart.

Nem fog sikerülni! – villant Vali eszébe, aztán gondolkodás nélkül kitámasztotta a lábát a peremhez, és kinyúlt Kolos felé.

A súly majdnem lerántotta, és éles, kétségbeesett kiáltás robbant a fülébe. Kolos keze majdnem kicsúszott az övéből, ezért utánakapott, és megragadta a csuklóját.

A fivére szeme fehérje rémülten villogott, és Vali érezte ujjbegyei alatt a pulzus fékevesztett percegését. Ziháltak mindketten.

– Köszönöm – mondta rekedten Kolos, és megpróbálta megtámasztani a lábát a falon, de a cipője talpa lecsúszott. Túl riadt volt ahhoz, hogy fokokat vájjon bele. Lenézett, és Vali érezte, hogy a kéz megrándul a markában. Tudta, mit lát Kolos, és azt is, hogyan tágul szemében a mélység, félelem fekete tintapacájaként futva szét.

Húzta a súly, és rádöbbsent, hogy nem fogja tudni felhúzni. Talán, ha lépcsőt, vagy erkélyt álmodna alá... aztán megrázkódott. Szédült a fejébe toluló vértől.

Hiszen erre vártam, gondolta, és rosszul volt magától.

Kolos visszaneézett rá, és megpillantotta szemében a döntést.

– Ne.

– Kolos... te megtennéd a helyemben? – kérdezett viszsza Vali.

– Én... – a fivére szava elakadt. – Akkor minek idéztél meg? Miért akartál?

– Már nem akarom – mondta halkán Vali, és már alig látta Kolost. Elmosódott és nedves volt a világ.

A fiú élesen beszívta a levegőt.

– A nagymamánál kiszöktünk a Balatonra egyedül, emlékszel? Reggel volt, és gomba nőtt a strandon. Mire a gyepek egyik végére értünk, a másikon új gombák nőttek... vittünk a nagyinak, csinált gombasalátát... *emlékszel?*

Biciklizés felváltva, segédkerekekkel. Vali sarat dobott Kolos pólójára, amikor a fiú nem akarta átadni neki a közös bringát. Utána bocsánatot kért, de a testvére belökte egy pocsolóba. Utána... nevetés a kádban.

– És az első nap az iskolában... azt mondtam, hogy nem is vagy a tesóm, hogy csak úgy anyu mellé tettek téged is, és aztán már nem adhattunk vissza.

Vali könnyei Kolos arcára csöppögték. A fiú másik keze megérintette az ujjait, ahogy megpróbált belékapaszkodni.

– Nem tudod megtenni.

Vali összeszorította a fogát. Kolos sürgetve, kíméletlenül folytatta:

– Meg csináltunk mézeskalácsot... kiszaggattuk a mintákkal... *emlékszel?*

Minden, amiről Vali évekig álmodott, amit megpróbált ismét megidézni... minden, amit ő helyezett bele ebben az új Kolosba.

– Emlékszem – suttogetta Vali, és elengedte Kolost.

Nem nézett utána, csak lehuppant a tetőre, és behunyta a szemét, megszilárdította az álmot, kirekesztett mindent, üvöltést, csattanást, emlékeket. Csak ami odabent volt, azt nem tudta elhallgattatni. De aztán, idővel az is elmúlt.

Üresség. Tízévnnyi álom a házak között, az aszfalton.

A tagjai szétcsúsztak, valahányszor megpróbált feltápaszkodni. Kiröppent belőle minden erő.

– Egyformák vagyunk – hallott egy hangot, és kábán feltekintett.

Max állt előtte.

– Nincs valódi választás – mondta Max. – Az csak álom. Meg kell tennünk, amit kell.

Vali nem mozdult, maradt a tetőn kuporogva.

– Nem hiszem. Különben hagytam volna magamat.

– Gondolod, hogy nekem volt választási lehetőségem? Megpróbáltam kitörni... de te sem engedted. Afet sem...

– Max hangja szomorú volt. Fáradtnak érezte magát, a kényszer súlya nyomta a vállát. Tudta, mi fog történni, mit kell tennie, de már előre megcsömörlött tőle. Azért közelebb lépett.

– Semmi nem muszáj – felelte Vali, és felnézett. Nagy, barna szeme most ismét olyan volt, mint Afeté az utcán, a csók előtt. Szomorú tudás cikázott át rajta.

– Akkor miért ölted meg?

Vali szája megrándult.

– Nem megöltem. Csak már nem tartottam életben.

Max sóhajtott.

– Nem hiszek neked. Nem ilyen a világ.

Valinak csak kicsit rándultak meg az izmai, amikor Max fölé hajolt. Nem tudott hová menni, és nem tehetett semmit ellene. Csak a kezét emelte védekezően maga elé.

De hiszen szomorú, futott át rajta Max arcát látva.

A férfi tekintete megértésről és elkerülhetetlenségről beszélt, előre bocsánatot kért azért, amit a keze tenni fog. Mintha külön léteznének, ő meg a teste, és elvesztette volna a csatát. Max kapitulált.

Aztán egy meglepett kiáltással átesett Vali fölött.

Max zuhant, a város elmosódott körülötte. A döbbenet megbénította. *Afet?* Afet arcát látta áthajolni a tető pereme fölött, az ő hosszú, fekete haja lobogott az éjszakában?

A holdak fényének kontrasztjától túl sötétre színeződtek a vonások, nem látta pontosan, csak érezte – aztán az érzés rémületbe csapott át.

Bocsánat, bocsáss meg, mormolta Max, aztán nagy csattanással megérkezett

Megrándult az ágyban. A szeme a plafonra meredt, de nem látott.

– A... a... – akarta mondani a nevet, de már nem emlékezett rá.

Az értelem hiányzott a tekintetéből. Ott maradt valahol az álomban a város macskaköveinek repedéseiben, szétfolyva, akár az esővíz.

Vali végignézett a városon. Még mindig zibbadt volt a szíve, és legszívesebben csak ült volna, míg el nem szivárog belőle a fájdalom. Úgy érezte, mintha Kolos mégiscsak utolérte volna végül, hogy elvegyen tőle mindent.

A lányra gondolt, akit Max mögött látott. Sötét szeme haragosan villogott, nyakán vörös csíkok sorakoztak. Ismerős foltok. Az alakja halványan derengett, de Vali nem tudta jobban megfigyelni, mert a lány egy pillantást sem vetve rá kihajolt az utcára, sarkon fordult, és a lépcső felé rohant. Fekete copfja még utána libbent, aztán eltűnt a lépcsőház sötétjében.

Vali állt a tetőn, hagyta, hogy ráessen a holdfény meg az éjszaka árnyéka, és nem gondolt semmire. Aludni akart. Álmodni nélkül.

Amikor felébredt, a sajgás már enyhülőben volt. A szoba falain halványszürke fény kúszott végig, ám a hajnal narancssárgája még messze volt. Csak az ébresztőóra tikta-kolt, és időnként egy-egy magányos autó zörgött el a nyitott ablak alatt.

Roland mellette szuszogott, fejét a párnába fúrva, amittől arca pufóknak látszott, akár egy gyereké. A szemhéja remegett. Vali közelebb dugta az orrát, és nézte, ahogy a fiú alszik. Hallgatta a légzést, és lassan maga is megnyugodott.

Roland kinyitotta a szemét.

– Ébren voltam ám – motyogta, és szorosan átölelte Valit. – Megvagy? – kérdezte aggódva.

– Csak álmodtam – törölte meg a szemét Vali. – Vége.

– Jó vagy rossz álom?

– Nem is tudom – suttogta, és közelebb fészkelte magát.

– Majd elmondom. Most már ráér.

Jó vagy rossz?

Csak egy álom, azt hiszem.

UTÓSZÓ

Várok.

Nincs már, aki a nyomomban járjon, akár egy árnyék, nincs megidézett, aztán kioltott élet: itt vagyok, a város egyetlen bentlakójaként.

Néha végigsétálok a kihalt utcákon, az átlátszó emberek mellé szegődöm, úgy teszek, mintha valódiak lennének. Mint ha valódi lennék. Beülök egy étterembe, és elképzelem, hogy Onur velem szemben ül, vagy kimegyek egy parkba, és várom, hogy valaki madarakat álmodjon körém.

Egyedül vagyok. Lépteimnek olykor még visszhangja sincs.

Várom, hogy valaki a városba álmodja magát.

Írók,
rítusók

A GANCONER

A kedvesem olyan, mint az alkony: a szeme még ragyog, de már sejtelmes árnyak reszketnek benne. Hosszú éjszakákat ígér a teste, s amikor nevet, csak a szája sarka görbül felfelé; mint a nap utolsó érintése, olyan ez a mosoly. Mint halódó fény.

Az enyém volt már hónapok óta, nem hajtotta álomra a fejét, csupán a vállamon, és nem ébredt föl másként, csak ha ébrenlétre csókoltam. Vattapuha világban éltünk, ahol minden homályos nappalokból és meleg éjszakákból állt. S tegnap összetalálkozva a régi szerelmével el tudott úgy menni mellette, hogy rá sem pillantott. Már nem lakott a lelkében senki más, csak én.

Lágy sötétség ringatott bennünket, és az árnyékok falat alkottak körülöttünk. Lebegtünk a térben, mely a lélegzetünkéből formált mennyet. Zsuzsa a mellkasomra hajtotta a fejét, úgy cirógatott. Én az élő homályt fürkésztem.

A fénytelen, füledt melegbe hűvös-kék fény hasított: az ajtórésen beszűrődő holdvilág visszaverődött a felnyitott, széthajigált konzervdobozokról és a számos, padlóra

szórt és hónapok óta bontatlan levélről. Zsuzsának voltak címezve, de nem emlékeztem rá, hogy kitől érkeztek. Talán a szüleitől. S ami a legfurcsább: ő sem tudta már, kitől kapta őket. Elfelejtette az arcokat. Elfordultak tőlem, mondta vagy nem értettek meg, vagy kitesztáltak. Mind-egy, ezek közül melyik is történt meg valójában. Nem akarta többet látni őket.

Mégis írták tovább a leveleket. Felesleges, mondhattam volna nekik.

Kezdetben még megnézte, nincs-e köztük olyan, amire a bal felső sarokba apró rókát rajzoltak. Hugi volt az egyetlen, aki hiányzott neki. De Huginak két hónapja nyoma veszett, felszívódott, akár a narancsolaj a vérerekkel átszótt bőrön, és itt hagyta egyedül.

Nem, nem egyedül. Elégedetten felsóhajtottam, és átöleltem a kedvesemet.

Megéreztem, hogy szólni akar.

– Monddd...! – súgtam. Mikor egyszer megkérdezte, hogy lehetséges, hogy mindig tudom, mit akar, csak annyit mondtam neki: *egy lélek vagyunk*.

– Mindent otthagytam érted – lehelte a vállgödrömbé. Szomorú volt vajon?

– Sajnálod?

– Nem – mondta és még szorosabban átölelt. – Hugira gondoltam.

– Nem szép tőle, hogy szó nélkül elment – jegyeztem meg szigorúan és az eltűnt testvérré gondoltam. Az is vörös volt, de mint a hajnal, s éppoly gyorsan el is enyészett.

Zsuzsa jólesően mellém fészkelődött. Megnyugodni tűnt. Az éjszakában csak én árasztottam meleget, mert a fűtést kikapcsolták. Úgy itta a hangomat, mint a bort, s mellkasomra fektetve fejét fülelte szívem dobogását.

Hirtelen összerándult, és kitaláltam a gondolatait. Most ötlött fel benne a kérdés: mi lesz, ha elhagyom? Le fog zuhanni az égből.

– Mi a baj? – kérdeztem és fölé hajoltam. A szeme csillogott a függönyön átszűrődő fényben.

– Mindig itt leszel velem? – kérdezte szégyenlősen.

– Igen. Mindig. Már csak te vagy nekem – suttogtam. Az anyém volt, és én az övé, nem lehettek többé titkaink. Azóta nem, hogy tegnap közönyösen elment a régi szerelme mellett. Az igazinak, akit elhagyott értem örökre. Az volt a vízválasztó, akkor lett valóban az anyém.

– Volt más is? – suttogta a párnának, mert nem mert a szemembe nézni. Félt a válaszomtól. Most már nem táncolhatott vissza a másikhöz.

Hosszan hallgattam, aztán visszafeküdtem.

– Volt. Elmondom.

Itt volt az ideje a vallomásnak. Szerettem volna megszabadulni a történettől, hogy végleg a lelkébe helyezzem magamat.

– Nem kell, ha fáj – mondta szeretettel.

– Nem fáj. Nekem már nem.

Mégsem kezdtem el rögtön, előbb átkaroltam, és a csuklómra tekertem hosszú haját.

– Tudod, mi a ganconer? – kérdeztem.

– Nem. – Ez nem lepett meg. Honnan tudta volna?

– A ganconer nem ember. Valami más – kezdtem, s lassan felködlöttek bennem az emlékek. – Én egyet ismertem. Gyönyörű volt, nem csupán külsejében, de a mozgólataiban is. Úgy járt, mintha vízben lebegne, súlytalanul. Vadászott, amikor találkoztam vele, és aki csak látta akkor az utcán, az mind a zsákmánya kívánt lenni.

– Te is? – suttogta évődve.

– Én is. Ha te is láttad volna, ahogy végiglejtett a kirokatok előtt, nem csodálkoznál. A szeme kigyúlt, ahogy végigmustrált bennünket – ő nem az üvegtáblák mögött ríktó ruhákat nézegette, hanem az emberek arcát –, és látam, hogy a fejében leltároz: ő mogorva, ennek párja van, ez nem képes szeretni... Ne kuncogj, így volt! Aztán rám pillantott.

Abbahagyta a kuncogást és elkomorodott. Már féltett attól a másiktól.

– Akarod hallani? – kérdeztem figyelmeztetően.

– Mondd tovább – felelte, és elgondolkozva tovább cirogatott.

– Megszólított, csak úgy. Tudta, hogy szeretni fogom. Miért is ne tettem volna? – halkultam el. – Szép volt, egyszerre vad és elveszett, akár egy lánoló hullócsillag és tudtam, hogy más, mint bárki, akit ismertem. Ganconer volt.

– A ganconer ezek szerint angyal? – tette fel a kérdést váratlanul Zsuzsa, és belém kapaszkodott. Fázott, bizonyára hideg volt számára a gondolat, hogy egyszer még visszamegyek ahhoz a másikhoz, akinek az emlékére a hangom egyre jobban ellágyul.

– Nem. Hacsak annyiban nem, hogy ő sem ember... – Lélegzetet vettem, és visszanyúltam az emlékeimbe. Mint ha sötét kútból meregettem volna ki őket. – Az elején még elmenekülhettem volna, ha akarok, de sokkal különlegesebb volt annál, hogy csak úgy lemondjak róla. A szüleim persze észrevették a változást, megfontoltságra intettek. Ők nem szerették a ganconert, és időt akartak kiharcolni nekem, hogy magam is észrevegyem a hibáit, de csak annyit értek el, hogy elköltöztem. Nem akartam hallani a hangjukat, nem akartam, hogy bejöjjenek a szobámba, úgymond „elbeszélgetni”; amikor ők meggyőzni próbáltak,

én makacsul hallgattam és bámultam a kedvesem falra szögezett képét. Nem is emlékszem már, miféle érveket hoztak fel. Azt hiszem, nem figyeltem rájuk igazán. Tudod... már őket sem tudom felidézni. Elmosta a képüket a kedvesem arca.

Akárcsak a te szüleidét az enyém, tettem volna hozzá, de aztán mégsem szakítottam félbe a történetet.

– Amikor összeköltöztünk, hónapokig ki sem mozdultunk a házból. Csak annyi időre dugtuk ki az orrunkat, hogy bevásároljunk. Jobban megismertem, mint ahogy azt lehetségesnek tartottam. Úgy láttam magam előtt a lelkét, akár egy festményt. Akár a tiédet most... Ne légy féltékeny. Nem hagylak el – tettem hozzá.

– Bízom benned – mondta rekedten és megcsókolt. – No, és tudtad, hogy ganconer?

– Nem, honnét tudtam volna? Kezdetben nem mondta meg.

– Akkor mégsem ismerted olyan jól.

Hallgattam. A kút mélyéről olyan keserűség is felkavarodott, amire nem számítottam. A hangom remegett.

– Vagy csak a szerepet ismertem, amit játszott, és amivel azonosult. – Eszembe jutott valaki, és hirtelen váltottam a történetben. – Volt egy barátom, a legjobb. Úgy volt, hogy ő lesz a tanúm az esküvőn. Mást nem is választhattam volna, mert addigra valahogy mindenki elkopott mellőlem rajta kívül. Már dolgozni sem nagyon jártam be. Ha megszorultunk, akkor pénzt csaltunk ki néhány hiszékeny nyugdíjasból.

Felnevetett. Igen, ez ismerős lehetett neki. Még nem látta, hogy a szerelem nem menti fel semmi alól.

– Aztán – emeltem fel kissé a hangomat, hogy figyelmeztessem –, aztán a barátom eltűnt. Egyszer csak nem je-

lentkezett többet nálunk. Kétszer is felhívtam, de a felesége nem tudta, hol van. A rendőrséget is értesítették. Engem megkérdeztek, hogy mikor láttam utoljára. A ganconer mellettem állt, amikor behívtam a rendőrt, és kinevette. Akkor voltam először és utoljára dühös rá, hiszen ki tudhatta, mi történt a barátommal, fájt, hogy gúnyt űz abból, hogy esetleg meg is halt... De nem tudtam sokáig haragudni rá. Már túlságosan is függtem tőle. A többségét annak, amit csináltunk, az emberek nem fogadták volna el, csak egymás előtt vállalhattuk fel őszintén, tiszta szívvel a tetteinket... A barátom feleségének még írtam egy húsvéti lapot, aztán vele is megszakadt a kapcsolat.

Sóhajtott, és a keze végigsiklott a testemen, hogy megállapodjon a csípőmön. – A világ egyszerre volt üres és étellel teli. A valóság kiszürkült, de ott volt ő, a ganconer, mint egy sziporkázó fényfolt, és napként keringtetett maga körül. Egyedül tőle kaptam szeretetet. Mindenki más eltűnt, megszűnt létezni vagy csak nem érdekelt.

– Igaz szerelem volt? – kérdezte, ahogy vártam. Arra viszont nem számítottam, hogy az emlékekkel együtt mint a tördöfés, valami fájdalom is belém mar. Túlságosan élt a múlt.

– Mit nevezünk annak? – kérdeztem keserűen. – Én imádtam; ha kérte volna, hogy szerelmem bizonyágául ugorjak le a másodikról, ahol laktunk, megtettem volna, isten bizony. Isten bizony – ismételtam elgondolkozva. – De azt hiszem, az igaz szerelem kölcsönös. Ő nem szeretett. Nem volt képes rá.

– De hiszen azt mondtad... – kezdte, de beléfojtottam a szót.

– Mímelni tudta a szerelmet, olyannyira, hogy az már valódinak tűnt. Viszont az ihletett játék is csak színészet.

A legborzasztóbb az volt, hogy nem tudta, mi a szerelem. Olyan volt, mint a higany: az én imádatomat híven jelezte és visszatükrözte, akár a hőt, de önmagától nem mocant. Amikor pedig megtudtam, hogy ganconer és hogy nem képes szeretni...

– Otthagytad – fejezte be helyettem diadalmasan, és ismét lebegő volt a hangja. Most azonban már nem hagyhattam félbe a történetet, ezért kíméletlenül folytattam.

– Nem, nem hagytam ott. Szántam. Olyan sok láncsal hozzákötöztem magamat; nem mehettam már el. Csak a legelején volt erre esélyem. Most már a szájalom tartott vissza és a remény, hogy egyszer... mégis... szeretni fog. Ha megtanítom.

– És... sikerült? – kérdezte nagyon halkán, az arca könnytől volt nedves. Ott volt velem a történetben, és mérhetetlenül fájt neki a felidézett kínlódás; mintha az ő szárnyát szögezték volna fel, nem az enyémet.

– Nem tudom – feleltem, és kezdtem megnyugodni. Az emlékek kikristályosodva elvesztették szenvedélyüket. – De már csak ő maradt nekem. Ő volt a világom. Aztán... ő is eltűnt.

Összerándult. Ezt nem várta.

– Minden olyan furcsa lett: a világ gúnnyrajz volt, mélység és valódi tartalom nélkül. Az úr kihűlt, mert elvesztettem a napomat. Végtelen pályán keringtem a hiánya körül. Nem volt értelme élnem.

– Annyira szeretted?

– Annyira. Nem öngyilkos akartam lenni, mert ahhoz sem volt erőm... de nem bírtam *tenni* sem. Volt egy nagy fotelem, az egyetlen, ami megmaradt, és abban ültem. Talán két napon keresztül kuporogtam benne, és észre sem vettem, hogy kiszáradtam. Néha elképzeltem, hogy bejön,

a homlokomra teszi a kezét, és megitat, de a testem tudta, hogy egyedül vagyok, és hogy meg sem moccantam, mióta ő elment. A tévé bekapcsolva maradt, és zümmögött, miközben én, mint egy amatőr médium, megpróbáltam visszaidézni a ganconer melegét. Akkor jött vissza, amikor már készen álltam. Beértem, mint egy búzamező.

Zsuzsa egész testében megmerevedett, úgy hallgatott. A hangomból hirtelen kiveszett az érzélem, talán ez riasztotta meg, vagy mint egy állat, ösztönösen megérezte a folytatást.

– A ganconer pedig visszajött, hogy learassa a lelkemet. Amikor megérkezett, azt hittem, ez is csak álom, mert a homlokomra tette a kezét, és megitatott. Akkor feleszméltem, és a magány egyszeriben lehullott rólam. A világ kifényesedett, és én repültem a napom felé... ő pedig akkor csapott le.

– Ne mondd tovább! – kérte és elhúzódott tőlem. Nem engedelmeskedhettem neki, most már a történet uralt, amit tövig bele akartam verni a szívébe, hogy soha ne felejtse el.

– Magába fojtott, átölelt, egy pillanatra összeolvadtunk... Utána elvesztem. Megette az életemet. Beleköltözött a testembe, ellopta az emlékeimet, a személyiségemet, hogy abból új csalit gyúrjon magának. Csak a lelket dobta el, mint egy narancshéjat. Hát így volt.

Csend reszketett a levegőben.

Sokáig csak feküdtünk egymás mellett, és Zsuzsa nem kérdezett vissza, hogy mi lett aztán. A történet véget ért.

Hirtelen átölelt, rám fonódott, és úgy szorított, mintha soha nem akarna elengedni. Már nem tudott lemondani rólam. Nem létezett számára semmi más, csak én.

SZOLGÁLATI JÁRAT

A szolgálati járatot legtöbbször sikerült elcserélnem, csak azon a hétfőn nem. Szerettem volna hazamenni a gyerekeimhez – tudtam, hogy a férjem nem fogja őket időben lefektetni –, de Bandi, aki át szokta vállalni tőlem, már hetek óta hiányzott. A diszpécser aznap délután azt mondta, meghalt a családja. Autóbalesetben; a gyerek kizuhant az ablakon, mert nem volt bekötve, a felesége pedig a belső sérülésekbe halt bele. Rossz volt ezt Margitkától hallani. Úgy éreztem, lekéstem valami fontosat. Fel akartam hívni Bandit, de mindig megálltam, amikor már kezemben volt a telefonkagyló, mert nem tudtam, mit mondhatnék neki. Nekem élt a családom, neki nem. Mit üzenhettem volna?

A helyettesítést a 139-estől hozták. A testes, vörös arcú férfit nem ismertem. Amikor a melegedőben összefutottunk, nagy papírzacskóból káposztás hasét evett, és olyan harapósan nézett rám, hogy nem is hozakodtam elő a járatcserével.

Este már bántam, hogy nem voltam határozottabb.

Nagyot zökkenve álltam meg az első megállóban. Mászor ügyelni szoktam arra, hogy simán menjen a busz, de most még nem volt utasom.

Huppanást hallottam hátulról.

Hátrapillantottam. Bár a buszt üresen vettem át, egy magas, kabátot vagy valamiféle pokrócot viselő férfi tápászkodott fel a padlóról, majd leporolta a térdét, és szó nélkül visszaült a mozgássérülteknek és vakoknak fenntartott székre. Kalapot viselt, ezért arcából csak kifejezéstele nélkül előrebígygyedő száját láttam. Gondolkoztam azon, hogy hátraszóljak-e, de aztán meggondoltam magam. Kinyitottam az ajtót.

Nem szállt fel senki, pedig többen is ácsorogtak a megállóban. Biztos taxira vártak. A hideg levegő bekúszott a busz belsejébe, és behúztam a vezetőfülke ajtaját, hogy ne jöjjön a derekamra a huzat. Csöngettem, aztán becsuktam az ajtókat.

Nem tudtam, hogy a férfi mikor szállt fel. Talán elaludt az előző körnél, és fent maradt a buszon, bár akkor látnom kellett volna. Mindig végigjárom az utasteret, hátha elhagyott valaki egy ernyőt vagy egy szatyrot. Rendszerint találok elvesztett tárgyakat. Előfordul. De arra még soha nem volt példa, hogy egy ember elkerülje a figyelmemet.

Becsattintottam a vezetőfülke ajtaját, és feltekertem a fűtést.

A következő megállóban nem állt senki, pedig a János kórháznál mindig szokott utas várakozni. Elhajtottam mellette, mert a férfi nem jelezte, hogy le akar szállni, nekem meg nem volt kedvem eljátszani az ajtónyitogatás rituáléját. Összezárt térdére fektetett tenyérrel, mereven ült az ülésen.

Azon kaptam magam, hogy nézem a tükörben, megpróbálok vonásokat és formát látni sötét tömegébe. Azt kívántam, bárcsak erősebbek lennének a busz belső fényei. A szolgálati járatot is ezért szoktam elcserélni: félek azok-

tól, akik ilyenkor felszállnak. A szemük körül árnyékok lapulnak, és homlokuk mögött lesben áll a rosszindulat. Mindig hallani megkéselt sofőrökről. De az is megeshet, hogy összehasogatják az üléseket a buszon, és bár tudom, hogy nem szabad, és az én gyönyörű, mély hangú buszomat teszik tönkre, nem merek majd szólani.

A férjem mindig kigúnyol, de én nem hiszem, hogy ok-talanul félek. Ha leszáll az éjszaka, szeretném a sötétséget kirekeszteni a lakásból – és a buszomba sem szívesen engedem be.

Elmerültem a gondolataimban. Amikor a férfi megszólalt, összereztem. A hangját mintha a fülem mellett, a fülkében hallottam volna felcsendülni. Mély volt és vibráló. Ha ugyan az ő hangja volt, mert a szája épp csak megrebbent.

– Megálló, hölgyem.

Oldalra néztem. Az Erzsébet fasor egyik gesztenyefájára buszmegálló táblája volt felszegezve, elkenődött rajta a busz lámpájának fénye. Előtte világos ruhás nő állt kalapban, csupasz alkarral. Azonnal arra gondoltam, mennyire fázhat.

Fékeztem, bár nagyon jól tudtam, hogy ez nem megálló, és kinyitottam neki az ajtót. Végére is, szolgálati járat. Ha továbbra is az utca szélén ácsorog, még valaki berántja egy autóba, hogy aztán egy kőfejtőből kerüljön elő, fel-darabolva.

Amikor a nő felszállt, láttam, hogy egészen fiatal. Fehér, virágos kalapot viselt és habos, világoskék ruhát, gombos, fehér cipővel, akár nagyanyám az ifjúkori fényképein. A ruha mellrészén sötét folt terjengett, s a lány nyakán fekete bársonyszalag feszült. Amikor fellépett az utastérbe, rám mosolygott a vezetőfülke ajtaján át.

Csengetés nélkül csuktam be az ajtót, és a lányra meredtem. Szelíd mosolya békét sugárzott, tagjaimon mégis

végigkúszott a hideg. A nyakán nem bársonyszalag futott végig, hanem egy vértelen, késsel hasított félhold, fültől fülig. Izzadni kezdett a tenyerem.

A lány illedelmesen pukedlizett, aztán leült az egyik kétszemélyes ülésre, és kinézett az ablakon. A sárgás lámpa fényében már nem voltam biztos benne, hogy jól láttam a nyakán a sebet. Bénultan indítottam a buszt, és továbbhajtottam. Egy autós elém vágott.

A Budagyöngyénél megálltam. A megállóban összeverődött, csípőnadrágos, rövidkabátos fiatalok azonban nem szálltak fel, még csak rám se néztek. Minek álltok a buszmegállóba, ha nem akartok buszozni? – kérdeztem némán tőlük, és dühösen csengettem. Láttam, hogy a fehér ruhás lány összerezzen a hangra, és körülnéz, mintha nem tudná, honnét jön a csöngés.

A busz meglódult. A jól ismert út most mintha sötétebb lett volna, mint máskor, alig tudtam kivenni a házakat a jobb oldalon. Azóta, hogy az autós megelőzött, nem láttam mást az úttesten. Az egész éjszaka elcsendesedett, csupán a busz motorja dorombolt halkán, mint egy elhízott kandúr. Keztem megnyugodni, úgy éreztem magam, mint egy álomban, ahol a biztonság szavatolt.

Buszmegálló táblája villant a sötétben, akár egy ős felvillanó fartükre. Ezúttal nem szólt senki, mégis megálltam, és kinyitottam az ajtót. A járda mellett kovácsoltvas kerítéses, fehérre festett villa.

Dobogó léptekkel egy kislány futott fel a lépcsőn. Napbarnított teste sárgán villant a lámpafényben, vizes úszónadrágja a fenekébe vágott. Hajából csöpögött a víz. Amikor elrohant mellettem, felszikkasztott bennem a gondolat: hogy nem fázik meg ez a gyerek? A szeme ázottzürke volt, és megriasztott.

Hátrarohant, és feltérdelt az egyik ülésre, majd nedves arcát az ablakhoz tapasztotta. A villát nézte merőn, orra ellaposodott az üvegen.

Nem indultam el, csak becsuktam az ajtót, hogy ki ne szökjön a meleg, és habozva levettem lábamat a pedálról. A buszban csend volt. Kinyitottam a vezetőfülkét. Az ajtó csikorogva húzódott félre, s utána még nagyobb lett a csend. Csak a saját lélegzetvételemet hallottam. Se autók zaját, se a motor brummogását, csak a lehetetemet, ahogy ki-be szökött félig elnyílt ajkam között.

Kiléptem a fülkéből. A lány felnézett rám, de a kislány és a kabátba burkolózott férfi nem mozdultak.

– Kik maguk? – kérdeztem rekedten, és azt kívántam, nehogy azt válaszolják rá, hogy halottak.

A lány ajka megmozdult, de nem hallottam, hogy mit mond. Mintha bura borult volna rám, amin semmi nem hatol át.

– Nem értem – mondtam, és idegesen babráltam a kabátom csücskét.

A mély hang ismét megszólalt.

– El fogunk késni.

Mondani akartam valamit, bármit, ami megtöri a különös hangulatot, ami a buszra rátelepedett, de aztán egy gyors mozdulattal visszaugrottam a vezetőfülkébe, és magamra csaptam az ajtót. A kezem remegett.

Beindítottam a motort, és a busz elindult, bele az egyre szűkülő sötétségbe.

Halottak, halottak, gurult ide-oda a szó az agyamban, akár egy élettelen kavics. A tudatom nem bírta megragadni a jelentőségét. Lebénított a döbbenet, és kicsit meg is nyugodtam. Mintha attól, hogy meghaltak, eltávolodtak volna tőlem, ahol már nem árthatnak sem nekem, sem a busznak.

A sötétségből szürke formák kavarodtak ki, falombokat formálva. Aztán eloszlott a homály, és megpillantottam a sárga lámpákat és a tűzoltóság épületét. A megállóban állt valaki.

Bandi volt. Valahol errefelé lakott, azt tudtam. A kék munkakabátját viselte kigombolva, és felborzolta a haját a szél. Tágra meredt szemmel nézte a közeledő buszt.

Fékeztem. A magas férfi tétován felállt, és pókkezével az egyik fogantyúba kapaszkodott.

Bandi felszállt, és amikor felért a lépcsőn, nagyot sóhajtván megtorpant. Lehelete pamacsokban bodorodott ki a szájából. Öregebbnek tűnt, mint két hete, az arca borostás volt, a szeme fénye megtört.

– Szervusz – szóltam ki neki tétován, és résnyire kinyitottam a vezetőfülke ajtaját.

Rám pillantott, de csak egy csöppet összevonta a szemöldökét, aztán máris kihullottam a tudatából, és végignézett a buszon. A tekintete megállapodott a magas férfin, aki most kiegyenesedett.

– Magának nincs itt keresnivalója – mondta szigorúan.

– El akarok menni a busszal!

– Maga még él.

Én is élek, akartam mondani, de csak egy nyikkanás szökött ki a számon.

– Én már fuvaroztam magukat... Többször is. Megérdemlem. – Bandi hangjába könyörgés kúszott. – El akarok menni a járáttal.

Becsuktam az ajtót. Nem mertem elindulni, mert a magas férfi tartásában volt valami fenyegető, amivel nem mertem szembeszegülni, de felkészültem rá, hogy Bandi is velünk jön. Megkönnyebbültem a jelenlététől, bár nem volt már önmaga – csak egy ismerős folt az őrült palettán.

– Még él. Nem jöhet.

– Itt a jegyem – szólalt meg Bandi remegő, de eltökélt hangon, és kihúzta kezét a zsebéből. Egy kés volt benne. Felismertem. Ezt hordta mindig magánál, mert – szerinte – soha nem lehet tudni, mikor támadja meg az embert egy huligán. Én soha nem mertem fegyvert tartani magamnál. Mindig attól féltem, hogy a támadóm kicsavarja a kezemből, és onnantól két kése lesz.

A magas férfi felé mozdult.

– Ez nem így működik.

– Kénytelenek lesztek elvinni! – Bandi hangja reszelt, de a kést szorosan fogta. A lány és a kisfiú feszülten figyeltek.

– Ne! – mondtam halkán, és már tudtam, mit akartam a telefonba mondani. – Ne tedd meg! Bandi...

Mély lélegzetet vett, aztán gyorsan, egyetlen kemény mozdulattal álla alá dőfte a kést. Csak én sikoltottam.

Amikor a magas férfi előrelépett, és felemelte a padlóról, Bandi kihúzta a torkából a kést. A földre ejtette, aztán belekapaszkodott a másikba. A számra szorítottam a kezemet. Egy pillanatra azt hittem, hogy rosszul szúrt, és már-már feltört belőlem a megkönnyebbült sírás, amikor a magas férfi hátralépett, és elengedte Bandit.

– Jöhet – mondta halkán, lemondóan, és megereszkedt vállal visszaült a helyére.

Bandi tétován állt a közlekedőfolyosón, aztán felém fordult. A tekintetünk összeakadt. Az övé zavarodott volt, és fájdalmasan meghökkent, mintha csak most döbbent volna rá, hogy nem ezt akarta. A vére végigömlött az inge elején.

– Magda – mondta csodálkozva, mintha csak most ismert volna fel.

– Fel akartalak hívni. – Valahogy nagyon nehéz volt beszélni. Mintha a mellkasomra ült volna valaki.

– Nem számít. Figyelj... – elkalandozott a tekintete, aztán visszaneézett rám. – Cseréld el a szolgálati járatokat! Hallod? Nem neked való.

– Jól van – suttogtam.

Bandi előreintett a sötétségbe, ahol már halványultak a lámpák.

– Indulhatunk.

Félszegen elmosolyodott, és lehuppant a vezetőfülke mögötti ülésre, ahol csak a könyökét láttam. Hálás voltam ezért. Az inge harsogó vörös volt.

A lány az ablaknak támasztotta a fejét, a kisfiú a lábát lógázta. A magas férfi térdére szorított tenyérrel ült.

A gázra léptem. A busz megint elindult a sötétségbe. Nem láttam semmit, csak hajtottam előre vakon, és nem akartam tudni semmiről.

Nagyon hosszú volt az út, és időnként behunytam a szememet, mert már nem volt aszfalt, amin haladhattam volna. A busz magától gurult a sötétségbe. Megpróbáltam kikereszteni a hideg éjszakát, és azt, hogy mások is ülnek velem együtt a járaton. Bár nem hallatszott felőlük semmi nesz, nem sikerült. A tarkómon éreztem könnyű, jeges érintésüket.

Időnként felnéztem, és belemeredtem a sötétségbe. Nem sokáig bírtam; a teljes tintafeketeséget az agy nem tudja igazán felfogni, mert túl közel áll a végtelenséghez, és a tudat, hogy az ember a semmibe tart, súlyosan nehezedik rá.

Aztán szürkesség vált el a sötétségtől, és én belekapaszkodtam a tekintetemmel, nehogy elveszítssem. Arrafelé kormányoztam, de aztán láttam, hogy erre nincs szükség.

A fodros szürke köd látóhatártól látóhatárig nyúlt. Ahogy közelebb értünk, kibontakoztak a részletek, bár a körvonalak továbbra is elmosódottak voltak, akár egy régi fényképen.

Egy tenger vagy egy nagy folyó hullámzott előttünk. A túlspartot nem láttam, vagy annyira összetéveszthető volt a mélysötéttel, hogy nem ismertem fel. Egy hamuszürke, könnyű csónak volt a partra húzva, egyedüli tárgyként a fekete-fehér pusztaságban.

Sokáig néztem a habokat, és csak arra eszméltem fel, hogy az utasaim az első ajtóhoz gyűltek. A lány megfogta a kisfiú nedves kezét. A magas férfi bekocogtatott a vezetőfülke ablakán.

– Köszönjük. Innentől átveszem őket.

Bandira néztem, aki kimeredt szemmel nézte a távolba vesző partot, és az ajka hangtalanul mozgott. Nem tudtam, mit mondhatnék neki. Akkor kellett volna szólnom, amikor még élt.

– Viszlát – mormoltam, és kinyitottam az ajtót.

Az utasok csoszogva lesorjázta a lépcsőn. A kormánykerékre hajtottam a fejem, és behunytam a szememet. Talán mondanom kellett volna valami mást is, nem tudom.

Sokáig feküdtem a kormányra dőlve, talán el is aludtam. Amikor végül felnéztem – a fületem meggyűrte a kabátom –, a végállomáson álltam a fehér fényű lámpák között. A folyó nem volt sehol.

A busz halkan dorombolt alattam. Leállítottam a motort, és kikászálódtam az ülésből. A közlekedőfolyosón friss tócsa csillogott, mellette kés. Oda nem illőnek tűnt, egy elveszített tárgynak. Kikerültem, és letelepedtem arra az ülésre, amire Bandi. Az ölembe vettem a jelentőlapot, és arra gondoltam, hogy mikor beszélek vele legközelebb.

ÉJFÉL UTÁN, HAJNAL ELŐTT

Hogy mi történt akkor éjjel? Előbb hadd beszéljek a többi éjszakáról.

Beszélni, írom, mert számomra a betűk a hangok. Más-hogy is ki tudnám fejezni magam – szeretem nézni az ujjaimat, ahogy egymásba olvadó mozdulatokkal elmesélik, ami csak némán visszhangzik a fejemben. A kezeim olyanok, mint két mozgékony, nyughatatlan állat. De ahhoz, amit mondani akarok, a papír a legalkalmasabb.

Akik tudják rólam, hogy néma vagyok, meg szoktak lepődni, milyen jó a hallásom. Mintha a csendnek tökéletesnek kéne lennie kívül-belül. Ijesztő, hogy az emberek, ha hallgatással találkoznak, mennyire össze tudják téveszteni a közönnyel, az ostobasággal vagy akár a figyelemre sem érdemes bútordarabok némaságával. Hallgatok, hát a szemükben nem is létezem.

Tudták, hogy időnként a hangok megsaporodnak? Hogy több zaj van, mint zajt csapó? Ha nem, akkor nem figyelnek eléggé. Éjfél után hallgatózzanak, még mielőtt megvirradna – akkor ébred fel a legtöbb hang, hogy rejtekéből kibújva felröppenjen.

Élesebben hallok, mint azok, akik csak a maguk csapta elnyomó zajokra ügyelnek. Nincs olyan apró nesz, ami elkerülné a figyelmemet. Denevér szárnyzuhogása az ablak előtt, távoli köhintés, a lassuló szuszogás, ahogy a lányom lélegzetvétele alvásba fordul – én hallom, és számon tartom a zajokat.

De még éles hallásom dacára is csak pár hete vettem észre, hogy nem minden neszhez tartozik kiváltó ok. Ennyi megereszkedett deszka, zúgó vízcső még a mi régi, faluszéli házunkban sem lehet! Akkor éjjel arra ébredtem, hogy valami roppan. Az álom azonnal kiröppent a szememből. Azt hittem, apa az; jön a szobámba nehéz, és mégis surranó lépteivel, jön, és alatta felsír a parkett – de nem ő volt. Már hónapok óta nem lépett be hozzám. Békén hagyott engem és a gyermeket.

A roppanás megisméltódott, majd halkán kattant valami. Ezután, akár egy hanglavina, megindultak a suttogások. Láthatatlan órák percek, fantomegerek motoztak a sarokban, és én dermedten, tágra nyílt szemmel és füllel hallgatóztam.

A zajok úgy keringtek körülöttem, mint apró denevérek. Nem tudtam visszabújni az álom menedékébe, agyam lázasan vetette fel az újabb és újabb lehetőségeket. Tolvaj? Menyét jár a padláson? Apa kapar a szomszéd szobában a falon, utat marva magának a téglába?

Valahol azonban éreztem, hogy a zajokat nem okozza semmi. Senki nem ólálkodik a házunkban. A neszekből nem vált ki sompolgó léptek mintázata; és mögöttük ott lebegett a megnyugtató szuszogás: apa és a gyermek aludt.

Akkor hát mitől?

Nem tudom, csak érzem a választ: ilyenkor, éjfél után, hajnal előtt elvékonyul a fátyol, ami a másvilágtól elvá-

laszt, és régi, holt neszek kavarnak fel a sötétben. Semmi, amitől félni kéne – és én mégis görcsösen markolom a takaró szegélyét.

Kiskoromtól fogva megtanultam felriadni a szokatlan zajokra, a csosszanásokra, melyek egyre közelednek. Jön, mondtam magamban olyankor, és a szám kinyílt, de néma maradtam. Aztán megszoktam a lépteket, a lihegést, az izzadt érintést, akár a csöpögő csap szörcsögését, de a testemet így is mindig kiverte a víz.

Mindent meg lehet szokni. A faluvégi életet, a csendet, melyet azért nem török meg, mert nem *tudom*, apa meg azért, mert nem *akarja*. A hetenként ötször főzött lebbencslevest. Erre van pénzünk, mondta apa. Volt még tejem, ezért nem zúgolódtam.

A fülem egyre élesebb lett. Éjjelenként, amikor a Hold már magasan fent járt az égen, és a látóhatár is tintasötétre kormozódott, visszatértek a hangok. Egyre több volt belőlük, s lassan már a nappalokból kezdtem ellopni azt az időt, amit éjszaka ébren és égő szemmel töltöttem. Akkor aludtam, amikor deszkából tákolt, asztalra tett bölcsőjében a kislány; az ő szuszogása ringatott el.

Hangokat hallok éjszaka, meséltem apának az egyik nap, amikor visszatért a földről.

– Akkor aludj! – mondta. – Ha alszol, nem hallasz semmit.

Nem említettem neki többet a hangokat. Nem beszélünk. Ő került engem és a gyermeket, nem tudott sokáig egy szobában megmaradni velünk. Szégyellt minket.

Furcsa. Én nem éreztem szégyent, amikor a kislányra néztem. Apró volt és ártatlan, s már a bőre is rózsásra sápadt, nem volt olyan vörös és ráncos, mint mikor pár héttel korábban megszületett. Örültem neki, mert ő is néma

volt, mint én. Csak halkan csukladozva sírt, mintha nem akarna zavarni. Néha az arcomhoz emeltem, és kicsi mellkasára szorítottam a fületem. A szíve tiktakolt, mint egy karóra. *Tip-tip-tip*, hallottam. Megnyugodtam. Szeretem az ismétlődő hangokat.

A szívverést. A fűnyíró zúgását. A csöbögést.

Aztán rájöttem a megoldásra. Nem kell mereven, kezeimet a térdem közé szorítva, összegömbölyödve az ágyban feküdnöm, míg a zajok körbetáncolnak. Végteére is, nem ártottak nekem.

Első éjjel mégis nehéz volt megmozdulni a reccsenés után. Csak óvatosan kúsztak ki ujjaim a takaró alól; majd, mikor a neszek nem csaptak le rám, a halk sustorgás közepette felültem, és felkattintottam a selyempapír ernyős éjjeli lámpát.

A szobában csak én voltam, a bölcső, és a suttogás. Néztem a falakra vetülő sárgás fénykört, és hallgatóztam. Néha ujjaimat megmozdítva árnyképeket vetítettem a falra. Ha a gyerek fulladozva felsírt, a vállamra vettem, és szemem sarkából figyeltem a hangokat: hátha látom is őket.

Csak másnap éjjel álltak össze végleg suttogássá. A percegések is szavak voltak – olyan halkak, hogy szinte elvesztek a roppanásban, ahogy átszakadtak a másvilág fátyolán. Fejemet félrehajtva, a lámpa fénykörét bámulva próbáltam kivenni, mit mondanak.

Nagyon lassan formálódtak a szavak. Megpróbáltam megragadni őket. A selyempapírra írtam, mert úgy tűnt helyesnek. Meg az asztal lapjára. Nem is emlékszem, mikor fogyott el a noteszomból a lap. Már régen lehetett. Apa értette a kézjeleket is; a gyermek meg a tekintetemből olvasott. Mással meg szinte nem találkoztam, csak a

vízórás jött néha. Nem volt szükség a beszédet helyettesítő fehér noteszlapokra.

Apát ritkán láttam napközben, olyankor is kint maradt a földön, amikor nem volt tennivaló; már rég nem szeretett hazajárni, és tudom, nem viselte el azt sem, ahogy némán nézem. De az éjszakákra visszatért. Egy ideig még me-revre rándult izmokkal vártam a nehéz lépteiket, de nem jöttek. Csupán a hangok.

Egyre gyűltek a feljegyzések. Éjjel a lámpa arcomra, kezemre vetítette az üzenetet. Ujjaimon szavak futottak végig, az erek mentén mondatok csíráztak.

– Mi ez? – kérdezte apa reggel a küszöbről, amikor kifele menet elhaladt a szobám mellett.

Üzenet, mutattam.

Sokáig nézte az asztalt és a lámpát, a szemöldöke egyre összébb ugrott, aztán a gyerek nyöszörögni kezdett, és apa kilépett az ajtókeretből.

Felvettem a kicsit, és madárcsont-bordáira tapasztottam a fületem. *Tip-tip-tip*. Néma ajakkal leheltem utána a dobogást.

Aznap éjjel nem hallottam a zajokat, elnyomta őket a gyermek fojtott sírása. Egész éjjel fel-alá járkáltam a szobámban a teleírt lámpa fényénél, és az üzenet rám vetülő betűi végigcsiklandozták a testemet. Apa csak egyszer dörömbölt át. Attól féltem, átjön, de nem hangzott fel az ismerős csoszogás. Csak a hajnal virradt ránk.

– Beteg? – kérdezte reggel apa, mielőtt elindult volna a földre. Nem nézett ránk.

Nem hiszem, feleltem. Csak sokat ivott este.

– Ha beteg – mondta apa –, nincs pénz orvosra.

Ezt értettem. Vállat vontam. Szülni is egyedül szültem; nem kell orvos.

Mi lesz a neve? – kérdeztem. Ezt még nem beszéltük meg. Ötletem sem volt. A gyermek nem hasonlított egyik névre sem. Úgy éreztem, olyannak kell lennie, mint a hangzásnak, amit viselni fog.

– Nem kell neki név – fordult el apa, és elment.

Talán igaza volt. Hiszen a kicsi is néma volt; majd valami különösen lágy és vibráló kézzel hívom magamhoz, amiről senki nem fogja tudni, hogy a neve. Titkos mozdulat lesz, mert ő is titok volt – egy másik gyerek elhallgatott, eleven játéka.

Aznap éjjel ismét felébredtem a neszekre, de ezúttal nem ültem föl, hogy felkattintsam a lámpát. A túlvilági koppanások és pattogások közé egy evilági zaj is belopakodott. Halk csoszsanás az előszoba linóleumán. Egy papucs talpának klaffogása.

A testem kőmerev lett. Az ablak felé fordulva bámultam a sötétet, hátam mögött az ajtóval. A súrlódó hang közeledett. Tétova lépések voltak, mindegyikre egy élet nehezedett.

Meghallottam a nehéz légzést. Nem fordultam meg, tovább feküdtem, vártam az ágy nyikordulását.

Hosszú percek teltek így el, és én nem hallottam mást, csak a fülem zúgását, ahogy örülden száguldott az ereimben a vér, s egy apró roppanást, mintha eltörne egy gally. Aztán a csoszsanások ismét felhangzottak, és lassan távolodni kezdtek.

Lassan kiengedtem a levegőt. Megkönnyebbülten a hátamra hengeredtem, aztán összerándultam. *Valami* nem volt rendjén a hangokkal. Sorra végigvettem a csoszogást, a percegéseket, a sziszegést az éjben.

Elnyedtem, amikor rájöttem, mi hiányzik a neszek közül. Lassan, nagyon lassan, mint egy kígyó, kikúsztam az

ágyból, és az ajtó melletti bölcshöz léptem. A gyermek aludni látszott. Feje félrebillent. Ráfektettem fejem a pici mellkasra, és úgy álltam, nagyon sokáig, a semmire fűelve.

Végül felegyenesedtem. Az éjszaka hangjai körbefolytak. Óvatosan tettem egy lépést az ajtó felé; lassan, mint az égre kúszó Hold. Pizsamás kísértetként osontam ki a konyhába.

Visszafelé már hangosan csoszogtam a linóleumon. *Hal-lod, hogy jövök?*

Biztosan hallotta, úgy feküdt ott, ahogyan én szoktam, megbúvólva. Egy csoszsanás. Kettő. *Jön*, gondoltam. De most én vagyok, aki jön!

A fal felé fordult. Úgy tett, mintha aludna. Mint én szoktam tenni, ha az ő léptei közeledtek.

Az utolsó pillanatban megfordult.

A kés hangtalanul szaladt belé, aztán az éjszaka szomjasan felitta az elhaló hörgést.

Megnyikordult alattam az ágy. Ültem, körülöttem az üzenet keringett a láthatatlan olvasófejekon, és hallgattam a sístergést, a koppanásokat, az időnkénti tompa zúgást.

És hallottam az ismétlődő, megnyugtató hangot is.

Csöpp. Csöpp. Csöpp.

ÍRÓK, RÍTUSOK

Nem én voltam az egyetlen, aki kamaszként hírnévről álmodott, és titokban babérkoszorú illatát érezte az iskolapadban ülve. A nagy, elképzelt megdicsőülésekből padtársam, Áron is kivette részét. Amíg mások feleltek, mi lázasan csillogó szemmel írtunk az asztal lapja alatt, kényszeresen és mégis ujjongva; ahogy a levegőt veszi az ember.

Áron olyan könnyedséggel írt, hogy amikor novelláiból kicsapott a jeges vödör víz, az ember úgy érezte, hogy átmosták a lelkét. Csodáltam ezért, és bukdácsolva követni próbáltam. A gimnázium után ez az út megszakadt. Áron elillant, s magával vitte a közös csíkos füzeteket, a tornaórai futás közben ellihegett történeteket. Eltűntek a barna pihék nőiesen fehér nyakán, a pad alatt összeszorult térdek, és csak a telefonszám maradt, amit soha nem mertem felhívni.

Visszagondolva úgy érzem, mégis szükségem volt arra, hogy egyedül maradjak a füzeteimmel. Áron sorvezető mondatai nélkül megtanultam a saját hangomra figyelni, mely egyszerre volt új és ismerős. Most, hogy már nem kísért a szigorú, koraérett őzbarna tekintet, mertem magamtól írni, és a barátom hiányából csapoltam tintát a verseimhez.

Újabb őszt jött, és Áron bekerült a megőrzött iskolai füzetek közé, a karácsonyi és húsvéti képeslapokkal együtt. Térdének és meleg kezének emléke még kísértett egy darabig, de ezeket az érzéseket is ugyanúgy le tudtam préselni, mint a közösen tépett faleveleket. Új életem volt: tanultam és írtam – egyedül.

Az irodalmi életbe egy felolvasóesten keresztül léptem be. Zsebemben ott izzott hat gépelt oldal, és amikor a zsúfolt kis terembe beléptem, izzadni kezdett a tenyerem. Már nem voltam biztos benne, hogy meg merjem-e szólítani a költőt. A fiú koccintó vendégek gyűrűjében állt félszeg mosollyal az arcán.

Nem ismertem senkit. A háttérbe húzódtam, egy kabátokkal megrakott pamlagra. A kávéházi belső sem oldotta fel a feszültségemet, fülleltem éreztem a levegőt. Halántékom lüktetett.

Végignéztam a vendégeken, akik lassan teret engedtek a felolvasóestet megnyitó férfinak. Amerre elhaladt, elcsendesedett a terem, és a szemek várakozóan fordultak felé. Alighanem ő maga is költő lehetett, annyira áradt belőle az érzékenységek és az elhivatottságnak az a lázas keveréke, amiről azt hittem akkor, hogy az írók egyedüli közös jellemzője. Magas volt, fekete hajú, de már megcsapta a dér. Szikár és szigorú arca ragyogott, s amikor magához ragadta a mikrofont, és beszélni kezdett, beleborzongtam bársonyos hangjának vonzásába.

A költő utána makogó hülyének tűnt, az ÉS-ből megismert mondatok színtelen kavicsokká hullottak szét. Csodálkozva és némi szájalommal néztem a fiatal, keszeg fiút, akinek szavai a füstös félhomályban, az unottan koccanó poharak között levetköztek, és mögöttük nem lát-

tam semmit, csak ugyanazokat az unalomig ismert csontvázakat, amelyeket minden kezdő író megpróbál felöltöztetni.

Észrevettem, hogy még mindig a verseimet gyűrögetem a zsebemben. Ránéztem a költőre, és kihúztam a kezem. Hátradőltem a pamlagon, és gunyoros mosollyal hallgattam a fiút, aki vékony hangjával és rossz hangsúlyozásával saját maga gyilkolta meg a verseit.

A háttérbe húzódott férfire tévedt a tekintetem, aki szeretetteljesen nézte pártfogoltját. Összerezcentem. Közvetlenül mellette, pogácsát majszolva barna hajú, sovány fiú állt, s láttára a leprélt levelek feléledtek.

Áron megérezte a tekintetemet, és rám nézett. Az arcán átfutott a meglepettség és az öröm, és már meg is indult felém, átfurakodva a vendégek között. Felálltam. Amikor Áron odaért hozzám, hirtelen megtorpant, és suttán felém mozdult, mintha meg akart volna ölelni, de az eltelt egy év megakadályozta volna ebben.

Mellém állt, és odasúgta:

– Hiányoztál. Írsz még?

– Verseket – súgtam vissza. – Néha novellát.

– Vannak olyan jók, mint az övé? – intett a költő felé, és nem tudtam eldönteni, hogy gúnyolódik, vagy komolyan beszél. Egy év alatt elfelejtettem az arcából olvasni.

– Ezek kavicsok – mondtam rövid hallgatás után. – Szürkék, színtelenek... és még csak be se lehet verni velük egy ember fejét.

Azt hittem, nevetni fog, de elvörösödött.

– Nem értesz hozzá – sziszegte. – Ő most az egyik legnagyobb.

– Aha – bólintottam udvariasan, és megtapogattam a zsebemben a verseket. Talán nem voltak olyan csiszoltak,

mint amik az esten elhangzottak, de tudtam, hogy jobbak, és emiatt már a terem sem tűnt olyan fülledtnek.

– Hídvéghe fedezte fel. Mint engem – A lehelete megcsiklandozott.

– Hídvéghe?

– Ő – mutatott rá az estet megnyitó férfire. Hídvéghe, mintha meghallotta volna, hogy róla beszélünk, felénk fordult, és hűvös, mégis nyugtalan tekintete egy pillanatra megállapodott rajtunk. – Ő nagyszerű fickó.

– Szintén költő?

– Nem. Nem művész. Ő csak segít. Mint egy múza, tudod? – nézett rám Áron kipirult arccal.

A vonásait fürkésztem.

– Azt mondtad, verset írsz. Megmutathatnád neki.

Hídvéghe hideg és mégis mohó pillantással méregetett bennünket a terem túlsó végéből. Bizsergett a bőröm tőle.

– Á, nem. Annyira nem jók – hárítottam el, magam sem tudom, miért. Zsebre dugtam a kezemet, és még mélyebbre gyűrtem a papírokat.

– Nekem sem mutatod meg őket? – kérdezte Áron.

– De csak neked – néztem a szemébe, és kedvem lett volna a vállára borulni. Az egy év elmosódott, megint ott voltunk ketten, akár az iskolapadban, és megre megtem, amikor arra gondoltam, hogy mindjárt hozzámér.

Amikor megérintett, mintha rövidre zárt volna egy áramkört. Összerándultam.

– Gyere – mondta, és megszorította a kezem. – Menjünk ki, itt nem lehet beszélgetni.

Kisurrantunk az utcára. Áron elengedte a kezem, és elővett a zsebéből egy doboz cigarettát. A gimnáziumban nem dohányzott, és most sem illett hozzá.

– Igazad volt – jelentette ki tárgyilagosan.

– Miben?

– Hogy Robi versei színtelenek. De régen nem ilyen volt. Miután megkapta az elismerést, elkezdett szétfolyni. Csak kínlódik – mondta Áron, és mélyet szippantott a cigarettából. – Nem zavar a füst?

– Majd odébb megyek – válaszoltam. – És veled mi van?

– Írok – mondta kurtán, aztán megint előbukkant régi öztekinete. – Hídvéghe szerint jókat. Nem tudom. Nem vagyok biztos magamban.

A hajába túrt, és nekem elszorult a szívem. Hiányzott az arcából valami, ami régen mindig ott játszott rajta. Úzött volt a tekintete, és ahogy a cigarettát szívva behorpadt az orcája, úgy festett, mint aki éhez.

– Rémesen nézel ki – jegyeztem meg.

– Igen? – kérdezett vissza erőltetett nemtörődomséggel. – Sokat tanulok. Te viszont jól nézel ki – tette hozzá szomorkás mosollyal. – Pont olyan vagy, mint a gimiben. Ugyanaz a manóca.

Valami elviselhetetlen éhség lengte körül, szívfájdító hiány, ami engem is elkezdett fojtogatni. A fekete nagykabátban, amit magára kapott az ajtóban, kicsinek és elveszítettnek tűnt, egy gyereknek, aki úgy próbál nagyobbak látszani, hogy cigarettázva majmolja a nagyfiúkat.

– Valami baj van – suttogtam. – Miért hívtál ki?

Az ajtó megnyikordult, és fekete kabátban kilépett Hídvéghe.

– Áron, nem jössz be gratulálni? – kérdezte, majd felém fordult. – Nem is tudtam, hogy nem vagy egyedül. Bemutatsz a barátnődnek?

Első pillantásra láttam, hogy Hídvéghe csak és kizárólag miattam jött ki a hidegbe. Amikor kezet fogott velem,

egy pillanatra felnéztem rá. A tekintete mély volt és sokat ígérő. Verssorok cikáztak át rajta, akár a halak. Belebódultam volna, ha nem látom válla mellett Áron beesett, ázotkutya-arcát.

– A kisasszony is művész? – kérdezte Hídvéghy, és felszíkrazott fekete szeme.

Áron már szólt volna, de keményen kijelentettem:

– Nem. Én nem. Én csak olvasok.

Amikor Hídvéghy elfordult tőlem, megragadtam Áron kezét, és figyelmeztetően megszorítottam. Akármilyen más éreztem is Hídvéghyvel kapcsolatban, a legbeszédesebb az a megkönnyebbülés volt, amikor szemében megcsillant a csalódottság, s ez óvatosságra intett.

Visszaszedültem a régi meghittségbe. Antikváriumok poros könyvhalmai közé jártunk, akárcsak régen, és a tekintetem egyre gyakrabban időzött el Áron fehér, pihés tarkóján. Sietősen, kapkodva próbáltam behozni az évet, ami nélküle telt el, talán mert éreztem, hogy közben minden szívdobbanással lehullik egy levél, és egyre közeleg a tél.

Ahogy a levegő hűlt, úgy vált Áron egyre sápadtabbá. Nem mondta, mi baja, de abból, hogy egyre inkább vonakodva adta oda a novelláit, s egyre sajtóbb csillogással a szemében olvasta a verseimet, sejtettem, hogy elvesztett valamit, és ereket bontva kutatja torkában önmagát: a pogány, de tudatlanul is tiszta hangot.

November vége felé járt, amikor egyik találkozásunkról fél órát késett, és amikor végre megérkezett, zilált hajában vakolatszemcsék ültek. A szeme karikás volt, és tekintete úzóttan cikázott.

– Valami történt – állapítottam meg.

Áronnak már kezében volt a cigareta. Az ujjai remegtek.

– Ülünk le – mutatott egy padra, és menet közben lehajtotta a fejét, hogy a gyufa lángját eltakarja a szél elől.

Nyugodtan vártam, miközben legszívesebben addig szorítottam volna összekulcsolt ujjaimat, míg ki nem serked a vérem. Áron mély lélegzetet vett, és beleszívott a cigarettába.

– Robi... emlékszel Robira?

– A kavicsos költő – bólintottam növekvő nyugtalansággal.

– Meghalt – mondta Áron és a tér közepén álló, üres kőmedencét nézte meredten.

Csend támadt. Fejemben meglódultak a gondolatok, de nem mertem hangosan kimondani őket.

– Öngyilkos lett – folytatta Áron, és ismét elhallgatott.

– Nem tudok mit mondani.

– Persze, hogy nem tudsz mit mondani! – csattant fel Áron. – Ő sem tudott mit mondani! Írt még egy verset, utoljára, aztán fellógatta magát. És tudod... tudod, az a vers szar volt – Áron behunyta a szemét. – Ez a legroszabb. Hogy még ez sem sikerült neki.

Hallgattam, mert nem voltak szavaim, de a csend ugyanúgy fájt.

– Hídvéghyvel felmentünk hozzá. Úgy találtuk meg, a galérián lógva – Áron továbbra is csukott szemmel beszélt.

– És Hídvéghy... ő...

– Egyáltalán nem lepődött meg, mi? – kérdeztem hirtelen. Áron kinyitotta a szemét.

– Ezt meg honnan veszed?

Vállat vontam, és kerültem a pillantását. Inkább a vakolatszemcséket néztem a hajában, és a létrát láttam, amire felmászott, hogy leoldja a barátját a csillár kampójáról.

– Te ugye nem teszel ilyesmit, ha nem tudsz írni?

– Úristen, ilyenmel még viccelni is...! – meredt rám Áron.

– Csak mondtam. Felejtsd el.

– Nem hagynám itt az életemet, amíg nincs kész – mondta kis hallgatás után. – Meg téged se.

Tudtam, hogy egy hulla fölött csókolózunk, mégis perverz gyönyör volt véres verslábakat ízelelni Áron ajkán. És végre odatapasztthattam a számat a fehér, pihés nyakra.

Áron ismét írt – úgy, mint régen, ujjongva, könnyedén, és mégis nyugtalanítóan őszintén. Az ágyában fekvé olvas-tam a sorait, és bár hajléktalanok, hidak, keserű szerelmek tobzódtak a lapokon költői képekből kimetszve, akár a kristálypohár, tudtam, hogy minden betű, minden szó, még a szóközök is miattam kattantak be a helyükre. A za-katoló mondatok mögül kiolvastam a vallomást, és megré-szegülve faltam újra és újra a novellákat, miközben Áron az asztalnál írt, vagy a gerincemet csókolta.

A katarzis egybeolvadt a szerelmi borzongással, s mikor a papírok kihullottak ujjaim közül, és Áron megkérdezte, hogy tetszett-e, amit írt, hozzásimultam, mert a keserűdes tragédiák és könnytiszta szó-pofonok után feloldozásra vágytam. Megkaptam. Csípőm alatt összegyűrődtek a no-vellák, hajszálok keveredtek a lapok közé.

Mikor Áronnal együtt elmentünk Hídvéghez, a map-pába csúsztatott szavak között ott voltak a beléjük préselt közös percek, és legszívesebben meglobogtattam volna őket a világ előtt, akár egy szerelmi zálogot.

A felolvasóest óta akkor találkoztam másodszor Hídvéghez. Nyugodtan és szeretkezéstől még harmatos öllel léptem be a szalonba, oldalamon Áronnal.

A kis szobában, a századelőt idéző rekamién egy sovány, de erős kezű fiú ült. Kordbársonyt viselt, ahogy az a mai fi-

atal művészek között szokásos. Hídvéghez előzőeken elő-reengedett bennünket, majd bemutatta nekem.

– Zsolt. Szobrász – és fanyarul elnevette magát. – Fog-laljatok helyet. Áron? – mutatott egy bársonnyal bevont puffra. – Kisasszony? – húzott ki nekem egy fotelt.

Zsolt gunyorosan felvonta a szemöldökét.

– Azt hittem, ez a találkozó csak rólunk szól – fordult Áronhoz. Nem nézett rám.

Arcomba szökött a vér.

– Joga van itt lenni – mondta Áron ellenségesen, és megszorította a kezemet.

Hídvéghez letelepedett a szemközti fotelbe, és nyugod-tan teát töltött nekünk.

– Minden művésznek joga van itt lenni. Azért, mert horzsakő a lelked, nem kell másokét felkarcolnod.

Zsolt hátradőlt a rekamién, és hanyagul keresztbetette a lábát.

– Új üdvöske Robi helyére?

Áron összerezsent, mint akit megütöttek. Csak utána tudatosult bennem, mit jelentettek a szavai.

Áronhoz hajoltam.

– Megmutattad a verseimet másnak?

Áron szabadkozva megvonta a vállát. Hídvéghez elem-tolta a teát.

– Nem szükséges rejtegetnie őket, kisasszony. Jók.

Ismét elvörösödtem.

– Köszönöm, de...

– Igen, értem, mit akar mondani. Van még rajtuk csi-szolnivaló. – Hídvéghez az asztal alá nyúlt, és előhúzott egy köteg papírt. Fekete betűim közé piros tollvonások fészkel-ték be magukat. Amikor átvettem a papírt, az megvágta az ujjamat. – Csak nézze át. Nem biztos, hogy egyet-értünk.

Ujjamat a számba kapva átfutottam az első oldalt. A piros betűk sebészi pontossággal találták meg a gyenge pontokat, de engem nem a kritikus éles szeme nyűgözött le, hanem a zárójeles javaslatok, amiket tett. Jobban megértette a verseimet, mint Áron, vagy akár én magam. Mint ha pontosan tudta volna, mit akartam mondani, és fekete tintás soraim közé csúsztatta mankóit. Felnéztem, és elvörösödve kikaptam a számból az ujjamat.

Hídvéghy mosolygott, de a szeme sarkából Áront figyelte, és a tekintete megtelt aggodalommal.

– Köszönöm – mondtam, és begyűrtem táskámba a lapokat.

– Nincs mit. Az a dolgom, hogy segítsek – felelte a férfi, és amikor Zsolt gúnyosan kuncogni kezdett a rekamién, felemelte a cukortartót. – Cukrot? – és puhán elmosolyodott.

A húgom kopogtatás nélkül nyitott be a szobámba.

– Téged keresnek.

– Ha Áron, mondd meg neki, hogy nem vagyok itthon – fordultam vissza az asztalomhoz. Még mindig dühös voltam rá.

– Nem ő. Különben sem tudnálak letagadni, mer’ már megmondtam, hogy itt vagy.

Egy sóhajtással felálltam, és kimentem az előszobába. Leültem a számolyra, és kinyújtóztattam a lábamat.

– Halló?

– Hídvéghy Antal vagyok. Beszelnünk kell.

– Mit akar? – kérdeztem halkán.

– Feltétlenül beszelnünk kell, mielőtt késő lenne – a hangja recsegett a telefonban.

Hideget éreztem, és női ösztönömet követve rákérdeztem:

– Áronnal történt valami?

– Még semmi nem történt, de igen... neki is köze van hozzá. – Hídvéghy hangjából kihallottam a sürgetést. – Hajlandó találkozni velem?

– Miről van szó? – kérdeztem, és a szememmel intettem a húgomnak, hogy tűnjön el.

– Ezt így nem mondhatom el. Az esernyős szobroknál várom. Áronnak pedig ne mondjon semmit!

Rossz előérzetem támadt, és olyan szorosan markoltam a kagylót, hogy szinte összeroppant.

– Miért?

– Nem mondhatom meg – mondta Hídvéghy fáradt hangon. – Tényleg nem. Majd csak személyesen. Jön?

Ajkamba haraptam. A húgom a nappali ajtajában állva hallgatózott, és felrántotta a szemöldökét. *Mi van?* – kérdezte némán.

– Jó – mondtam. – Várjon meg.

Letettem a telefont.

– Ki volt az? – kérdezte a húgom.

– Nem mindegy? – vágtam vissza, és berohantam a szobámba, hogy felkapjak magamra valami utcai öltözetet.

Nem tudtam, hogy amint kilépek a házból, megváltozik körülöttem a világ. Ismert törvényei felborulnak, az igazság elveszti egyértelmű jellegét. Ha akkor tudom, hogy egy beszélgetéstől minden megváltozik, hogy meg kell védenem, amit olyan gondtalanul osztogattam eddig, vajon elindulok-e?

Azt hiszem, igen. Tudnom kellett, mitől más a világ, amiben az írók élnek.

A hosszúkabátos, esernyős szobrok mellett Hídvéghy állt, mintha maga is a csoport része lenne – csupán öltözé-

kének feketesége ütött el a többi néma, mozdulatlan alaktól. A téren nem láttam mást, és vonakodtam közelebb lépni.

Amikor Hídvégny meglátott, kihúzta magát, és felém indult.

– Köszönöm, hogy eljött – nyújtott kezét.

– Mondja, mi történt!

– Hinni fog nekem? – kérdezte, aztán megrázta a fejét.

– Nem biztos. Nem baj. Nekem kötelességem önt figyelmeztetni. Hogy mihez kezd azzal, amit mondok, az már az ön dolga.

A baljóslatú szavak hidegen sziszegtek a fülemben.

– Tudja, miért változott meg Áron? – kérdezte. – Miért tud most egyszerűen írni, holott két hónapja még csak dadogott a papíron?

Elmosolyodtam. Én tudtam a választ. Ölem átforrósodott a lázas délutánok emlékeitől.

– Ugyanazért, amiért Szilvási meghalt.

Összerezcentem, és ajkamról lehervadt a mosoly. Szilvási. Robi.

– Ennek mi köze van hozzá?

Hídvégny rezzenéstelen tekintettel méregetett.

– Nem próbálnám meg megmagyarázni önnek, ha nem lenne veszélyben – jelentette ki szárazon. – Tudom, hogy nem fog hinni nekem. De mit szólna, ha azt mondanám, hogy az ihletet, a tökéletes mondatokat is ugyanúgy ki lehet szippantani egy emberből, mint egy tojásból a belsejét?

– Azt, hogy képtelenség – mondtam, és összehúztam magamon a kabátot. Kerültem Hídvégny tekintetét.

– Nem mindenki képes rá, de Áron igen. Szilvási költésze volt az ár, amit a novelláért fizetett. De ez a forrás

nem fog sokáig kitartani. Ha nem vigyáz, kisasszony, a versei látják a kárát.

Döbbsenten meredtem rá. Az ötlet annyira képtelennek tűnt, és annyira nem illett Hídvégny komolyságához, hogy először azt hittem, tréfát akar űzni velem. De a jeges bizonyosság, ami a szemében csillogott, elbizonytalanított.

– Hagyja békén Áront – mormoltam.

– Békén hagyom. Én csak szemlélő vagyok – mondta.

Megrázkódtam.

– Ebből elég. Maga... – nem fejeztem be. Sarkon fordultam, és mintha üldözne, elsiettem.

Mégsem mondtam el Áronnak, mi történt, pedig a kibékülés után jólesett volna egy közös nevetés. Attól féltem, talán nem csatlakozna hozzám a gúnyos kacagásban. Mindig úgy hittem, hogy amiről nem veszek tudomást, az nem létezik, vagy csupán árnyéka önmagának. Ha nem tudom az igazságot arról, amit Hídvégny mondott, talán az egész gyanú elmúlik a fejem fölül. Túl értékes volt az ismét megtalált közös meghittség, hogy elvesztessem.

Éjszaka azonban arra riadtam, hogy félek. Az elillanó álmom maradványai baljóslatúan tapadtak gondolataimhoz. Az ablakban tünékeny árnyékot láttam. Nem mertem megmoccanni, arra vártam, hogy eltűnjön, holott tudtam, hogy már ébren vagyok. Nem láttam az arcát a sötétben, de a feje állásából látszott, hogy engem néz.

Aztán a Hold kikacsintott a felhők közül, és az árnyék eltűnt az ablakból.

Kiugrottam az ágyból, és odasiettem. A kilincs csak nehezen engedett, fel kellett tépnem az ablakot. A hideg éjszakai levegő arcomba csípett, és a szél beletűrt a hajamba. A gang már üres volt, de a lépéseket még hallani lehe-

tett a lépcsőházban. Valami mást is hallottam: mintha halvány nevetés hangját hozta volna felém a szél.

Hamarosan felvirradt a nap, amikor először fordult ki kezemből a papír. Az áthúzott és újraírt sorok elmaszatólódtak. A tollat szorongatva meredtem az asztal lapjára, fejemben örülden száguldoztak a gondolatok, keresték a képeket, amiket eddig mindig sikerült megragadnom.

Éreztem, hogy a szavak, melyek előbukkannak a tudatalatti tengeréből, szürkék. Akár a kavicsok. Mintha valaki gátat emelt volna az ihlet forrása és a tudatom közé. Máskor is előfordult már ilyesmi, ha túl zaklatott voltam ahhoz, hogy letisztult formába öntsem a gondolataimat. De ezúttal nem a tulajdon érzelmeim béklyózták meg a szavaimat. Az éjszakai látogató árnyéka vetült a papírra.

Visszaolvasva minden sor hamisnak, hivalkodónak tűnt. Hol voltak a gyöngyfényű mondatok, a tisztán csengő rímek? Letaglózva néztem az ölemből hullott papírt.

Csengő hangja riasztott fel. A bejárati ajtóhoz siettem, és leakasztottam a láncot.

Áron nem kérdezte, mi bajom, amikor a nyakába ugrottam, és vállába fúrtam az arcomat. Amikor a szobámba léptünk, a földre hullott papírra nézett.

– Írtál? – mosolygott.

Elpirulva felkaptam a papírt, és a fiókomba gyűrtem.

– Ráér.

– Kis költőm – borzolta meg a hajamat, és tekintete az enyémbe akadt.

Akkor délután kétségbeesetten, éhesen szerettem, mint ha ez lenne az egyetlen nap, ami még megadatott nekünk. Körmeim nyomát a hátába véstem, s néztem őzbarna sze-

mét, hogy az emlékezetembe véssem a tekintetét, amikor megperzseli a testén átsöprő erdőtüz. Bár éppen akkor volt hozzám a legközelebb, amikor a köldökünk farkasszemet nézett egymással, mégis úgy éreztem, hogy valahová messzire sodródik, ahová nem tudom követni. Összszepréseltem az ajkamat, hogy ne kiáltsak fel, ne próbáljam visszatartani, ne juttassam eszébe, hogy valami megváltozott.

A vállába haraptam a kérést, hogy ne menjen el, mert a szavak már elhagytak.

Mikor Áron elment, még üresebb voltam, mint korábban. Az ágyról kihajolva elővettem a papírt, amin délben dolgoztam, és végigfutottam. Nem bírtam elolvasni a mondatokat, a kézírásom értelmetlen mintákba ugrott össze, és fejemben csak a szavak betöltetlen helye visszhangzott tompán.

Gyökeret vert bennem a gondolat, hogy nem lehet-e mégiscsak igaza Hídvéghynek, nem valaki más-e az oka annak, hogy akadozó, suta versek születnek meg a kezem alatt. Minden nap próbálkoztam, de egyre gyúlt szívem táján a hideg, ahogy lassan felismertem a sorokat, amiket a papírra vetettem: Robi írt így, a kavicsos költő.

Végül a feszültség felgyülemlett bennem, és Áron kezébe nyomtam a maszatos lapokat. Kimentem a konyhába teát főzni, mert nem akartam az arcán látni, ahogy a kezdeti kíváncsiságot és mohóságot felváltja az undor és a hitetlenség.

Amikor végül a bögrékkel visszatértem a szobába, Áron lassan felnézett rám.

– Nálad is elkezdődött – mondta halkan.

– Micsoda? – kérdeztem, bár tudtam a választ.

– Te is kezded elveszíteni azt a lángot, amittől jó voltál. Mint én.

Összenéztünk, sorstársak egy süllyedő tutajon. Az ijedség és a reményvesztettség összeölelkezett pillantásunkban. Áron megint olyan lett, mint amikor először meglátam a felolvasóesten: beesett arcú, sápadt kísértete a néhai pad alatt írónak. A tekintetében megláttam magamat. Kerekre tágult, halálra sebzett szempár nézett vissza rám.

– Mi történik velünk? – suttogtam.

– Nem tudom. Még megváltozhat... időnként visszatér az ihlet. Csak nincs velem mindig – mondta Áron, és megfogta a kezem. Az ujjai jéghidegek voltak. – Nálad is csak időszakos.

Megráztam a fejem.

– És Robi?

Áron ajka késélűvé keskenyedett.

– Ő örökre elvesztette. Azt hiszem...

Vártam, és szorongattam hideg kezét.

– Azt hiszem, mi is elveszíthetjük – szólalt meg nagy sokára. – Eddig túlságosan is készpénznek vettük, hogy tudunk írni. Most aztán láthatjuk, hogy csupán a múzsa széleyeitől függünk. – Az ajka keserűen megrándult.

Áron keze volt az egyetlen, ami megtartott a hirtelen támadt ürességben. Teremtményeim, a verzlábakban lakozó lények, a könnyű mondatok, amik valaha egyértelműek voltak, akár a lélegzetvétel, fal mögé költöztek, és bár a szerelmem ott ült velem szemben, életemben először igazán magányosnak éreztem magamat.

Aki maga nem írt soha száguldozó, kigyulladt mondatokat, aki nem tudja, milyen éjszaka arra riadni, hogy egy verssor kísérti, vagy végre megértette egyik kitalált lény gondolatait, az nem érezheti át, milyen volt hirtelen tehetetlennek lenni. A tanulás, a táncházba járás, a családdal

való szerető-ellenséges kapcsolat csak úgy volt elviselhető, ha mögötte ott vibrált a tudat, hogy saját világom van, amibe bármikor elmerülhetek. Soha nem voltam kirekesztett, soha nem kellett beérnem azzal, ami van.

Áron megpróbált vigasztalni, de igyekezetébe keserűség vegyült, mert ő maga új életre támadt, és kezdetben báortalanul, de egyre erősebb hangot megütve ismét ontani kezdte magából a novellákat. Az én kezem azonban nem akart rátalálni a mondatokra.

Minden éjszaka szerelmem hiányát öleltem a lepedőn. Magányosan, elveszve figyeltem az ablakban a fekete alakot, aki lassan már egészen odaszokott a párkányhoz, és árnyékba rejtett arcából kivillogott mohó, éhes tekintete. Miközben figyeltem, egyre inkább rám telepedett a sűrűség, és éreztem, hogy soha nem tudok majd írni, ha éjszánként kilopja gondolataimat a leskelődő árny.

Megpróbáltam kivenni az arcát a felhajtott gallér takarásában. Sötét, rövid haja, szemöldöke ismerősnek tűnt. Ahogy éjszakáról éjszakára álmatlanul lestem, egyre bizonyosabb lettem benne, hogy ismerem. Nem láttam tisztán, de kicsírázott bennem a sejtelem.

Áronra hasonlított.

A húgom tétován megállt az ajtóban, kutyás papucsát bokája mögé húzta.

– Áron megint téged keres.

– Nem vagyok itt – mondtam. – Nem érdekel.

A húgom vállat vont.

– Mit mondjak neki?

– Amit akarsz. Nem akarom látni.

Hason feküdtem az ágyon, és egy felütött könyvbe meredtem. A betűk összefolytak a szemem előtt, de tovább bű-

völtem őket. El akartam veszni a biokémia tankönyv tételeiben, hogy ne térjenek vissza a kétségeim, ne töprengjek azon, hogy vajon Hídvéghegynek igaza volt-e, vagy csak én látok rémeket, s ne kívánjam vissza azt, akivel egyszerre osztottam meg szerelmet és ihletet. Ez a fajta bizonytalanság a kínzó kételyek ellenére is kellemesebb, felszabadultabb volt, mint az a másik, amikor Áron arcát fürkészve kerestem az éjszakai látogató nyomát, és minden csókra össze-reztem, mintha mindért ezüstpénzzel fizettek volna.

A húgom megint belépett a szobába.

– Azt mondja, hogy szüksége van rád – mondta komolykodva.

– Azt elhiszem – ujjaim kifehéredtek a könyv kemény borítójára szorulva.

A húgom eltűnt az ajtóból, hallottam, ahogy vékony hangja halkán beszól az előszobában a kagylóba.

Vajon ha Áron eltűnik, visszakapom-e a régi világomat? Ha igen, akkor elvesztettem egy szerelmet. Ha nem, akkor még talán visszatérhetek a fájdalmas, de legalább megosztott magányba. Egy hét, formáltak ajkaim. Egy hétfőig várok. Ha nincs változás, felhívom Áront. Nélküle nem tudom elviselni a semmit.

– Azt mondja, hogy valami szörnyű dolog fog történni – rohant be a szobámba a húgom. – Olyan furcsa a hangja... gyere már ki!

– Mondd meg neki, hogy egy hét múlva találkozom vele. Most tanulnom kell – a hangom majdnem cserbenhagyott. – Egy hét múlva, a szokott helyen. Délután háromkor.

A húgom bizonytalanul bólintott, és visszafutott az előszobába.

Megfordultam, és a sarkammal behajtottam az ajtót. Nem akartam hallani, ahogy a húgom lelkendezik, amiért

mégis elsimította a mosolyszünetet. Nem tudott semmit, és tudatlansága elviselhetetlen volt.

Éjszaka az ismeretlen továbbra is ott gubbasztott a párkány mellett, tenyerét a hideg üvegre tapasztotta, és hátborzongató mozdulatlanságban figyelt.

Nappal is éreztem a tarkómon a tekintetét, és a szavak továbbra is kigurultak elernyedő ujjaim közül. Semmi nem változott meg attól, hogy Áronnal már nem beszéltem. Minden ugyanolyan értelmetlen és sivár volt, mint mikor megérett bennem az elhatározás, hogy mindent felteszek Hídvéghegy sejtésére. Talán mégis tévedett. Talán az egész nem több mint óhatatlan következménye annak, hogy felnőttünk. Nem lesz mindenki író, aki az iskolában még kockás füzeteket búvól tele a kriksszkraksaival. Talán mi is csupán levedlettük magunkról a tehetséget, mint a kígyók. Talán nem is voltunk soha jó írók.

Elhatároztam, hogy elmegyek a találkozóra.

Áron késett. A hideg szél keresztülfújt szövetkabátomon, ujjaim bizsergőre dermedtek a zsebemben. A pad, és előtte a téliesített szökőkút szürkén csillogott a ráfagyott hólétől. A szívem zakatolt, vártam a könnyű lépteget, a megbocsátó csókot a fülem tövében, a meleg, barna tekintet, amely befogad.

Autóduda riasztott fel a lázas várakozásból. Téglaszínű kispolski állt a járda mellett, ajtaján át egy fekete fürtös fej fordult felém. Az a fiú volt, Hídvéghegy szalonjából. Zsolt.

– Gyere! – kiáltotta oda nekem.

– Áronra várok.

Lábával kitámasztotta az ajtót, hogy be ne csukódjon.

– Tudom. Tőle tudtam, hogy itt leszel. De nem csak nekem mondta el... gyere!

Körülnéztem, de sehol nem láttam Áron fekete kabátját és lila sálját. Behuppantam a Polskiba, és megrántottam az ajtót.

– Erősebben – hajolt át fölöttem Zsolt, és úgy becsapta az ajtót, hogy megremegett az autó. – Bocs – vetette oda foghegyről, és beindította a motort.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

– Jó, hogy megkérdezted – morogta, és elindult a főutcán. – A kesztyűtartóban van az autóstérkép. Valami Salgóbanya.

Döböntem meredtem a keskeny arcélre, amely sápadtabb volt, mint a hideg indokolta volna. A fiú szeme alatt karikák sötétlettek.

– Hogy *hová*? – kérdeztem, és felemeltem a hangomat.

– Mielőtt megkérdeznéd, nem, Áron nincs ott – mondta, és lehúzódott a járda mellé. Görcsösen szorongatta a kormányt. Nem nézett rám.

– Akkor hol van? – kérdeztem halkán.

– Ahol Robi – mondta Zsolt, és az ajka megfeszült. – Gyerünk.

Behunytam a szemem, és tehetetlenül az ülésbe süpedtem. A szavak elzsibbasztottak. Ahol Robi. Hirtelen azon kaptam magam, hogy folyik a könnyem, és halk, vinnyogó hangok szakadnak ki belőlem.

Zsolt sokáig hallgatott, és kigördült az útra, hagyta, hadd sírjam ki magamat. Amikor zokogásom elcsitult, és csak időnként tört fel hevesebben, megint megszólalt.

– Nem miattad – mondta. – És nem hiszem, hogy segíthetnél volna rajta. Ahol ő volt... onnét már nem lehetett visszatérni.

– Miről beszélsz? Mi a jó francról beszélsz? – sikoltottam hisztérikusan.

– Nyugodj le, kisanyám, különben kiraklak, és akkor neked is annyi – mondta Zsolt váratlan kegyetlenséggel. – Semmi közöm hozzád, és nem vagyok egy különösebben altruisztikus alkat. Ha velem jössz, akkor ne hisztizz.

Megint eleredtek a könnyeim, de ezúttal lenyeltem őket.

– Kerülnünk kellett volna Hídvéglyt, mint a pestist – sziszegte Zsolt, és erősen megszorította a kormányt. – Még hogy múzsa! A régiek mennyi mindent összehazudoztak a fajtájáról! Csak azt felejtették el, hogy ami ihletet ad, az el is veheti – Zsolt rám pillantott. – Vedd ki a térképet! Remélem, el tudsz rajta igazodni.

Bénult ujjakkal kikotortam a kesztyűtartóból a gyűrött autóstérképet, és kihajtogattam. Nehezemre esett akár a színes vonalakra, akár Zsolt szavaira figyelni, mert tudatomban, mint valami ár, Áron emlékei morajlottak.

– Már Robinál gyanús volt a dolog. Nem ő volt az első, aki öngyilkos lett, azt tudod?

Megráztam a fejem.

– Amióta én Hídvéglyt ismerem, ő volt a második. Valahogy az alkotásvággyal együtt az életkedvet is kiöli az emberből. Tudod, miről beszélek, nem? – nézett rám áthatóan. Bénultan intettem a fejemmel. – Nem? Te nem látod éjszakánként az ablakod alatt?

– Kit? – kérdeztem halkán.

– Hídvéglyt – vetette oda Zsolt.

Élesen beszívtam a levegőt, és kezemben összegyűrődött a térkép. Ezért volt ismerős... és mégsem Áron volt. Szerettem volna én is ott lenni, ahol a kedvesem, és a kilincs után nyúltam.

– Hé! – Zsolt a galléromnál fogva megrántott. – Nem a te hibád – jelentette ki keményen. – Ne könnyítsd meg a dolgát. Amikor már teljesen végzett veled, úgyis elmene-külsz majd – a tekintete zavarossá vált. – De addig is...

– Mit számít? Semmi nem érdekes – motyogtam, és arcomra szorítottam jéghideg tenyerem.

– De, számít. Figyelj, rájöttem valamire. Ha nincs a közelünkben, akkor megszűnik a befolyása.

Felegyenesedtem az ülésen.

– Miről beszélsz? – kérdeztem, remény és halálvágy között ingadozva.

Zsolt bosszúsan csettintett a nyelvével.

– Az utolsó műről beszélek. Úgyis megtalál... Eddig mindig sikerült neki. De addig...

Ekkor vettem észre a hátsó ülésen a műanyag zsákokban álló agyagot, és a koszos szerszámosládát, aminek kopott és összekaristolt plexitetején át vésőket és kanalakat láttam. Visszanéztem Zsoltra, és az arcában most már megláttam a sarokba szorított vadállat utolsó dühét, a reményvesztettségből kicsírázott dacot, s ebből megértettem, hogy ajándékot ad nekem: még egy napot, hogy alkothassak, mert utána beér minket a sötét múzsa, és mindent visszavesz.

A kilométerek elszaladtak alattunk, és a szívemen enyhült a szorítás. Mintha még a szavak is mocorogni kezdtek volna bennem.

Zsolt hallgatott, kimerítette a menekülés. Szemét a távoli horizontra szegezte, és hajtotta, hajtotta a remegő Polskit, hogy minél messzebb kerüljön az üldözőtől.

A hangom idegenül, de határozottan csengett, amikor végül megszólaltam:

– Van egy tollad?

Zsolt ajkán megrebbent egy mosoly.

Most pedig itt vagyok, a jéghideg falak között, az ürességből kiszakított menedékben. Mögöttem Zsolt lázasan simogatja az agyagot. Nem öltözött át, tudja, hogy felesleges. Ezután igazán mindegy lesz, hogy mit hord. Nem áll meg, egy pillanatra sem hagyja abba a munkát. Fázunk. Sajnáljuk az időt, amíg a teát feltesszük.

Beállt a sötét. A szívemben, a csontjaimban érzem, hogy csökken a táv múzsánk és a ház között. Nem beszélünk, mert tudjuk, hogy a felszabadultság és az ihlet csak rövid ideig tart ki, és nemsokára megint megbéklyóz a tehetetlenség. Nem vesztegetjük az időnket egymásra. Pedig talán kéne.

Amikor majd leteszem a tollat, megköszönöm neki, hogy elhozott. Ő talán megmutatja a szobrát. Talán még látni is fogom.

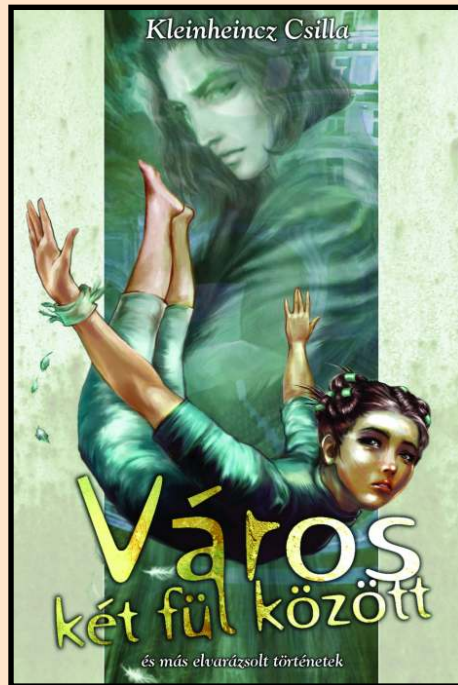
A tollam lassan kiapad, és a papírok elfogytak. A margóra csúsznak fel betűim. Búcsúzom. Érzem: lábnyomomat Hídvéghy követi, s ujjjára tekerve Ariadné-fonál: üsző-szívemig elvezet.

Kleinheincz Csilla Város két fül között

című könyvét megvásárolhatod a következő címen:

Camelot könyvesbolt
Budapest IX. ker., Ferenc krt. 27.
Telefon: 06 (1) 216-7053

A kötet ára: 1690 Ft
www.deltavision.hu

A Delta Műhely sorozatban megjelent:

László Zoltán: Nagate

Nagate... Egyesek azt gondolták, Tolkien és társai meséi elevenedtek meg, mások pusztán üzleti lehetőséget, szó szerint végtelen piacot láttak benne. Egy városvilág, melynek utcáiról lehetetlen térképet készíteni, melynek épületei lerombolhatatlanok, s melyben ősi tabuk tiltják a végső, nagy kérdések megválaszolását.

Ám az emberek gyárat emeltek az örökkévaló sikátorok fölé, s a szomszédos negyedek halhatatlan népei közül toboroztak munkásokat, hogy azok a

modern zóna filléres csodáiért gürccöljenek. Talán ez változtatott meg mindent Nagatében. Talán valóra vált a tündérek jóslata, mely szerint egy napon felbukkan az első mágiahasználó ember, aki a *tájékozódás* képességének egyedüli birtokosaként megmenhetheti a városvilágot a közelgő pusztulástól. Úgy hírlík, a szörnyű Felbomlás a távoli negyedekben már elkezdődött... Ráadásul Kapuban, az emberek ipari enklávéjában összeesküvés és árulás, politikai intrikák és a befolyásolhatatlan végtet készíti elő a modern zóna első forradalmát.

Miközben Kapu katonai vezetése, illetve a lázadó munkások vezetői elkerülhetetlenül haladnak a végső ütközet felé, nem is sejtik, hogyan kapcsolódik össze a gátlástalan hatalomvágy, egy évtizedes bosszú beteljesítése és egy magányos asszony sorsa a városvilág létével és jövőjével.

A kötet ára: 1990 Ft
www.deltavision.hu

